

MÜCADELE

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 7000 TL. 7 Kasım 1992 Sayı: 19

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

2 KASIM- İstanbul'da basın toplantısı

5 KASIM-Kayıp aileleri Ankara'da açlık grevinde.

Kayıpların peşindeyiz

■ Artık "KAYIPLAR NEREDE?" diye sormuyoruz. Çünkü nerede olduklarını biliyoruz. Onları kaybedenleri tanıyoruz. Ne yaptıkları, niye kaybettikleri bizler için sır değil. Yusuf Erilgi'yi siyasi şubeye kimler götürüp kaybettiyse, Hüseyin'i de, Soneri de, Hüsamettin'i de, Hasan'ı da, Ayhan'ı ve Tuğrul'u da onlar kaybetti. Tanıklarımız var, delillerimiz var.

■ Tuğrul Özbek 9 Ekim '92'de saat 15.00'te Yeniköy'de sahildeki Çardaklı Çay Bahçesi'nden İstanbul Terörle Mücadele Dairesi'nin polisleri tarafından gözaltına alındı. Alındığına tanıklık edenler var. Ayrıca Siyasi Şubeye getirildiğinde aynı operasyonda gözaltına alınan Ali Tekin, Şengül Mert ve Zeynep Güngörmöz de tanıklık ediyorlar. Maskeniz düştü. Terör yuvalarınız ortaya çıktı.

■ ELLERİMİZ YAKANIZDA!.. Halkı ve devrimcileri, infazlarınla, işkencelerinizle bitiremezsiniz. Kaybettığınız ve katlettiğiniz her devrimci sizin çaresizliğinizdir. Devrimcileri kaybediyorsunuz, katlediyorsunuz ama uykularınız kaçıyor. Korkuyorsunuz. Silahınız elde geçiyor, şubede yatıp kalkıyorsunuz. Öldürdükçe korkularınız büyüyor. Geleceğiniz olmayacak. Katlettiğiniz yoldaşlarımızı her anışımızda aileleri hatırlayacağız. Öfkemiz ve kinimiz büyüyecek. Sizleri unutmayaacağız.

■ Devrimciler, demokratlar; kendisine insanım diyen herkes: Devrimci cehennemlerin kanlı ellerine bırakılmamalıdır. Katillerin istediklerini yapmalarına izin verilmemelidir, daha örgütü ve kararlı mücadelemiz edilmelidir.

● İktidarın sivil-asker kurmayları zafer boruları çalıp, "kahramanlık" nutukları haykırıyorlar. Neyin zaferi? Trilyonlar harcadınız. Tanklar, uçaklar seferber ettiniz. Tonlarca bomba yağdırıyorsunuz. Haftalardır sınırın iki adım ötesinde süren askeri manevraların sonuçları bombalanan birkaç tane buş mevzidir. Irak'ta zafer arıyorsunuz. Köylerden, şehirlerden sonra sınırın ötesine taşıdığınız savaş Fizan'a da götürseniz böyle bir zafer hayal olacaktır. Çünkü açılan savaş içerdendir. Kanatığınız yara Kürt halkının yüreğindedir. Trilyonlar dolar, hazineleri kurutur hatta hükümetleri değiştirebilirsiniz ama bu savaş bitiremezsiniz. Çünkü halkı yenemezsiniz.

● İşbirlikçilik ihanettir. TC'yi kendi yurtlarına davet eden Talabani, şimdi "çekilin" diyor. Irak topraklarına nasıl girildiye ne zaman çekileceğine de emperyalizmi karar verecektir. Emperyalizmin desteğine sığınanların kimseye söz geçirecek halleri yoktur. Kendi dışındaki güçlerin himayesinde gelecek arayıp, ilerici ve yurtseverlere saldırıda muşka olarak kullanılan milliyetçi hareketlerin, itilip kakılmaktan, halklarına karşı birer ihanetçi olmaktan başka sonları kalmamıştır.

Halkı katletmek zafer değildir

MERHABA

Yine gözaltılar, işkenceler... 4 Kasım akşamı gazetemizin yayınları esnasında giden mahburlarımız Şaas Karakurum, Zeynep Anıl, Cevdet Alav ve Güler adlı bir bayan Topkapı Pazarı'nda keşif polis otosuna ilgilili olarak gözaltı alındılar. 6 Kurumla beraber birakıldıkları, üzerlerinde işkence izleri vardı.

Geçtiğimiz hafta ülke gündeminde seçimler vardı. Düzen partileri bütün güçleriyle bu küçük beldelelere abanıyorlar. Parti liderleri sokak sokak, kapı kapı dolaşarak halktan oy dilendiler. Uzun sayılabilecek bir propaganda yarışından sonra sonuçlar açıklandı. Ve burjuva partilerinin hemen hepsi nalıncı keseri gibi hep kendilerine yonttu.

O çok övündükleri demokrasilerinde halkın seçimlere katılımı yüzde ellilere kaldı. Halk, rüşvet yiyen, yolsuzluk yapan, eşini dostunu palazlandıran, iki çivi çakmak yerine var olanı da söken belediyelere, Milli Güvenlik Kurulu kararlarına pamak kaldırmaktan başka bir işe yaramayan milletvekillerine ilgisizliğini bir kez daha gösterdi.

İŞTE İŞKENCEL..

4 Kasım'da Ankara muhabirimiz Bilgin Güneş, 5 Kasım'da da Sivas muhabirimiz Rifat Özgürer gözaltına alındı. 2

mümkündür.

Kayıplar, dinmeyen acıdır... Artık fazime "neredeler" diye sormuyorum. Çünkü, nereden, nasıl kaldıklarını, kimler tarafından nasıl kaybedildiklerini tanımlayabiliyorum. Sayfalarımda tuğluklu Özbeğin gözaltına alınışına tanıklık edenlerin anlatımları var. Demokratikleşme, reform hayalleriyle yaşayanları, kafalarını kaldırıp bir kez kayıplara bakmalıdır. Olanda devletin işine yuvallanan çeteleri göreceksiz. Devletin kol kanat gerdiği bu çeteleri açığa çıkartmaz, içtiddari kayıp polikasına teşhir etmek işi bu devrimci basını olarak üzerimize düşeni fazidesiyle yapma iddiasındır. Kayıplar aileleri elleri kolları bagli oturmuyorlar. Istanbul'da basitliklerin suretsiz açığı grevlerini "iki elmiz yakanızda" bi-nciloye Meclis'te tasdiqlar.

Bu hafta orta sayfa larımızı devrimci sa fardaki etkisini hissettiren libera lizm ve sektizim hastalığına ayırdık. Sektizim ve liberalizm birbirini kar şı tı rı cı gibi görünseler de aynı kanala ka tı rı yorlar. Görev ve sorumlulukların kar şı sında takılması gereken tavır dışı na düşmek devrimci hareketi güçten düşüren bu kanalı güçlendirmekti. İ ç i mizde eksik ve zaaf olan kaynaklı bu kanalı kurutma çabasına biz de yayın cephesinden destek veriyoruz.

Hoşgörelim.

Hoşçakalın.

Umudu büyütüyoruz

Herkes bu kavga
yapacağı bir iş
vedakarlık, vereceği emek
var. Yaşlılar,
hastalılar, çocukları bile
yapacakları çok şey vardır.
Herkes bu kavga
katilnam, emek vermez, bu
ülöümüz, hakkımızı
arayalım, özğürüğümüzü
edle edelim demezse, daha
pek çok gencimiz
sokaklarda, dağlarda
katiledilecektir. İktidarı
herkesin gözü önünde
insanlarını katletmesi
karşısında susmak çözüm
değildir. Öldürülenler sizin
çocuklarınız. Belki bugün
sizin oğlunuz, kızınız
aralarınızda yok, ama yarın
olabilir. O zaman
kahramen bir işe
yaretecektir.

BÜROLARIMIZ

Solihik: Hattatın Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti.
Adres: Ödemiş 55250
Yanı İsmi: Müdürlük: Namak Kemal
KARAKOĞLU
Yüceltin ve Yüceltin Adres: Sütlüce
Mah. Zeytinli Sok. Kalesin Çiftliği No
11 Kat: 1 Bulvarı/İzmir/İst.
Fax: 316 24 14
Başarı: Serdar Matbaacılık
Fiyatı: 7.000 TL, Almanya: 3 DM.
Fransa: 10 FF, İngiltere: 3 SF.
Hollanda: 3 FL, İngiltere: 2 L
Almanya: Neudruck
Yüceltin Adres:
6 ylık 180.000 TL, 1 ylık 300.000 TL.
Türkiye: Almanya: 6 ylık 60 DM.
1 ylık 170 DM
Hesap No: Ödemiş 55250 35420 3551718
Almanya: Dülmen 1002 35420 3551718

[illegible]

Drugs: Atropine, Mefenazine, Dicyclanil, N/A, Propofol, Sebelon, N/A 500
Tel: 22 30 20 21
Trabzon: Çarşı Mah. Etiler St. Kuluhanlı Çaykur N/A Tel: 336 80
Tel: 36 10 70
Texas: Highway Mah. Chollar Cad. Hewaney St. Çaykur Eylem N/A
Tel: 1 785 40 50
Tokyo: Nishi-Shinjyuku Mah. Nishi-Shinjyuku Mah. Gita St. Kaly. Pınar St. N/A 2
Tel: 369 40
Amsterdam: Nieuwmarkt 48 H 80 1033 GZ Amsterdam/Holland
Tel: 020 120 081 51 20
Athens: Agion Vasileos St. 5 10563 Square Athens
Frankfurt: Karmyler str. La 5000 Frankfurt
Tel: 49 69 777 80 0
London: 11-13 Old Broad St. Old Broad St. Field London N 1 3L3
Tel: 00 44 71 70 00 32 28
Paris: 36 Rue d'Assolvi 75001 Paris/France
Tel: 00 33 1 47 70 00 00
Yokohama: 33 1440001 Zurich

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

"Halka Devrim"	sloganı
"Carek uylaristalmaldr	3
"Evlattarmazı kaybettiniz bizi susturmayacaksmız"	4-5
Kayıp aileleri evlatlarınm hesabırnSöyör.	
Güney Kürdistan'da "zafer" arıyorlar	6-9
Devrimi iradeyi yenemezsiniz Olgarsız dürist, onurlu, dayuya adanmış yüreklerle, yeni insan silahımızla vuracağız.	10
"Silahlı güçlerimiz halkın adanmış tencisidir"	11
"Şehirde de kırda da halkın umudu olan savaşımızs yükselmektedir"	
Liberalizm ve sekerizm mücadelede kaçmak, örgütlülüğü ikerden kemirmekdir	12-14
Liberalizm ve sekerizmin kaynıS' küçük burjuva sınıf karakterinin özellikle ve ideolojisidir.	
Vergi değı soygun	15
Vergi adalesizliğı ancak sosyalizm ortadan kaldırabilir	
TÖDEF İkinci Kuruluş Kurultayı'na hazırlanıyor	16
Mücadeleci delegeler içinin sesini yansıttılar	17
Dövrin işçiler Belediye-İş kongresinde sarı-ulazması sendikacıları teşhir etmenin başarısıyla çıktılar.	
Birlikte mücadele için varız	18
Devrimci menfuar kalıcı, tutarlı ve mücadelede yana bir birlik için de mücadele ediyorlar.	
Cenazelere gözlüti, şehitlere işkence	19
SSK'nın borç kamburu işçilerin sırtında	20
Burjuva basın halka karşı kılıç kuşandı	21
Yalan üreten burjuva basın, oligarşiyi uşaklık etmeye "cephede" de devam ediyor.	
ABD Kıbrıs'ta çözümü dayatıyor	22
Kıbrıs'ın kaderi üzerinde emperyalizm zoh kabhi olduğu sürece, çözümsüzlük sürecektir.	
Kültür/Sanat	23
Her devrimci sanatçıdır	

Düzen parlamentosuyla, partileriyle, politikacılarıyla halkın karşısında hızla ömrünü dolduruyor. Halk, düzeni karşı örgütlenen ve düzeni değiştirmek isteyenlere doğru akıyor. Düzeni değiştirecek olan halkın kendi savaşı, kendi devrimi ve iktidarıdır. Ve bugün bunu başarmaya hazır devrimci bir hareket vardır.

- Kayıp aileleri Ankara'da açlık grevindeler. Meclisten evlatlarının hesabını soruyorlar.
- "Kayıp" Tuğrul Özbek'in polislin elinde olduğu tanıklarla kanıtlandı. Ali Tekin, Şengül Mert, Zeynep Güngörmez, Özbek'in polislin elinde olduğunun tanıkları. Güvenlikleri nedeniyle ismi açıklanmayan tanıklar var.
- İktidarı kayıpların "nerede" olduklarını değil, nasıl katledildiklerini açıklamaya çağırıyoruz.

İNSAN HAKLARI

Artık kaybedenleri biliyoruz

1991 Mart ayında polislerce gözaltına alınarak kaybedilen Yusuf Erşiş'in ardından tüm kamuoyunu iktidar yetkililerine "Yusuf Erşiş nerede?" sorusunu sormaya çağırmıştık. Ancak son olarak yaşanan Tuğrul Özbek'in kaybedilmesi olayında iktidar yetkililerinden bir açıklama beklemiyoruz. Ve iktidar yetkililerine "Tuğrul Özbek nerede?" sorusunu sormuyoruz. Çünkü yaptığımız araştırmalar ve incelemeler sonucunda, artık Tuğrul Özbek'in "kimler tarafından nasıl gözetim altına alındığını, kimler tarafından nerede sorgulandığını" iyi biliyoruz. İktidar yetkililerine sadece "bu kez köşeye sıkıştınız" diyoruz. Bu kez sizleri ne "kaybedildiği" söylenen şahsa emniyet görevlileri de bir çok suçtan *dolay* anyor" açıklaması ne de "tanıklar yasadışı örgütlerin istemleri doğrultusunda açıklamalarda bulunuyorlar" klişeleri kurtaramayacaktır. Tuğrul Özbek olayı halkın ve dünya kamuoyunun nezdinde, iktidarın ve uygulanan terör politikalarının gerek yüzünü açığa çıkarmakta önemli bir adım olacaktır. İktidar yetkilileri bu kez yakalanı, bugüne kadar katlettikleri, yok ettikleri, işkenceden geçirdikleri, sömürdükleri insanların ve onların analarının, kardeşlerinin elinden kurtaramayacaktır.

Tuğrul Özbek'in gözetim altına alınış yerini, tarihini, biçimini, kimlerin aldığı, nereye götürüldüğünü kısaca aktararak devletin güvenlik(!) güçlerinin çeçeti kimliğini gözler önüne sermek istiyoruz. Ayrıca bu anlatılanları, sessiz kalarak uygulanan terör politikalarına ortak olanlara da sunuyoruz.

Olayın önemli tanıklarından birisi Ali Tekin. Ali Tekin 8 Ekim'de polislerce gözaltına alınıyor. Tutuklanıp cezaevine getirildikten sonra 28 Ekim 1992 tarihli günlük basında, Tuğrul Özbek'in 10 Ekim 1992 tarihinden bu yana kayıp olduğunu öğreniyor. Bunun üzerine 29 Ekim 1992 tarihinde bizlere verdiği el yazılı açıklamalarında, T.Özbek ile 9 Ekim günü saat 15.00'te Karaköy bôreksisinde randevusu olduğunu (Sarıyer), kendisinin gözaltına alındığı için bu randevuya gidememesi nedeniyle Tuğrul'un daha önce olduğu gibi irtibat telefonları olan ve Şengül Mert'in yakalanması sonucunda dinlemeye alınan telefonu arayarak (bu arada Şengül Mert polisçe zorla telefonlarda konuşuluyor) 10 Ekim saat 13.00 için yine aynı yere gelmesini istemesi üzerine, polislerce kendisine "bôreğin neresi olduğunun sorulduğuna" belirtiyor. Açıklamanın devamında, Ali Tekin buranın Yeniköy'de Çardak'a benzer bir çay bahçesi oldu-

ğunu polislerce belirttiğini, ancak Tuğrul'un Ali'nin 13.00 randevusuna da gitmemesi üzerine evi arayıp "saat 15.00'te şahıdiki Çardak'a gelsin" dediğini, bu kez de polislerin kendisine Çardak'ın neresi olduğunu sorduğunu, kendisinin Çardak olarak da Hisar'da bir çay bahçesini verdiğini, ancak ilk bilginin yanlış çıktığını ve bôrekçi olarak verdiği yerin Çardak'a benzer ve sahilde olması dolayısıyla polislerce buranın da beklendiğini ve Tuğrul'un burada gözaltına alındığını" belirtiyor. Şengül Mert de aynı tarihte cezaevinden yaptığı açıklamasında Ali Tekin'in açıklamalarını doğrulamıştır. Zeynep Güngörmez ise önceden tanıdığı T.Özbek'in resminin gösterildiğini, tanımadığını belirtmesi üzerine "boydan çekilmiş resmini getirelim istersen" biçiminde alaylı imalarda bulunduğunu açıklamıştır.

Delillerimiz yalnızca bu tanıkların anlatımları değil. İçişleri Bakan'ının "bunlar da yasadışı örgüt üyeleri zaten" çılgınlığını şimdi den duyur gibi oluyordu. Ancak bu çığlık atıyınay hay Sezgin, T.Özbek'in Yeniköy'deki çay bahçesine iki aydır gittiğini, 10 Ekim tarihinde de çay içtikten sonra çıkarken polislerce gözetim altına alındığını gören ve teşhis eden tanıklar var. Yine 10 Ekim'de Acıbaden'de katledilen Sultan Cemik operasyonuna ilişkin 13 Ekim tarihli Günaydin Gazetesinde polis muhabiri Haldu'nun Tekeinalp imzası ile çıkan haberde, aynı evde kalan ve gözaltına alınan şahsın Ertuğrul Özbek olduğu açıklanmıştır. Ayrıca apartmandakiler ve çevrede yaşayanlar, bu evde kalan erkeğin T.Özbek olduğunu fotoğraflardan teşhis etmişlerdir.

Görüldüğü gibi her şey çok açık ve nettir. Giz olan hiçbir yan yoktur. Bu nedenle size "Tuğrul nerede?" diye sormuyoruz. Basına açıkladığı bir şahsı gözaltında yok edecek kadar pervasızlaşan bir devlete, siyasi iktidara soracak böyle bir sorumuz olmaz. Şimdi Tuğrul Özbek'i sizden istiyoruz. Alanlar bellidir, götürüldüğü yer bellidir ve Tuğrul Özbek 9 Ekim'den beri sizin güvenlik birimlerinizin elindedir.

Bu kez köşeye sıkıştınız. Tüm Türkiye halkları ve dünya kamuoyu öntünde hesap vermeye hazır olun. Şimdi kolaysa insanlardan ve dünyadan gerçek yüzünüzü gizlemeye çalışan demagogik ve riyakarca açıklamalarınızı yapın. Ancak unutmayın ki biz, kayıpların takipçisiyiz ve ergeç kaybedilen insanların bulacağız. Asıl terör uygulayanların, teröristlerin kimler olduğunu, dost, düşman herkese göstereceğiz. Şimdi gücünüz varsa "inkar edin" ...

ELLERİ HEP YAKANIZDA OLACAK
İşkencelere, katliamlara, kayıplara,
devam ettikçe o eller hiç bırakmayacak
yakanızı. Gecenizde, gündüzünüzde
boğazınızda hep o elleri
hissedeceksiniz. "Oğlun bir şeyler
yaparken bana mı sordun?" Oğlunu
arayan anaya verdiğiniziz bu yanıtı analar
yabancı değil. 1. şubelerin, cezaevlerinin
kapılarında, işkencelerin ağzlarından
çok duyular bu sözleri. Bu sözlerin
yabancıysa değiliz. Kontrgerillaya,
işkencecilere "İşinizi devam edin"
diyorsunuz. Ama bilin ki, bu eller
yakanızdan hiç düşmeyecek.

Kayıp ailelerinden iktidara:

"Evlatlarımızı kaybettiniz bizi susturmayacaksınız"

Savaş boyutlandıkça her alanda, her cephe de "üçüncü" bir yol kalmıyor. Faşizm artık "ya bizden ya değil" anlayışını yaygınlaştırıyor. Saffan, sınırları kalın çizgilerle belirlemeyi dayatıyor. Yasa, kural tanımadan işini görüyor ve kesin sonuç almak için yükleniyor. Olgarşinin çözümsüzlüğüne bulduğu çözüm budur. Ül-

kemizde gizli kapaklı bir iş kalmadı, kozlar açık oynanıyor ve oligarşi halkı teslim alma savaşında tüm öfkesini, kinini kusuyor ve topyekün saldırıyor.

Kayıpların Peşindeyiz

"Kayıp" aileleri ve ÖZGÜR-DER'lerin düzenledikleri basın toplantısıyla 2 Kasım'da Eminönü HEP ilçe binasında açlık grevine başladılar.

ÖZGÜR-DER, Halkın Hukuk Bürosu, İYO-DER, İstanbul HEP, ÇHD ve İHD İstanbul şubeleri ile YDK'den birer temsilcinin, Frankfurt İnsan Hakları Grubu ve kayıp ailelerinin katıldığı basın toplantısında yalnızca hesap sorma isteği vardı. Bu başlangıç kayıpların akıbetlerini ortaya çıkarma çabılarında ve bu konuda ortaya çıkan dayanışmanın genişlemeye başlamasında önemli bir adımdı.

Tanıklar Yalanları Yalanlıyor

Avukatlar ve kayıp aileleri 3 Kasım'da Sultanahmet Adliyesi'nde yaptıkları basın toplantısında iktidarın karşısına yeni tanıklar ve kanıtlar çıkardılar. Zeynep Güngörmez, Şengül Mert ve Ali Tekin, Tuğrul Özbek'in polis tarafından alındığını tanıklıyorlardı. Tanıkların el yazılı açıklamaları da basına dağıtıldı.

Avukat Ulutan Gün bunların dışında tanıkların da olduğunu, tanıkların tey ve video kayıtlarının yapıldığını belirterek "İçişleri Bakanlığı bu konuda bir açıklama yapın. Ertesi gün bunları basına da götüreceğiz. Videoyu izleteceğiz." dedi. Ulutan Gün tanıkların güvenilirliğini nedeniyle böyle bir yöntem izlediklerini, Uluslararası Af Örgütü ve insan hakları kurumlarından bir heyetle birlikte tanıkların kamuoyuna açıklanabileceğini sözlerine ekledi.

Kayıp Aileleri Ankara'da

Aileler 2 Kasım'da İstanbul'da başlatılan açlık grevinin Ankara'ya taşındılar.

4 Kasım'da Ankara'ya ulaşan aileler, Ankara ÖZGÜR-DER'de bir basın toplantısı düzenleyerek geliş amaçlarını, açlık grevlerinin hedefini açıkladılar.

Kayıp aileleri ilk görüşmelerini Fehmi İskılar'a yaptılar. Aileler görüşmede İskılar'dan gerekli yerleri telefonla arayıp kayıplar hakkında soruşturma açılmasının sağlanmasını istedikler. İskılar bu isteği reddetti. Aileler hiçbir oyalamaya tahammül etmediklerini belirterek, İskılar'a bir şey yapamıyorsa istifa etmesi gerektiğini söylediler.

Daha sonra TBMM Başkanı Hüsamettin Cindoruk'la görüştüler. Yönetimin tepesindekiler sanki bu ülkede yaşamıyor du. Cindoruk olanı biteni yeni duyuyormuşçasına anlatılanları not almakla yetindi. Aileler "Bu mesele sonuçlanana kadar Ankara'dayız. Açlık grevini sürdürüyoruz. Sizi sık sık rahatsız edeceğimizi bilin" diyerek Meclis'ten ayrıldılar.

Açlık grevi çeşitli demokratik kitle örgütlerinin katılımıyla Ankara İHD şubesinde sürdürülüyor.

Medis kâpsına gidenler, bir kez daha bu ülkeyi Meclis'in değil, MGK'nın, kontrolden çıkararak yönettiğini görüyorlar. Ve güç olmasa, örgütlenmezlerse hiçbir sonuç alamayacaklarını anlıyorlar, işte bu yüzden örgütleniyor, mücadele ediyorlar. Kayıpların peşini bırakmıyorlar.

"Böyle bir yapı ancak polis devleti olabilir"

"İnsanların düşünceleri ne olursa olsun, düşüncelerinden dolayı gözaltına alınıp kaybediliyorsa bunun tek anlamı var. O da kendi iktidarna inanmamaktır. Öyle bir adalet ki, yargı hakkınızda delil bulamıyor. O zaman sen ortadan kalkmılsın, çünkü sen kötü düşüncelisin. Böyle bir yapı olmaz. Böyle bir yapı ancak polis devleti olma özelliğini gösterir. Savunma hakkına saygı göstermek gerekiyor. Daha önce 'ölü ele geçirmeler' yolunu kullandılar. Kamuoyunda artan tepki-

ler yüzünden bugün gözaltına alıyorlar. Öldürüyorlar. 'Biz almadık' diye tepkiyi uzaklaştırmak istiyorlar. Bir gerilla teslim olmaz. Bunu herkes biliyor. Eğer elde delil varsa insanları delilleriyle yakalamak gerekiyor.

Ben SHP ile bu konularda ters düşünürüm. SHP'nin bu politikasını beğenmiyorum. Aslında bizim düşündüğümüz SHP'nin politikası bu değil. Örneğin cinayet izleyen bir insan Hakları Bakanı ben cezalandırılır.

Kayıplar konusunda tabanı zorlama.

Röportaj

"Kayıp" aileleri evlatlarını arıyor

"Yüreğimizin sesini duyun"

2 Kasım günü Eminönü HEP binasındayız. İçeriye giriyorsunuz, ilk olarak duvarda "kaybedidiler" yazısı, altındaki 7 devrimcinin resimleri gözümüze çarpıyor. Gözlerimizi salonda gezdiriyorsunuz. Gözaltında kaybedilen Ayhan Efeoğlu, Tuğrul Özbek, Hasan Güllüney, Hüseyin Toramanın ailelerinin "evlatlarımızı arıyoruz" diyen başlılarıyla karşılaşılıyor.

Kimi bir yıldır, kimi üç aydır, kimi 20 gündür çocuğunu arıyor. Unutlarını yitirmemişler. Evlatlarının kavgasına onları arayarak katılmaya başlamışlar. Evlatlarını bulmaya kararlılar.

"Siyasi şubeden sordum. Yok dediler. İsrar edince 'defol git' dediler. Daha sonra inönü'nün İstanbul mitingine gittim. Onun yakasına yapıştım, nerede sizin demokrasiniz diye sordum. Bana cevabı 'Oğluna sahip çıksaydın, giderken bana mı sordun?' oldu. Oğlumu arıyorum, ölüsünü ya da dirisini buluncaya kadar arayacağım.

Bir polisle konuştum. Oğlundan haber getireceğini söyledi. Oğlunun siyasi olduğunu öğrendiğinde, bana 'Adli tutuklu olsaydı, sorardım. İsterse beş ci-nayet işlesin, ister kaçakçı, hırsız olsun önemli değil. Ama oğlun siyasıymış' dedi. Hırsız, kaçakçıyı, kadın pazarlayıcısını devlet korur, ama bizim çocuklarımızı gelince polise öldür emri veriliyor."

"Bugün kaybolan bizim çocuğumuz,

yannın bir başkasının çocuğu olabilir. Bizim gibi fakir ailelerin çocukları bu şekilde tahsil göüp fikir üretince susturuyorlar. Çünkü o zaman kendi menfaatlerini zedeleyecek ortamlar doğuyor.

Biz kayıp aileleri olarak bir araya geldik, insan haklarının uygulanmasını, özgürlüklerin sağlanmasını istiyoruz. Bugün başladığımız açık grevimiz daha değişik protestolara birlikte iktidar yetkileri bize açıklama yapmaya kadar sürecektir. Bunda kararlıyız."

Demirel anneler ağlamayacak diye oturdu kutluğa. O geldikten sonra analar daha çok ağladı. Bulsunlar, anneleri ağlatan bulsunlar. Çocuğumun kapınırdığı yerde anma yaptık. Beni coplaya coplaya karakola götürdüler. Bu demokrasi midir? Bu adalet midir? Anası gidip çocuğunu bile aramıyor. Devlet bize çocuklarımızı unutturmaya çalışıyor. Hayır unutturamazlar. Biz biliyoruz kimin kayıptı, polis düşman olduğu süreci ben sormazsam, yannın torunum soracak hesabını. Bu yüreğimizin sesini duyurun halkımıza, bizim sesimizi duysun milleti."

"Üç aydır arıyoruz. Bundan sonra da arayacağız. Sımdı açık grevindeyim, gerekirse ölüm orucuna da yatacağım."

Aynı kını taşıdığımızı, açılannı paylaştığımızı söylüyor ve elimizdeki kayıplarımızı simgeleyen 7 karanfil ailelere veriyoruz.

Aynırken yüreğimizde kavgamızın bir parçası olan ailelerimizin gururunu taşıyoruz.

uyarma konusunda çalışmamız var. Biz baştan beri bunun değişmesini istedik. Ancak aldığımız kararların hiçbir seçimi nedeniyle hayata geçirilmedi. Pek çok kararımız nedensiz beklentilerle.

Kayıplar konusunda il yonelimi bizzat tüm kokteylleri, resepsiyonları bir kenara bırakarak bir arama komitesi kurmalı ve genel merkeze acil rapor hazırlamalıdır. Ama bunların hiçbirini olmuyor.

CHD Başkanı olarak baktığımda, kayıplar hukukçuların ayıbidir. Bu aybın temizlenmesi gerekir. Öncelikli görev budur.

Demek bu olaya pozitif bakmak zorunda. Yargının kararı engelleniyorsa buna hukuk denmez. Buna dikta denir. Diktaya karşı da herkesin mücadele etmesi gerekir.

Kitle örgütleri özvenli olmalıdır. Birliklilik için bu şart. Bu dönemde bütün DKÖ'ler bir araya gelmeli, mücadele etmelidir.

Birlikte hareket etmek gerekiyor. Alternatif program çıkarmak zorundayız. Kar-

SORUŞTURMA

Avukat Ali Rıza Düzdar
(SHP 1st. İnsan Hakları Komisyonu ve
İstanbul CHD Başkanı)

şık çıkmak güzel, ancak yetersiz kalıyor, biz bir adım daha almak zorundayız.

Kayıplar konusunda da kurum ve kuruluşların bir araya gelmelerini destekliyorum. Biz de böyle bir oluşumun içinde yer alınız."

Gülten ŞEŞEN

Kayıplar çaresizliğinizdir

"Hepsinin boyunlarında fotoğraflar asılı. Yıllar yılı yenilenemeyen solmuş son fotoğraflar. İsim pankartları var gösterilerde."

Günlerden perşembe. Plaza Del Mayo'da yürüyorlar ve konuşuyorlar:

"Hayır, somut bir gelişme yok." diyor. "Canlı olarak kimse ortaya çıkamadı bugüne değin."

Kayıplar... Arjantin'de, Şili'de, Uruguay'da yıllarca halkın gündeminin ilk maddesi olarak konuşuldu. Kayıpların gerçek rakamlarını tespit etmek hiçbir zaman mümkün olmadı. Sayıları binler, on binler, otuz binlerle ifade edildi. Latin Amerika oligarşilerinin halklarına karşı yürüttüğü bu savaşın adı Arjantinli işkencecilerin tanımıyla "pis savaş"tı.

"Pis" ya da "kiri", Türkiye oligarşisi de bugün halka karşı böyle bir savaş yürütüyor.

Oligarşinin halkımıza karşı açtığı kiri savaşla birlikte ülkemizde de kayıp sözcüğü literatüre girdi ve artık daha sık kullanılıyor.

Bu politika ne ülkemize ne de Arjantin'e, Şili'ye, Filipinler'e özgü değil. Kayıplar politikası CIA'nın politikasıdır. Halkların özgürlük mücadelesini bastırma kullanılmak üzere CIA tarafından biçimlendirilerek tüm yeni-sömürgelelere ihraç edilen bir politika'dır.

Bu sinsî, iğrenç politikanın uygulanış biçimi onun amacını da ortaya koyuyor.

Savaş, "Sihirli yanı sıra ve silahlardan daha çok iradelerin çalışmasıdır" ve CIA'nın yetiştirdiği "psikolojik savaş" uzmanları halkın, devrimcilerin iradesine saldırıyorlar. "Korku" "yu besliyorlar. Kaybetme politikasında insanların katedilmesinden çok umudun tüketilmeye çalışılması, umutsuzluğun yayılması öne çıkıyor.

Curta döneminin Buenos Aires polis şefi Ramon J. Camps şöyle iftira ediyor:

"Bizimle uzlaşanlara, bizim dediklerimizi yaparlara yeni bir yüz, yeni bir kimlik verdik, topluma geri saldık. Bizimle ulaşmayanları öldürdük, cesetlerini uçaklarla denize attık."

Her şey açık, direnerek ölüm ya da teslimiyet. Oligarşi gerçekte politik olarak bunu dayatıyor. Ama her zaman son sözü teslimiyeti seçenler değil, direnenler, onuru, geleceği savunurlar söyledi. Yine öyle oluyor. Halkın, devrimcilerin direnme gücü hiçbir yerde yok edilemedi. Bu yöntemler devrimciler ve yurtseverler karşısında çaresizliğin sonucudur. Bunun da çare olmadığını görecektirler.

Ramon J. Camps devam ediyor:

"Yok olanlar arasında canlı kimse kalmadı. Bütün sorumluluğu kabulleniyorum ve gurur duyuyorum. Suçu olduğum bir şey varsa, o da aynı zamanda politik bir zafer elde edememiş olmamdır."

Sekiz yıl iktidarda astığı astık kestiği kestik olanların, binlerce insanın kaybedilmesinin emrini verenlerin çaresizliği kulelere küpe olmalıdır. Halka ve devrimcilere her şey yapılar ama politik bir zafer elde edemediler. Direniş ruhunu teslim alamadılar.

On binleri de kaybetmeler politik bir zafer elde etmeleri mümkün olmuyor. Cellat yenilgisini kabul ediyor. O halde geriye bir nokta kalıyor. Önemli olan daha bir iken, beş iken anaların acısını, sabırsızlığını, öfkesini paylaşabilmektir. Zaferi bizden alamayacaklar. Burası kesin. Ama evlatlarımızı da bizden almalarına izin vermemeliyiz. Canları beladeli onurunu, inançlarını teslim etmeyen evlatlarımızı şimdiden sahip çıkmalıyız.

TC ordusu Kürdistan'da zafer arıyor. Her şey dünyanın gözleri önünde cereyan ediyor. TC Hava Kuvvetleri'ne bağlı uçaklar Kürdistan'da bombalamadıkları tepe, dağ, taş bırakmadılar. Binlerce kilo bomba Kürdistan dağlarına, yurtseverlerin kamplarına yağdırıldı ve halen yağdırılmaya devam ediyor. Binlerce askeri, özel timi, korucusu, tankı, ağır silahlarıyla Irak topraklarında Kürdistan içlerine doğru yaka yaka ilerliyorlar.

Güney

Kürdistan'da"zafer" arıyorlar

TC ordusu Kürdistan'da zafer arıyor. Her şey dünyanın gözleri önünde cereyan ediyor. TC Hava Kuvvetleri'ne bağlı uçaklar Kürdistan'da bombalamadıkları tepe, dağ, taş bırakmadılar. Binlerce kilo bomba Kürdistan dağlarına, yurtseverlerin kamplarına yağdırıldı ve halen yağdırılmaya devam ediyor. Binlerce askeri, özel timi, korucusu, tankı, ağır silahlarıyla Irak topraklarında Kürdistan içlerine doğru yaka yaka ilerliyorlar. Kendileri fosfor bombası kullandıklarını açıklıyorlar. Dünyada kimse kilni kıpırdatmıyor. BM sessiz, 15 gündür Irak'ın toprak bütünlüğü altüst ediyor. Uluslararası hukuk hak getire. Kimse söz etmiyor. TC ordusu ABD söylemeden Irak topraklarında bir milim ilerleyemez. Açıkça operasyon ABD'nin yeşil ışığı ve sessizliğini korumasıyla sürüyor. ABD yeşil ışık yankınca BM'den de işgale karşı bir tepki gözüküyor. Uluslararası hukuk tartışılmıyor. ABD karşı çıkmayınca bu operasyona kimse karşı çıkma cesaretini kendinde bulmuyor. Sessiz kalmak onaylamaktır. Talabani TC ordusunun Zaho kantonuna kadar ilerlemesine tepki gösterirken, hamisi ABD'ye gönderme yapıyor ve operasyonu durdurmasını istiyor. Emperyalizme tavır almadan halkların kurtuluşunun sağlanamayacağı bir kez daha acı tecrübeler yaşanarak görülüyor. ABD kendi denetimli altında iş yapmayan hiçbir güç güvenmediğini, ya hızıya çekmek için uğraştığını ya da yok etmeye kalktığını ortaya koyuyor.

Irak'ın Kuveyt topraklarına girişini, Irak şehirlerini yerle bir etmekle cezalandıran BM, Kürdistan topraklarının çöğnmesini sessizce onaylıyor. Onlarca devlet Irak'ın Kuveyt'e giriş üzerine dünyayı ayağa kaldırdı, hepsi birden Irak'ın üzeri-ne üşüştiler. Irak uluslararası hukuku çiğnemişti, hukukun üstünlüğü vardı ve onlar bu hukukun yerine getirilmesi için hiçbir şeyi esirgemediler. Savaş gemileri, savaş uçakları, toplan tüfekleriyle saldırılar fakat şimdi susuyorlar. Susuyorlar çünkü orada yok edilmesi gereken bir gerilla hareketi var, susuyorlar çünkü "yeni dünya düzeni"nin kurallarına göre düzenlenmek istenen bir Ortadoğu var, ortadan kaldırılması istenen "yeni dünya düzeni"ne aykırı bir Saddam rejimi var;

çünkü "yeni dünya düzeni"nin baş jandaması BM'yi parmağında oynatan ABD onlardan susmalarını istiyor. Çünkü orada, "yeni dünya düzeni"nin ileri karakollarından Türkiye Cumhuriyeti bu planın bekası için Kürdistan topraklarında çekülzen vermekte görevlidir. ABD'nin istediği Irak'ta hakimiyetin kendi ellerine geçmesidir. Barzani ve Talabani'yle birlikte TC ordusu bu işi yerine getirmeye çalışıyor. Bir yandan Iraklı muhaliflerden alternatif yaratmaya çalışan ABD, diğer yandan da Irak'ın kuzeyinde otorite sağlamayı hedefliyor. Bugün Türkiye'deki iktidara ilerleyin diyen ABD, Irak Kürdistan'ndaki işbirlikçilerini daha fazla rahatsız etmemek için otoritesini iyice güçlendirdiğinde TC ordusunu dizginleyecektir. Bugün Genelkurmay ve hükümet kaynaklı açıklama-

larda iki hafta içinde ilerleyiş durduracağız açıklamalarının yapılması ABD'nin istekleriyle çıkıyor.

Tanklar Irak Kürdistan'nda

Olaganüstü Hal Bölge Valiliği'nce yapılan açıklamada, "Güvenlik güçlerimiz, Şırnak ili Silopi ilçesinin doğusu ile Ulu-dere ilçesinin güneyinden itibaren Kuzey Irak topraklarında ortalama 15 kilometre derinlik ve 30 kilometre genişlikteki Hat-tan'ın büyük ölçüde mayın temizliği yapmak suretiyle 160 kilometre karelik alanı kontrol altına almıştır. Ayrıca Kuzey Irak'ın doğusunda bulunan ve teröristlerin üs olarak kullandıkları Hakurk bölgesinin de bölücü eşkıyadan temizlenmesi için aynı tarihte başlatılan sınır ötesi harekate devam edilmektedir." denilmekte-

dir. Buna göre TC ordusunun Hakurk bölgesindeki işgali de eklendiğinde Irak Kürdistan'ndaki işgali yaklaşık olarak 400 kilometre karelik bir alana ulaşmaktadır. Bunu Genelkurmay da bôbürlenerek açıklamaktan çekinmiyor. Açıklamaya güç gösterisi yapılıyor. Kısa sürede "büyük" başarı kazanıldığını mesajı vermek isteniyor. İşgalci bir ordunun işgal ettiği toprak parçasıyla övünmesinde yadırganacak bir taraf yok. Ama Demirel'in yaptığı gibi bu durumu "savunmadayız" diye göstermeye çalışmak ikyüzüklüktür. Ordu, işgal etik daha da edeceğiz diyor. Demirel "savunmadayız" diyerek bunu gizlemeye yaşıyor. İşgal edilen tepelere bayrak çekiliyor ve basın bu manzaraları çarşaf çarşaf veriyor. Cudi'ye bayrak çekmek fazla göze batmıyor ama Irak topraklarındaki tepelere bayrak çekmek işgalciğin marifetini ele veriyor.

Ordu, Kürdistan sınırlarına ve Güney Kürdistan'a devamlı olarak silah ve asker yığmaktadır. Bölge tam bir tank, top ve diğer ağır silahların deposu haline getirildi. Türkiye oligarşisi bu yığınağı bir yandan kendi sınırları içerisinde denetimi elinde tutmak, ulusal ve devrimci mücadeleyi ezmek için kullanırken, diğer yandan da Güney Kürdistan'da işgalini sürdürmek, yaratığı fiili tampon bölgeyi güçlendirmeyi hedeflemektedir.

30 Eylül günü 50 tank Habur sınır kapısından geçerek Güney Kürdistan içlerine doğru ilerlemeye başladı. Tanklar Zaho çevresinde Batufa bölgesine yerleştiler. Tankların tek bir anlamı var, TC ordusunun Güney Kürdistan'dan hemen çekilme diye bir niyetinin olmadığı. Ordunun Irak Kürdistan'ndaki hareketini yöneten Asayiş Bölge Komutanı Korgeneral Necati Özgen, ele geçirilen alanda güvenliğin sağlanması gerektiğini onaylıyor, birliklerin orada kalmasını Ankara'ya önerdiğini belirtiyor. Buna karşın gazeteler, "Genelkurmay yetkililerine" dayanarak, onların ağzından, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Kuzey Irak'ta toprak kazanmak gibi bir amacının olmadığını, bölgedeki operasyonun bir güvenlik çemberi oluşturmaktan öteye gitmeyeceğini yazıyorlar.

Sınırın hemen ötesinde en azından fiili bir tampon bölge oluşturma hesapları içerisinde olan oligarşi, dünya kamuoyu-

TC'NİN HAYALI-Başka bir ülkenin topraklarına bayraklarını dikeyyorlar. Boga heves...

nu da dikkate alarak niyetlerini bu şekilde diplomatik bir dille ifade etmektedir. Türkiye henüz İsrail gibi her şeyi açıktan ilan edip savunabilecek noktaya gelmiş değildir. Ne şekilde ifade ederse etsinler, söylenenler onların ne yaptıklarını veya ne yapmaya niyetli olduklarını ortaya koymaktadır. Tampon bölgeyi reddetmiyorlar, ne kadar kalacaklarını söylemiyorlar. Tek bir anahtar kelime var onlar için, "güvenlik sağlanıncaya kadar". Güvenlik sağlama her şeyin başında geliyor ve her şeyi bununla açıklama ihtiyacı duyuyorlar. Konuyla ilgili olarak Irak'ta ne zaman kadar kalacakları ve nereye kadar gideceği sorulduğunda, Demirel'in cevabı "Hayır söylemem. Bu iş tesirsiz hale geti-

Güreş, "Burada iki şeye dikkat çekmek istiyorum. Biri, askerimizin cephedeki en büyük rütbeli komutanından rütbesiz erine kadar Türk Silahlı Kuvvetlerinin yazdığı destan, ikincisi, bu destanda Türk basınının aldığı yerdir." diyor. Evet, neden teşekkür etmesin ki, onların bu "zafer"lerinde burjuva basının hatırı sayılır bir payı var.

rilinceye kadar Türkiye sınırlarında cereyan eden olay kaç kilometre sınırın içindedir, ne kadar gerekiyse devam eder." demek oluyor. Güvenlik sorunu ABD'nin bölge politikalarıyla ve istemleriyle gelişmediği sürece bu demektir ki, oligarşi işgali ve fiili tampon bölge durumunu sürdürmeye niyetlidir ve Demirel'in anlatımlarıyla sonuçta var olan durum farklı şeyler değildir.

Doğan Güreşin Gazeteci Mehmetçikleri
Basın "görevini" layıkıyla yerine getiriyor. Devlet kendi basını, basın da kendi devletini iyi tanıyor. Birbirlerini iyi tanıyorlar ve birbirlerini taltif etmekten, birbirlerine jest yapmaktan da geri kalmıyorlar. Yığınla yalan-yanlış bilgiyi, ne kadar güçlü ve başarılı olduklarını ortaya koyan abartılı anlatımları önce basına veriyorlar, sonra basına verdikleri bu bilgilerin yayınlanmasından aradıkları "moral", "zafer"i buluyorlar. Gazetelerin sayfaları, televizyonların ekranları "kah-

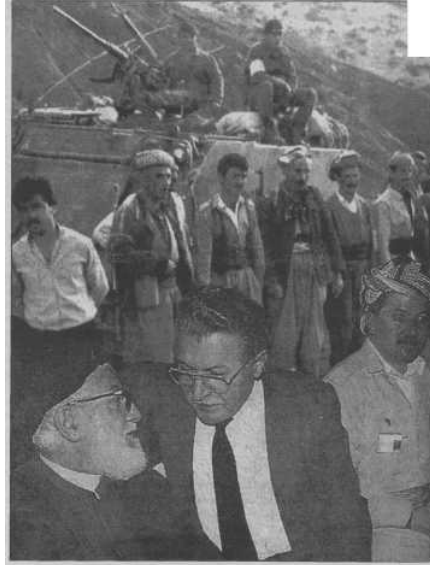
ramanlık" edebiyatından geçilmiyor. Her gün bir "destan" yazılıyor. Rantbolat boy gösteriyorlar. Genelkurmay Başkanı "kahramanlarıyla övünüyor. "Mehmetçigi" frenleyemediklerini, siperlerden atlayıp atlayıp hedeflere ilerlediğini, kahramanlık destanı yazdıklarını anlatıyor. Irak Kürdistanı'nda yeni bir "kahramanlık" tarihi yazılıyor. Bu hareketin Kürtleri çoktan geride bıraktığı anlatılıyor. Neredeyse büyük bir savasta muzaffer çıktıklarını söyleyecekler. Karşılarında kendilerinin yanısı kadar bile güç yok ve uçakları direnen mevzilere tonlarca bomba yağdırıyor, hareket eden her şeyi yok ediyorlar. Henüz doğru dürüst karşılıklı bir savaş bile yapılmış değildir. Güreş'in "kahramanlar"ı bombalanmış, yerle bir edilmiş ve bosaltılmış mevzilere, tepelere koşuyorlar. "Başarı", "zafer", "savaş" dedikleri ve "kahramanlık"ı anlatırlar anlatırlar bitirmedikleri bunlardan ibarettir.

Doğan Güreş, "Burada iki şeye dikkat çekmek istiyorum. Biri, askerimizin cephedeki en büyük rütbeli komutanından rütbesiz erine kadar Türk Silahlı Kuvvetlerinin yazdığı destan, ikincisi, bu destanda Türk basınının aldığı yerdir." diyor. Evet, neden teşekkür etmesin ki, onların bu "zaferlerinde burjuva basının hatırı sayılır bir payı var. Güreş, bu nedenle onların da kendi ordusuna katmakta fazla bir mahzur görmüyor ve "gazeteci Mehmetçikleri" olarak adlandırıyor.

Çok yerinde bir adlandırmayı yapıyor. Çünkü Türkiye halklarına karşı yürütülen bu pis savaşın medyadaki silahşörlüğü bu "gazeteci Mehmetçikleri"den başkası değildir. "Sınak kahramanından daha değersiz bir madalyayı hak etmemişlerdir.

Doğan Güreş, bu "zafer" sarhoşluğuna yeterli görmüyor. Yıllardır gerçekleştiremeyen düşleri açıklıyor. "Kuzey Irak'taki temizlik bittikten sonra, kış aylarında içeriye yöneleceğiz. Eskiya'nın sınırlar içinde kalan bölümünü de temizleyeceğiz." derken, henüz Irak bataklığının çıkamadıklarını bir an için unutmuyor ve vaatler sıralayan politikacılar gibi davranıyor. Halka verilen vaatlerin yerine getirilmesi oligarşiyi kızdırmaz ama kendisine verilen vaatlerin işe yaramaması oligarşinin tüm şimşeklerini toplayacaktır. Henüz daha Irak Kürdistanı'nda ne elde ettiğini tespit edemeyenlere, kışın daha büyük bir bataklık yaratacağın: görecektirlerdi.

Güney Kürdistan'da kolay bir zaferin peşinde olanları başka bir sürpriz bekliyor. Bu saldırı ve işgalin onlara getirdiği ekonomik yük ve yaratacağı sosyal sonuçları durumlarını iyiye saracaktır. Harekatin olduğu Eylül ayı enflasyonu patlamıştır. Harekat en iyimser tahminle TC ye her gün 750 milyar TL'ye mal olmaktadır. Bugüne dek 15 trilyonluk bir fatura çıkarmıştır TC'nin önüne. Her geçen gün

TC ordusu peşmergelerle birleşti, işbirlikçiler TC'nin daha fazla ilerlemesinden çekiniyor...

atan bu yük, zaten açık veren bölgeyi içinden çıkılmaz hale getirecektir. Türkiye halklarının sofrasından bir ekmeğini çalarak cepler doldurulurken, halkın ödemediği bu paralar ona silah olarak yeniden geri dönmektedir. Hakları çok geçmeden bu faturayı ödemek istemeyeceklerini göstereceklerdir. Oligarşi çok uzak değil, ruzgar ekmiş fırtına biçecektir.

Kürt İşbirlikçilerinde Rahatsızlık

Talabani ve Barzani TC ordusunun Güney Kürdistanı girişinden rahatsızlık duymadılar. TC ordusunun hareket alanı açarak Kürt Federe Devleti'ne karşı Türkiye'nin tepkilerini yumuşatmak, Türkiye'yi bu yeni olguya alıştırmak açısından bu durum işlerine gelirken, aynı zamanda kendileri için de bir tehlike teşkil eden PKK'nın tasfiye edilmesini de istedikler. Kendilerinin halledemeyeceğini anladıklarında TC'nin de bir güç olarak yanlarında olmasına karşı söyleyecekleri fazla bir şey olamazdı. Her şey bu kadarla kalmadı.

Bir yandan kendi içlerindeki çelişkiler derinleşti, diğer yandan TC'nin Irak içinde ilerlemesi dumdadı. Kendi hesapları TC'nin hesaplarına uymadı, işbirlikçiler TC'nin yurtseverleri kendileri için kolay yutulacak bir noktaya getirene kadar yıpratmasını, sonra da gitmesini istiyorlardı. TC'nin ilerleyiş hesaplarını bozdu. Emperyalizm ve Türkiye oligarşisinin hesapları ile Kürdistan Cephe'nin hesapları bire bir çakışmıyordu. Nitekim, orada iş bitmeden harekate son verilmedi. Otoritenin sarsılması anlamına gelen TC ordusunun ilerleyişinden Kürdistanlı Cepherahatsızlık duymaya başladı ve bunu "batıya" ABD'ye seslenerek dile getirdi.

Talabani bu rahatsızlığının sonucu olarak TC ordusunun çekilmesini istedi. Oligarşinin tankları sınır geçmeye başlarken Kürt Meclisi'nde ve Kürdistan Cephe'de eleştiriler yoğunlaştı, rahatsızlık tepkiye dönüştü. Talabani'den sonra Mesut Barzani'nin yardımcısı Hoşyar Zebani TSK'nın Irak topraklarından içlere doğru girmesinin doğru olmadığını, PKK'nın yerince denetim altına alındığını belirtti. Talabani ve Barzani TC ordusunun çekilmesini istedi ve "korkarız, Türk askerleri bölgede kalacaklar" derken açıkça tehditlerini ve rahatsızlıklarını dile getirdi. Birbirlerini zerrece sevmeyen ve sırtını dönmeyecek kadar güvenmeyen iki tarafın işbirliği de ancak bu kadar olabildi. Çıkarlar çatıştığında işbirlikçilik sonucu değişmez ve ipler kopar. Her iki taraf da diğerinden yararlanmaya çalışır ama sırası geldiğinde de diğerini satmaktan çekinmez. Başka bir devleti çıkarları için ülkelerine davet edenlerin, bu devleti yaptıklarını frenleyememelerinde ve bir süre sonra ABD'nin ve Batı'nın kapılarında şikayetçi olmalarında anormal bir yan yoktur.

Talabani'nin, TC'yi ikna etmek için, "Tam da PKK'yı silah bırakmaya ikna etmişlik, saldıkları sürdüğü için anlaşma zemini ortadan kalktı. Bundan zararlı çıkan Türkiye'dir." demeye başlaması da TC ile aralarındaki "samimi" ilişkilerin bozulmaya yüz tuttuğunu gösteriyor. Ve Talabani TC'yi üstü kapalı Irak'taki savaşçı büyütmekle suçluyor. İşbirlikçilik kendine güvensizlik ve kişilsizlik, işbirlikçilik çıkar için tereddütsüz başkalarını satmaktır. Ve en çok işbirlikçiler birbirine güven duymaz. Son operasyon işbirlikçiliğin TC'yi de Barzani ve Talabani'yi de ne hale getirdiğini gösteriyor.

SİLAH VE MEDYA-
Burjuva basın bu kirlili savaşta elinden ne geliyorsa onu yapıtı.

KÜRDİSTAN

Mesut DEMİREL

Kürdistan'dan
"kahramanlık" hikayeleri...

Haftalardır beyinleri dumura uğratan bir bombardıman yaşıyor. Ortalık vatan-millet edebiyatından, kahramanlık destanlarından geçilmiyor. Vatan, kan, intikam sözleri dillerden düşmüyor, halka savaş çağrıları yapıyor. Cumhurbaşkanı "Bush'un en iyi arkadaşı benim." diye övündüğü, başbakanın "adamlar ya borcunu öde derse" diyerek ABD'nin bir değişimi iki etmediği bir ülkede savaş çıktığından yapılanın milliyetçilik denince yanlarına kimse yaklaşıyor. O kadar "milliyetçiler" ki, ABD donanmasının şımarık yankeleri altı asker ve bir subayı öldürdüğünde sadece utan-ğaçta sızlanıp, iki gün sonra da üzerini örttüler. Ama iş sınır ötesinde ma-yınların üzerine sürdükları askerlerin cenaze törenlerinde kan, intikam çık-lıkları atmaya gelince bunu onlardan daha iyi kimse yapamıyor. Devlet ha-zinesinden IMF'nin elini çekmediği, her caddede emperyalist şirket binala-rının düzildiği, topraklarının ABD işleriyle dolu olduğu, Batı'nın'daki çevik kuvvet üssünde TC askerlerine ABD-İngiliz askerleri için ikinci sınıf geri hizmet yaptırıldığı bir ülkede tüm halk şındı bunların milliyetçiliklerini, vatan sevgisi üzerine nutuklarını izliyor. O kadar derin vatan sevgisi yüzünden yirmi yaşında ellerine silah verdikleri halk çocuklarına vatan bekçiliği diyerek yulurca bu büyük şirketlerin ve bankaların önünde bekçilik, yankce askerlerine muhafızlık, cezaevlerinde gardiyanlık yaptırıldı. Kürdistan'da köyleri bombalayıp, Kürt şehirlerini baştan aşağı yıkmak da onlara özgü bir vatan sevgisiydi.

Sahte milliyetçilik, sahte vatan sevgisi burjuvazinin içine işleştirdi. Artık askere gönderdiği oğlu için komşusuna övünce "Vatani görev yapıyor" di-yemeyen halkın kafasındaki soru işaretlerini ortadan kaldıramıyorlar. O yüzden halkın sağduyusunu her yönden teslim almaya, bugün sürdürükları kırı savaşın psikolojisi içersine sokmaya çalışıyorlar. Bu savaş psikolojisinin bir yanında halkın yurtsever duygularını, kahramanlık gibi olumlu kuvvetlerini sömürüp, diğer yanında ise halklara düşmanlık bulumuyor.

Savaş sokulan askerler için gazetelerde "kahramanlık yarattı" başlıkları atılıyor. Güres, "Mehmetçik orada destan yazıyor." diyor. Sırtı sıvazlanan Mehmetçik için yazılan kahramanlık öykülerinde tekerkesi ge-lenlerin bile cepheaden dönmek için emirlere dahi karşı geldiği anlatılı-yor.

Burjuvazi, insanları iş düştüğünde kahraman ilan etmekte, iş bittiğinde de kullandığı atmadaki ustaadını. Tarihinde kullandığını bir kenara gelmes-i vardır. Şırnak'ı bombalattığı askeri kahraman diye alkışlatıp, Eskişe-hir'de geçekondusunu yıkan aynı devlettir. Sınır ötesinde bacağı kopan yüz-başlı TV ve gazetelerde kendi savaşları için reklam olarak kullananların bu yüzbaşısı verdikleri ancak bir şişe kolonyadır... Çukurca'da ayağını kaybeden işteğmen için, Necip Torumtay'ın "Seni bırakmayacağım" sözünü verdiğini, ama tedavisi bite yapılmadan unutulup gittiğini, "İstisn cesaret ve feragat medalyası"nın kurulan yüreği tannı etmediğini yazan da yine bu dü-Şün basındır. 70'lik gazilerin bir dul ması kadar bile geliri olmadan ki-yida, köşede sahıpsız perişan göçüp girmelerine vicdanları orali olmayanla-rın, bugün dağı başlarında ölüme giden askerlerin ölümlerine, yaralılarına ve ailelerine de ne kadar sahip çıkacakları bellidir.

Kırlı savaş kıskırtıcıları istedikleri kadar "Vatan için canım feda" gibi haması nutuklar atsunlar -nasıl olsa onların canı feda olmuyor- savaştan dönen askerlerin hepsinin ruhsal bunalıma veya eski kişiliklerini kaybede-rek geriye döndükleri sır değil. Askeri hastanelerin subayı servislerinin bu askerlerle dolu olduğu biliniyor. Bir yandan halkın acıma duygularını sö-mürmek, çoluk çocuk ölümlerini kırı propaganda amaçları için kullanmak, diğer yandan ramboluğa özendirmek elbette sadece birer savaş hilesi. An-cak kendisine sıkıntılan kurşunlarla çoluk-cocuk birçok masum insanın ca-nının alındığına şahit olan bir askerin Kürdistan'dan hiç de kahramanlık duygularıyla geriye dönmeyeceği açıktır. Yediden yetmiş sıradan insana-rın canına bir merin kadar bile değer verilmediği bir ortamdaki gelen biri-nin insan sevgisi, komşuluk, arkadaşlık gibi değerler altında sivil hayatın ışıkları içinde ezilmesi mümkün değildir. Ailelerine, komşularına Ma-latya'da, Elazığ'da, Hakkari'de ne kadar Kürt öldürdüğünü mü anlatacak-tır? Çünkü geldiği toprakların altında sayısız çocuk-yaslı-masum insanın yatığını o da bilmektedir.

Bunların iktidardakiler için hiçbir önemi yok. Yaraklı askerinin fotoğrafı-larının altına "Keşke daha fazla keş alsaydım" yazılanlar vaziranlar, Trab-zon'da, Fethiye'de, Kayseri'de ilkel milliyetçiliğin kışkırttığı asker cenaze-lerini kullanarak halkı savaş psikolojisinin içine çekmekte meşgulür.

Halk ne kapı komşusunu, ne de baskıya, aşağılanmaya başkaldıranları katletmeyi kahramanlık saymayacak kadar sağduyuludur. Amerikan bay-raqları önünde yerlere kadar eğilip, Kürt halkına karşı savaşı "milliyetçi-lik" diye yutturmaya kalkınlara inanmayacak kadar da yurtseverdir. Milli-yetçilik ve şövenizm işi ucu keskin bıçağıdır. Halkların milli duygularını sö-mürüp, onları birbirine kırdırarak bir savaş politikasına alet etmek isteyen-lerin sonuçta bu 'savaşın' altında kalmaları kaçınılmazdır. Kürt halkı kendi kaderini tayin hakkını elinden alanlara ve devletin soykırım politikasına karşı direnecektir. Halklara zorla, zorbalıkla baş eğdirilemeyeceğini göste-recektir. Oligarşinin Kürdistan'da Kürt halkına karşı açtığı savaş düşüm-lemeleştiği çokları milliyeçilik döngüsüdür. Önemli olan bu döngüyü kırma-ı ve devrimci politika bunu yapabilecek güçtedir.

ABD Iraklı muhalifleri
öne sürüyor

ABD'nin Saddam rejimini devirme planla-rının bir parçası olarak Irak Saddam muhalefeti liderleri 27 Ekim günü Irak Kürdistan'ında, Erbil kentinde toplandılar. Toplantıya katılan 50'nin üzerinde parti ve gruptan, KDP, KYB ve bir-iki Şii grup ve parti dışında diğerlerinin Irak top-raklarıyla, Irak halkıyla dikkaate değer bir bağ-ın olmadığı biliniyor. Bunların büyük çoğunlu-ğu kerameti kendinden menkul sembolik bir muhalif olmaktan başka bir işe yaramayan ve özellikle de Fransa ve İngiltere'de yaşayan "tek başına lider"ler.

ABD, özellikle bütün muhalif grupları bir araya getirmeye özen gösterdi. Zaten tabanı bulunmayan bu "örgütlerin" oluşturduğu Mec-lis'e taban oluşturanın başka bir yolu da yoktu. Saddam'ın ve Irak'taki mevcut yönetimin ne kadar yanlış ve muhalefet cephesinin ne kadar büyük olduğunu görünüşte de olsa ortaya koy-mak amaç olunca Saddam'a karşıymı diyen herkesi toparladı. Ama bütün çabasına rağmen bu muhalefet cephesi de Ortadoğu'daki çekiş-me ve kampaşmadan nasibini aldı. ABD, İran, Suriye yanlısı grupları çekişme içindeydiler. Su-riye yanlısı gruplardan, özellikle Arap milliyetçisi bazı örgütler, "Toplantıda ABD hakimiyeti egemen. Bize göre Amerikanın bölgedeki amacı, Irak'ı bölmek ve milliyetçi unsurları tas-fiye ederek kendine bağlı kesimleri Saddam'ın yerine getirmek." diyerek toplantıya katılma-dılar.

Temmuz ayında Viyana'da yapılan benzer toplantıya 74 grubu temsilen 87 temsilci katıl-mıştı. Bu toplantıya bunlardan 31 delege katıl-

madı. Daha sonra 280 vekilden oluşan "Irak Milli Meclisi" adlı sürgün meclisi ilan edildi. Uzun tartışmaların ardından üç kişilik yürütme seçildi. Yürütmeye etnik kökenler dikkate alı-narak seçim yapıldı. Kürt liderlerden Barzani, Şii Arap liderlerden Bahr El Ulum, Sünni Arap liderlerden General Hasan El Nakıp üçlü baş-kanlık komitesine seçildiler. Bunun yanında, Londra'da görev yapacak 25 kişilik bir de Yü-rütme Komitesi oluşturuldu.

Toplantıda asıl gündem maddesi Sad-dam'ın devrilmesiydi, bütün gruplar Saddam'ın devrilmesi üzerinde birleştiler ve çeşitli adimla-rın atılmasını kararlaştırdılar. Bunun yanında ilan edilmiş bulunan Kürt Federe Devletine de "saygılı olunacağı" belirtildi.

Beklenildiği gibi ABD'nin istediği yönde ka-rarlar çıktı. Kurulan ve bir sürgün hükümeti gö-revini yüklenen bu yapılanmanın ABD semsi-yesi olmadan herhangi bir etkinliğinin olma-yacağı açıktı.

Zaten ABD bugünden Saddam'ı indirildiğin-de yerine koyacağı alternatifin sıkıntısını çek-iyor. Bunun için bir araya getirebileceği tüm muhaliflerden alternatif bir güç oluşturmaya ça-lışıyor. Ama elinden gelen fazla bir şey yok. Oluşturduğu alternatifin daha baştan kottuğu ve çürüklüğü ortadadır. ABD güvenmes-e de tutunacağı başka dal olmadığı için böyle bir yapıya ihtiyaç duyuyor. Daha baştan birbirini yemeye başlayan, mayasında sadece Sad-dam'a karşı olma ve ABD'nin değişini yapma olan böyle bir alternatifin geleceğini söylemek için kahın olmak gerekmiyor.

toprak bütünlüğünün korunması, Türkiye'nin

Türkiye Ortadoğu'da etkinliğini
artırma çabasında

ABD'nin İleri karakollarından Türkiye, Orta-doğu'da etkinliğini artıracak yeni adımları atı-yor. Demirel 26-27 Ekim günlerinde Pakistan ve İran'ı ziyaret etti. Pakistan ziyaretinde İslam Konferans'ının gerek Kuzey Irak, gerek Bos-na-Hersek, gerekse de Kıbrıs konularında desteğini almak, bu ülkelerin BM nezdinde gi-rişimlerde bulunmalarını sağlamak isterken, İran ziyaretiyle, Sezzin'in daha önceki gezide bıraktıklarını ve başaramadıklarını tamamlamak ve Kürt ulusal mücadelesine karşı İran'ın istediği gibi desteğini sağlamak amacını taşı-yordu.

İslam Konferans'ının desteğini sağlama çabası içersinde olan Demirel, İran ile görüş-meleri sırasında Türkiye, Suriye, İran ve Suudi Arabistan'ın katılacağı ve Irak'ta meydana gelen gelişmeler konusunda ele alınacağı bir dörtlü zirve konusunda görüş birliğine vardı. Buna göre, 14-15 Kasım günlerinde Anka-ra'da toplanacak olan İran, Türkiye, Suriye ve Suudi Arabistan Dışişleri Bakanları, Irak'ın

Irak'a müdahalesi, Kürt Federe Devletinin ila-nı ve bu bölgedeki Kürt sorununu ele alacak-lar ve bir ortak tutum belirleyecekler.

Suudi Arabistan'ın, İran'ın katılmasını ge-rekçe göstererek katılmaya pek istekli olmadığı ve katılıp katılmayacağını kesinleşmediği zirveye daha sonra Mısır'ın da dahil edilmesi düşünülüyor. Zirve, ABD'nin kendi politikalarını bir anlamıyla Türkiye eliyle doğrudan ilete-medeki ülkelere taşımış olacak. ABD Türki-yeyi Ortadoğu'da biricik rolün yönünesine olturtmaya çalışırken, Türkiye'deki siyasi ikti-dar da işbirlikçiliğin zirvesinde bu rolü oyna-maya can atıyor. Demirel'in Akdeniz'den Çin Deniz'i'ne egemenlik rüyaları, Ortadoğu'da "yeni dünya düzeni"nin güvencesi olma iddiası ABD'nin istemlerinin ifadesinden başka bir şey değildir. ABD, güven duyduğu ölçüde kendi işbirlikçilerinin yolunu açıyor. Irak Kür-distan'ına yapılan operasyona göz yumması bununla bağlantılıdır.

Demirel 30 Ekim Cumartesi günü yaptığı basın toplantısında: "Onlar 9 aylık çocukları öldürüyor, evleri yakıyor... TC. devletinin şefkati, adaleti vardır. TC savunmadadır." dedi.

"TC devleti savunmadadır." (Demirel)

TC Ordusu Irak'ta ne arıyor?

"TC devletinin şefkati vardır." (Demirel)

İşte TC'nin adaleti!

"TC devletinin şefkati vardır." (Demirel)

TC şefkatten bunu anlıyor...

"Onlar 9 aylık çocukları öldürüyorlar." (Demirel)

Bunu kim öldürdü?

BİSMİL JANDARMA BÖLÜK KOMUTANLIĞINDA CİNAYET

Diyarbakır (Mücadele). Bismil'de Ozan marketin sahibi olan aynı zamanda gazete bayiliği yapan Birol Savaş 30 Ekim günü iş için gittiği Bismil Jandarma Bölük Komutanlığı'nda vurularak öldürüldü.

Bismil'de market işleten ve demokrat bir kimliğe sahip olan B.Savaş'ın uzun süredir Bismil Jandarma Bölük Komutanlığı'na gıda ve kırtasiye eşyası satıp, ayda bir komutanlığa gidip borç tahsil ettiği, yakınları tarafından belirtildi. Olay günü de aynı amaçla komutanlığa giden B.Savaş, komutanlık içinde bir kişinin açtığı ateş sonucu yaşamını yitirdi. Savaş'ın tahsilat veya satış konusunda askeriyeye ile bugüne kadar bir sorun yaşamadığı belirtiliyor. Komutanlıkla iş görüşmesinin devam ettiği bir sırada meydana gelen olayın faili orada görevli olmayan Jandarma Komando Üstçavuş Hakan Akyol olaydan hemen sonra yakalanarak cezaevine gönderildi. Hakan Akyol'un yargılanıp yargılanmayacağı bilinmiyor.

Olay üzerine genel olarak bölgedeki baskılan ve kontrgerilla cinayetlerini protesto etmek amacıyla Bismil'de 3-5 Kasım günleri kepenk kapama eylemi yapıldı.

GAZEL KÖYÜ ASKERİ BÖLGE OLDU

Diyarbakır (Mücadele). Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı Boğaz (Gazel) köyü 2-3 Kasım tarihlerinde, askerler tarafından boşaltıldıktan sonra köy evleri yıkıldı. Köyü terk etmeye zorlanan köylülerin bir kısmı Dicle'ye, bir kısmı civar köylere yerleşirken bazıların da Diyarbakır'daki akrabalarının yanına yerleştiği öğrenildi. İnsansızlaştırılan Gazel köyünün ş anda tüm evleri yıkılmış, köy abluka altına alınmış durumda ve kimse bölgeye giremiyor.

Son dönemde boşaltılan köyler artarken insansızlaştırılmış bölgelerin "askeri bölge" haline gelmesi dikkat çekiyor. Kürt halkının yerleşik olduğu her bölge (özellikle kırsal kesimler) askeri bölgeye dönüştürülmeye çalışılıyor.

İlkokuldan döndürülen karakola gençlilerin yaptığı baskını bahane ederek Gazel köyünün yakılıp boşaltılması üzerine HEP Dicle İlçe Başkanı Ekrem Aksakal şunları söyledi: "Çatışma bittikten sonra Jandarma Alay Komutanı helikopterle köye gidip incelemeler yapıyor ve 'evleri yakın' diye emir veriyor. Askerlerde insanları çıkarıp bazı evleri yakıyorlar. Daha sonra Vali İbrahim Şahin geliyor. Köyden ayrıldıktan sonra ka lan evler de ateşe veriliyor. Köy yakılmadan önce talan edilmiş. Ziynet eşyaları, paraları ne varsa alınıyor. Bütün hayvanları telef ediliyor."

KONTRGERILLA SALDIRILARI SÜRÜYOR

Diyarbakır (Mücadele). Sınır ötesi operasyonu, sovenizmi tam anlamıyla kabartmak amacıyla bir yılın yalan ve abartma ile veren burjuva basın ve TV'ler aynı zamanda yurtsever halkın moralini yıkmaya çalışıyorlar.

Kontrgerilla da bununla birlikte yıkımı hızlandırmak için cinayetlerini sürdürüyor. Diyarbakır'da Batman Gercüş nüfusuna kayıtlı ve Bağlar semti Kaynaratepe Mahallesi'nde oturan müteahhit Şevki Kaya 1 Kasım'da evinden işyerine giderken, otomobilinin içerisinde kontrgerilla tarafından kurşun yağmuruna tutuldu. 3 kurşun yarası alan Şevki Kaya, Diyarbakır Devlet Hastanesi'ne kaldırılmasına rağmen kurtarılamadı.

Aynı gün Batman'da meydana gelen saldırılarda da İmdat Koç, Ali Teymur ve HEP üyesi Tervik Basutpu öldürüldüler.

2 Kasım'da ise işçi Partisi Cizre Teşkilatı üyesi Resul Sakar Cizre'nin Cudi Mahallesi'nde öldürüldü.

Öte yandan Mardin'in Mazıdağı ilçesinde, sağlık ocağında görevli memur Selman Kuray (43) 2 Kasım akşamı saat 19.00 sıralarında uğradığı silahlı saldırı sonucu öldürüldü.

G.ANTEP HEP ESKİ İL BAŞKANI ÖLDÜRÜLDÜ

Adana (Mücadele). Gaziantep HEP eski il başkanı ve HEP Muş milletvekili Sırm Sakık'ın ağabeyi Abdulsamed Sakık, 3 Kasım'da Gaziantep şehir merkezinde vurularak öldürüldü.

Geçen yıl Diyarbakır HEP il başkanı Vedat Aydın'ın öldürülmesi olayının ardından Abdulsamed Sakık, kendisinin de tehdit edildiğini, kimliği belirsiz şahısların kapısına dayandığını, polis olduklarını söylediklerini açıklamıştı. Gaziantep Karagöz Caddesi üzerinde bankamatikten para çekerken bir kişinin yanına yaklaşarak başına tabanca ile ateş etmesi sonucu öldürülen Sakık'ın cenazesi polisin izin vermemesi nedeniyle uzun süre sokak ortasında kaldı.

Kontrgerilla, Kürt halkına yönelik gözdağı operasyonunun bir parçası olarak A. Sakık'ı katletmişti. Onlar Kürdistan şehirleri sussun, kimildamasın, boyun eğsin istiyorlar. Ancak devrimciler ve yurtseverleri katlederek sonucu varamayacaklar. Halkı ve devrimcileri katlederek bitiremezler.

Devrimci iradeyi yenemezsiniz

En zor koşullarda bir yeraltı imajı gibi yürüten devrimci mücadele ülkenin dört bir yanında emekçi halkların umudu haline geldikçe oligarşi için tehlike büyüyor. Ve şimdi daha çok korkuyorlar. Korkusu büyüyüp kendisi köşeye sıkıştıkça vahşileşiyor ve daha çok saldırganlaşıyor. Bütün politik kozlarını bir bir devreye sokan oligarşi, elinde yıpranmamış bir güc bırakmamak pahasına elindeki bütün gücleri savaşa sürüyor.

Emekçi halk ezip sindirebilmek ve kalıcı sonuçlar elde edebilmek için öncelikle her halklara umut olanları ezmek gerektiğini, halkların önünde savaştan bir güc var oldukça bunu başaramayacağını da biliyor. Bütün olanaklarıyla yüklenildi, darbeler vurduğu halde devrimci hareketle baş edemiyor. Kararlılık, inanç ve devrim arzusuyla yoğunlaşmış devrimci hareketi her darbeden sonra yenilenmiş, gürbüzleşmiş bir şekilde karşılarında buluyor. Oligarşinin morali bozan devrimci hareketin kendini yenilemekteki başarılarını dördüncü nesliyle ve hızla artırıyor.

Devrimci hareketin "beynini dağıtıp", "belini kıramayacağını" her saldırısında bir kez daha unutup. Yine de "beynini dağıttık", "belini kırdık", "çökerttik" propagandasına sarılmaktan geri durmuyor. Psikolojisi ele verilmemiş için yağmayıp gürüyor. Elde ettiği küçük kırıntılar kendisine ne kadar çok şeyi bilmediğini fark ettirir de o yine "her şeyden haberdar" pozisyonunda "kuş uçurtmadığını" tekrarlıyor duruyor.

Oligarşi gücünün de güçsüzlüğünün de, nerede açık verdiğinde, aynı şekilde devrimci hareketin gücünün ve yarattığı potansiyelin de bilincindedir. Güç gösterilerine ihtiyaç duyması ve mücadele pratiği tarafından her defasında yalanlansa da devrimci hareket için "belini kırdık", "çökerttik" kişilerine sarılması bir zorunluluk, tatmin, rahatlama aracı haline gelmiştir. Bu nedenle hemen her operasyon sonrası bizzat işçileri Bakan'ıyla, valileri, polis şefleriyle basın toplantısı yapmakta. Demokratik platforma yönelik en küçük bir operasyon bile "Dev-Sof'a bir darbe daha" manşetleriyle yansıtılıyor, her operasyonda "merkez komite üyesi" yakalanmasıyla sonuçlanıyor. Öyle ki, bir operasyonda gözaltına alınanlar önce ilk alındıklarında, sonra

sorgunun ortasında ve bir kez de mahkemeye çıkarılmazlar; önce tekrar tekrar burjuva basınla gösterilenekte ve her seferinde bu "bir darbe daha" başlıklarıyla haber(!) yapılmaktadır.

Kontra-reillerin ve burjuva basının bu yaygarası sistemli bir uygulamaya halini almakla birlikte, zaman zaman ifrata varılmakta, daha önce "çözümü" eylemler bir kez daha çözümlenmekte ve "failler'in sayısı her geçen gün kabarmaktadır(!). Kopardıkları bu yaygara ile halka "güçlülüğünü" göstermek kadar devrimci saflarda ve solda korku ve panik havası yaratarak kendine güvensizliği geliştirmeyi hedefliyorlar.

Kuşku ve güvensizlik yaratmaya yönelik bir başka taktikleri de gözaltına alınan hemen her devrimciye ajanlık teklif etmeleridir. Ağzından tek kelime alamadıkları insanlara bile ajanlık teklif etmektedirler. Benzer şekilde polislin kamuoyuna yaymaya çalıştığı ve kendine güvensiz, savaş gerçeğinden korkan kesimlerde alıcı bulan ajan-provokatör öyküleri de aynı bilinci politikanın ürünüdür. "Her şey biliniyor" öyküleri de bunu amaçlıyor.

Faşizm, psikolojik savaş yöntemleriyle ustası olduğu yalan ve demagogilerle bütün çabalarına rağmen "belini kıramadığı", "beynini dağıtmadığı" devrimci hareketi safından kuşku, korku ve panik yaratmak, böylece kaleyi içten fethetmek istemektedir. Bu, düşmanın devrimci hareketi yok etmekten umudunu kestiği ölçüde geliştireceği bir özel savaş yöntemidir.

Kirli savaş mekanizması ne yaparsa yapсын devrimi durdurmayı başaramayacaktır. Çünkü savaşı belirleyen bu mekanizma ve mekanizmayı oluşturanların yetenekleri değil, devrimcilerin yetenekleri ve halk kitlelerinin yaratıcı gücüdür.

midir. Bütün teknik olanaklarına rağmen yapabildiği çok fazla şey yoktur. Yapabildiği "12 altın kural'a uymak ve pusuda hata beklemektir. Belki de pek çok devrimden daha iyi bilmektedir ki, elde ettiği "başarılar onun becerikliliğinden değil, devrimci saflardaki eksik ve hatalı davranışlardan kaynaklanmaktadır. Bu eksik ve yanlışlara basarak darbeler vurabilen düşmanın buna rağmen ortaya attığı "her şeyi biliyoruz" kişisi kimseyi yanıltmamalıdır. Çünkü onların bildikleri her operasyon sonrası bir kez daha "çözülen" eylemler hakkındaki uydurma bilgiler kadardır. Aynı şekilde eylemlerin %95'ini çözdük diyenlerin eylemleri nasıl çözüldükleri, nasıl faili yaratıldıkları kimse için sır değildir. MIT, kontra-reiller ve polislin devrimci hareketi güçsüz göstermek için her şeyi biliyor, görüyor, duyuyor havasında olması bir "imaj" yaratmaya dönüktür. Ama faşist mekanizmanın her şeyi bilmesi, duyması, görmesi ne mümkündür ne de bu devrimi yeniliğe uğratmaya yetecektir. Kirli savaş mekanizması ne yaparsa yapсын devrimi durdurmayı başaramayacaktır. Çünkü savaşı belirleyen bu mekanizma ve mekanizmayı oluşturanların yetenekleri değil, devrimcilerin yetenekleri ve halk kitlelerinin yaratıcı gücüdür. Devrimin kendi sözü, kendi eylemi içinde yetkinleşen bir deva adamının iradesi ve yaratıcılığı karşısında, hakikatin tarihsel ipucunu yakalamış bir devrimcinin kendine güveni karşısında faşizmin en mükemmel mekanizmaları bile işe yarayamaz. Dünyanın en mükemmel dehşet mekanizmalarını yerle bir edip, kuzl bayrağı sarayların tepesine diken ve işkencehaneleri müzeye çeviren dünya halkları bu gerçeği defalarca kanıtlamışlardır.

Bugün emperyalizmin akıl hocasına, hiçbir şeyi esigemeyen desteğine rağmen oligarşisinin emrindeki, baskı, terör mekanizması da sonuçta devrimcilerin verdikleri açıkları değerlendirmekten daha fazlasını yapacak bir durumda değildir. Üstelik faşizmin çıkar ilişkilerine dayalı tüm mekanizmaları gibi bu mekanizması da serseri kopuk takımından oluşmuş bir mekanizmadır. Emperyalist kurumların verdiği derslere, onların uzmanlarına rağmen mekanizmanın kendisi her şeyi para için yapan ve giderek hastalıklı bir ruh hali ile insanlıktan çıkan bir me-

Faşizmin bütün olanaklarına rağmen sahip olamadığı şey çıkar gözetmeyen bilinçli insan iradesidir. Bizim sahip olduğumuz şey ise tam da budur. Savaş ne kadar silahlarla yapılıyor olsa da silahlara yön veren, kazanan veya kaybeden insandır. Biz işte buna, kendisini insanlığın geleceğine adanmış yüreklerle ve beynlere sahibiz. Biz yeni insana sahibiz. Biz oligarşiyi dürist, onurlu, davaya adanmış yüreklerle, yeni insan silahımızla vuracağız.

murat sürüşü üzerinde yükselmektedir. Bu mekanizmanın binlerce ifade edilen işkenceciye, katille sanıp olması çok fazla şey ifade etmemekte, devasa görünen gücüne rağmen devrimcilerle başa çıkamamaktadır. Mekanizmanın her gün yeni araç-gerçeğe donatılması, her gün binlerce yeni elemanla takviye edilmesi bunun kanıtıdır. Ama bu da yetmeyecektir. Çünkü faşizmin baskı, terör mekanizmalarını besleyen başlıca kaynak paradır. Çıkar ilişkileri üzerinde duran bu mekanizmanın disiplinini sağlayan da para ile birlikte, bizzat faşist zorun kendisidir. Oysa zorla ve çıkar karşılığında büyük ve yürekli hiçbir iş yapılamaz, işçiyi, kumara, fuhuşa ve uyuşturucuya müptele bir dünyanın dehşetlerinde yaşayanları hangi yürekle, hangi beynle devrimcilerle başa çıkabilirler ki? "Lağım fareleri" zehir hafiyeler olsalar ne çıkar? Oligarşinin iyi koku alan köpekler yetiştirmek için onları Amerika'da terbiye ettirmesi devrimci irade ve yaratıcılık karşısında neye yarayabilir ki?

Kendine güvenen, hareketinin ortak ilke ve kurallarına uyan, kendini yenileyen, zengin bir yaratıcılığa sahip devrimcilerle hangi polis, hangi ajan boy ölçüşebilir? Hiçbir mekanizma duygu ve düşüncelerini devrim potasında yoğunlaştıran ve idealleri için ölümün üstüne yürüyecek bir cesaretle sahip olan devrimcilerle örgütle baş edemez. Teknik olanakları ne olursa olsun, başından sonuna konuşmuş bir mekanizmanın, her yeni durumda kendisini yenileyen, yeni sırlarla düşmanı şaşkınlığa çeviren bir hareketle başa çıkması düşünülemez.

Faşizmin bütün olanaklarına rağmen sahip olamadığı şey çıkar gözetmeyen bilinçli insan iradesidir. Bizim sahip olduğumuz şey ise tam da budur. Savaş ne kadar silahlarla yapılıyor olsa da silahlara yön veren, kazanan veya kaybeden insandır. Biz işte buna, kendisini insanlığın geleceğine adanmış yüreklerle ve beynlere sahibiz. Biz yeni insana sahibiz. Biz oligarşiyi dürist, onurlu, davaya adanmış yüreklerle, yeni insan silahımızla vuracağız.

Nurettin TOPAL

İSTANBUL

- 12 Eylül'ün yıldönümünde çok sayı da bombalı-bombasız pankart asılmıştır, - Bakırköy'de Koç Holding'e ait SU-ROTO motoflandı.

- Hasköy'deki Beko İstanbul Bölge Şefliği bombalandı, - İnter Star televizyonunun Gayretel pe'deki stüdyosu önündeki araçları, devrimciler karşı yürüttüğü kampanyadan vazgeçmesi konusunda uyarı amacıyla bombalandı.

- İşçilerin sendikalaşma faaliyetini en getirmek için işçi atan TAKİMSAN şirk etinin Kartal Şişenli'deki işyeri bombala nıp eylem yerine pankart asıldı, - 20 Eylül 1992: Avcılar'da Terörle Mücadele Şubesi'nde görevli polis Ab dülkadir Delçay'a yönelik bir cezalandır ma eylemi gerçekleştirilmiş ancak faşist polis bu kez sağ kurtulmuştur.

- 24 Eylül 1992: Sultanmurat Çengel köy Mahallesi'nde halka baskı uygulayan ATA 2 Şirketi iş şantiyesi bürosu yakıldı, - 26 Eylül 1992: Sabancı'nın yaptırd ığı Beylerbeyi Polis Eğitim Merkez'ine ku rulan bubi tuzakı rastlantı sonucu önce den fark edilmiştir.

- 28 Eylül 1992: Gayrettepe'deki siya si subenin law silahı ile tahrip ve işçien cecilerin cezalandırılması eylemi yine bir tesadüf eseri eylem gerçekleşmeden kı sa bir süre önce bulunmuştur.

- 30 Eylül 1992: Bağdat Caddesi'nde-

Silahlı güçlerimiz 'halkın adaletinin' güvencesidir

DEVİRİMCİ SOL Dergisi'nin Kasım ayında çıkan 6. sayısında Eylül ve Ekim ayın da Kur Gırilla Birlikleri'nin ve Silahlı Devrimci Birlikler'in gerçekleştirdikleri eylemler de yer veriliyor.

"Kur Gırilla Birliklerimizden" bahıldığı alında, DEVİRİMCİ SOL gerillalarının kur sal kesimde eylemleri ayrı bir bölüme yer alıyor. Gerilla faaliyetlerinin burjuva yaym organlarına gizlenmesine karşın, "Bu cabalar da oligarşinin acını gizleyemecidir. Çünkü şehirde de, karda da halkın umudu olan sanayime yüklenmektedir." deniliyor. Kırdaki gerçekleştirilen eylemler şöyle açıklanıyor.

"Kur Gırilla Birliklerimiz 29 Eylül 1992 tarihinde Tunçel'i'nin Hırsı ilçesinde bağlı Ya karlı Hırdanlar merkezi, Ekiyç-Hırsı ilçesinde eşir halindeki üç miki arazi paası ateşleyiciler. Fıncının sokak ve cı ilçelerine, Kürt halkına karşı girilen hadim lar ve genelde arsan tims baskı uygulamalarına karşı gerçekleştirilen paası eyleminde üç askerlin öldüğü, bir astubay ve birçok askerin de yaralandığı öğrenilmiştir. Askeri araç ları paası eyleminden başka yine aynı bölgede yol bir süre trafikle kapatarak sivil araç ları da kontrolü yapılmış, yol güzergahında içki satan bir işletmeye içki satma yasa ışı konulmuştur."

DEVİRİMCİ SOL Dergisi'nde yer alan habere ayrıca 28 Eylül'de Sivas-Zara hü yuğünüş köyünde üç gerillanın şehit düşmesinden sonra gerillaların 3 Ekim'de Şere fte Karakolu'na taradıkları açıklanıyor.

Silahlı Devrimci Birliklerin Şehirlerde Gerçekleştirdikleri Eylemler

"Oligarşinin 'topyekûn savaş' çıkışları atığı vürçe, öndemizdeki dinem görevler inin deha da arıtağı, bilimsel sanayi yüklenimle hazırlanmış, halk düşmanlarına yü cüll eylemlerimiz de sürmektedir." denildikten sonra gerçekleştirilen eylemler şöyle a ıklanıyor:

ki Bostancı Polis Karakolu bombalanmıştır.

- 4 Ekim 1992: Yeniköy'deki Kavel

Kablo Fabrikası yakıldı.

- 5 Ekim 1992: Gültepe'deki Çukuro

va Holding bürosu bombalandı.

- 6 Ekim 1992: Üsküdar Sultantepe

Polis Karakolu bombalandı.

- 9 Ekim 1992: Semandirö'de devrim

ciere karşı baskı, dayak ve hakaret gibi

suçlar işleyen Merkez Emlek Sahibi Zeki

Sümbül ayaklarından kurşunlanarak ce

zalandırıldı ve bu suçları işlemeye de

varm etmemesi konusunda uyarıldı.

Ahmet BAŞCAVUŞ

mafyacılık ve polise işbirliği içinde muh birik kapalı KÖYMENLER şirketinin Bostancı'daki işyeri yakıldı ve Kartal'daki bürolar kursulandı.

BURSA VE EĞE İLLERİ

- 24 Eylül 1992: Bursa'da BMC bom

balandı

- 1 Ekim 1992: Bursa'da Sivil Savun

ma İl Müdürlüğü bombalandı.

- İzmir yolu üzerindeki polis noktası

saatli bomba ile tahrip edildi.

- 4 Ekim 1992: İzmir Çınarı'da Gene

ral Motors'un Opel deposu bombalandı.

- 4 Ekim 1992: İzmir'de Bornova Adli

yesi bombalandı.

- 4 Ekim 1992: İzmir'de Karşıyaka

Kaymakamlığı bombalandı.

- 4 Ekim 1992: Denizli Emniyet Mü

dürlüğü bombalandı.

- 5 Ekim 1992: Bursa Ulubatlı Ha-

- 11 Ekim 1992: Kumkapı'daki Polis

Bakım Lojistik Atölyesi motoflandı.

- 13 Ekim 1992: PKP lideri Abimeel

Guzman'ın tutuklanışını protesto ve Pe

ru'daki mücadele ile dayanışma için Pe

ru'nun Türkiye Temsilciliği bombalandı.

- 15 Ekim 1992: Okmeydanı'ndaki çe

vik kuvvete ait bir midibüs tarandı, bir

polisin yaralandığı açıklandı.

- 19 Ekim 1992: Kartal Gülsuyu'nda

san'da Toprak Holding bombalandı.

- 5 Ekim 1992: Manisa Salihi tütün

deposuna yönelik bir saldırın gerçekleş

ti.

- 18 Ekim 1992: Buca Cezaevi'nde

devrimci tutuklulara yönelik faşist saldırı

ları protesto etmek ve cezaevi yöneticile

rini son kez uyarmak amacıyla Cezae

vi Müdürlüğü'nün evine yönelik bombalı

saldırın gerçekleştirilmiştir.

ŞEHİTLERİMİZ

Ali DEMİRALP

Hayri KOÇ

Ali Demiralp, Hayri Koç. İşte geldik, dağlarımızda kucaklıyoruz sizleri!

27 Ekim 1987. Devrimci Sol savaşçısı Ali Demiralp Cengeller'de polislerle girdiği çatışmada şehit düşüyor.

27 Ekim 1991. Bahçelievler'deki çatışmada Hayri Koç şehit düşüyor.

27 Ekim 1992. Ali Demiralp'ın mezarı başında "Bize Olum Yok" marşı yankılanıyor. Ne düşmanın kurşunları, ne aradan geçen yıllar öldürmüyor onları.

1 Kasım 1992. Çemişkezek'in Ağlık köyünde Hayri'nin mezarına doğru marşlar, türküler söyleyerek bir kortej yürüyor. Biraz sonra Hayri'nin yatdığı tepede "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür". "Şehiden Soruşçen Namur'un", "Büti Çapa Soruşçer" sloganları patlıyor.

Ağlıköler, Pernekiler, Hıranlılar, Elazığlılar var mezarların başında. EHADKAD'lılar. TÖDEF'çiler var. Halkımız, köylümüz ailelerimiz, yoldaşlarımız var.

Çemişkezek çıkışında askerler araçları durdurup kimlik toplamaya çalışıyor. Köye vardıklarında Hayri'nin babası anlatıyor: "Karakol komutanı telefonla sizi sordu. Bu insanlar kimler ve niçin size geliyordunuz? Beni de misafiriniz olduğunuz ve niçin geldiğinizin de kimseyi ilgilendirmeyeceğini söyledim."

Misafirler köyde çoktayı karşılanıyorlar. Hayri'nin evi adeta düğün evi gibi.

Köylerin girişinde kurulan karakollar kimseyi o mezarları kırmaz karanfillerle sistlemekten alıkoymuyor. Davamıza, devrime ve halka bağlılığımızın ifadesi olan andın içilmesini engellemiyor.

İşte bu tablodur oligarşiyi korkutan. İşte şehitlerine her koşulda sahip çıkan bu kararlardır, bizi daha güçlü katan.

DEVİRİMCİ SOL:

"Belediye işçileri yalnız değildir"

"İşçi Kıymına Son", "Belediye İşçileri Yalnız Değildir". Sık sık bildirimlerde, pankartlarda gördüğümüz bu sloganlar 29 Ekim'de Küçükçekmece Belediye Başkanlığı binasının iç duvarlarını süsledi.

Özelleştirmeler ve işçi kıymı, işçi sınıfına yönelik saldırılar son dönemde bu iki söz cümle özetleniyor. İşçiler bu saldırıya, saldırının sonuçlarına karşı sessiz kalmıyorlar, direniyorlar. İşçiler belediye patronlarının, polislin baskısı ve şiddeti karşısında yalnız değiller.

Liberalizm ve sekterizmin kaynağı, devrimci hareket içinde varlığını sürdüren küçük burjuva sınıf karakterinin özellikleri ve ideolojisidir. Zaten siyasi çizgi olarak liberalizm ve sekterizm oportünizmin davranış biçimidir. Liberalizm ve sekterliğe kaynaklık eden özellikler, küçük burjuva sınıf karakterinin özellikleridir. Kendine güvensizlik, zorluklara ve fedakarlıklara katlanmama, sallantılı karakter, ani heyecanlar ya da karamsarlık bunların başlıcalarıdır.

D evrimci saflarda liberalizm ve sekterizmi genel olarak, gerek görev ve sorumluluklarımız, gerekse de ortaya çıkan sorunlar karşısında alınması gereken devrimci tutumdan sapmalar olarak niteliyoruz.

Yaşadığımız siyasi süreç ve gelişmelerde, çoğu zaman günlük yaşamın içinde bu tür zaaflar ve eğilimlere sık sık rastlayabiliyoruz.

Disipline, sıkıya gelinmiyor, kurallar, ilkeler mi ihlal ediliyor? Alınan görev zamanında erteleniyor, savsaklanıyor ve her gün bir sonrasına mı erteleniyor? Korkuya, kişisel kaygılara yenilmenin teorisi mi yapılmaya başlandı? Ya da bir birim sorunlara kaymıyor ama sorumlu insanlar kendileri eleştirilecekler diye oturup bir toplantı yapma cesareti dahi bulamıyor, aksine bunları hoşnutsuzlukla, tehditle bastırmaya mı çalışıyorlar? İşte orada liberalizm ve sekterizm bir arada yaşiyor demektir.

Yapılacak onlarca iş, örgütlülüğe katmamız gereken sayısız ilişki varken, gerekçeler üretmekten, kendi küçük kaygılarımızdan iletneye dönük bir atılım yapmama, başama bilincinin yitilmesi, insanları eğilip iltihdam edememe; esas olan görev ve sorumluluklardan uzak durup, ikinci-üçüncü derecede sorunlarla uğraşmayı kendine iş edinme, zamanöl-dürme; örgütlülüğün ilişkilerini, maddi olanaklarını, enerjisini hor kullanma, parçur etme ve bir türlü Halk Hareketi olduğumuzun kavranılamayıp, insan ve verilmiş koşulların beğenilmemesi, gittiği yerdi dağıtma vb...

Kısaca şekilsiz, kuralısız, geleneksiz çalışma tarzı ve insan tipi, sonuç olarak sahiplenmeme ya da mücadeleden kaçış, değer verme yerine yılcılık, ilişki, olanak ve insan unsurunun yeterince değerlendirilememesi ve sonuçta her iki durumda da örgütlülüğün içinden kemirilmesi, zayıf düşürülmesi... işte liberalizm ve sekterizmin örgütsel ve siyasi safsamadaki başlıca görünüm ve sonuçları.

Liberalizm, devrimci mücadelenin yüklediği görev ve sorumluluklardan kaçınmak, sorunlara, hata ve zaafıya karşı uzlaşsı tutum takınmak, bunları kabul edilebilir, hoş görülebilir görmek.

Liberalizmin özünde mevcut durumda, var olanla uzlaşmak, ona boyun eğmek vardır. Bu, amaçları hiçe sayılması, günün mutlaklaşmasıdır. Bu durumuyla liberalizmin dönüştürücü yanı yoktur. Tersine liberalizm mevcut sorunlarla, zaafılarla, olumsuzluklarla bir arada yaşamının yollarını arar, kabul edilebilir statüler oluşturmaya çalışır.

Liberal bir kişi, örgütlülüğün, mücadelenin ihtiyaçlarını karşılama, sorunları çözme, var olanı dönüştürme dinamiğine sahip değildir. Dönüştürmenin, değiştirmenin gerektirdiği zorluk ve fedakarlıklara katlanamaz, tartışmadan korkar, mümkün olduğunca zaaflar ve hatalı eğilimlerle çatışmadan kaçınır. Bu nedenledir

Liberalizm ve sekterizm mücadeleden kaçmak, örgütlülüğü içerden kemirmektir

ki, statüler oluşturmaya çalışır. Bu statüler sorunları çözmezsiniz, mevcudu dönüştürmeksiniz oluşan statüler olduğundan, karşındakinin kabul edebileceği çözümleri içinde taşır. Yani bu statü içinde hata ve zaafıların karşılıklı kabul etme, diğer bir deyişle uzlaşmacılık vardır. Dolayısıyla olumsuzluklar meşrulaşır. Yaşam felsefesinden, ideolojisinden, siyasi ilkelerden ödünler verilir. Bu ödünlerin sınırı yoktur. Ve sonuçta çözüme kaçınılmazdır.

Liberal bir insandan devamızı, geleceğimizi, şehitlerimizin değerini ve savışımızı anlamasını beklemek gerçekçi değildir. O, kayıpların, alınan darbelerin acısını bilmediği gibi, başının da gerçek sahibi asla değildir. Bu nedenle kendisine ortalama bir yer tutar ve rahatı, huzuru kaçırmaz. Tehlikeden, riskten uzak durmaya çalışır. Liberalizm düşün bilincini de yalıtır. Ona karşı duyduğu bir kin, bir hırs da yoktur.

Liberal insanların zaran sadece kendine değildir. Karşındakinin de kendi gibi davranmasını ister. Bu açıdan bir devrimci hareket liberal unsurların varlığı zarar vericidir. Çünkü bu unsurlar örgütü içten içe kemirir, gelişip atılım yapmasını geciktirir.

Devrimci saflarda sekterizm ise sorunlar karşısında sabırsız, kestirmeci, mekanik bir tutum takınmaktadır. Sekterizmin düşünme biçimi mekanik, biçimci, dogmatiktir. Bu nedenledir ki, somut gerçeklikten kopuktur. Çoğu zaman alınan tavırlar, var olan tepkiler öze dair değildir, göstermeliktir.

Sekter insanların birtakım dogmaları,

şemaları, şablonları vardır. Hayatı bu şablonlara göre düşünür. Koşulları bu şablonlara uydurmaya çalışır. İstenilen ve amaçlanılan var olanın arasındaki ilişkiyi kuramaz. Amaçlanana varmak için birçok dolambaçlı yoldan gitmek gerektiğini düşünmez. Emek vermek, sabır göstermek, dönüştürmek onu sıkır, sonucu hemen görmek ister. Burada küçük burjuva aceleciliği, kestirmecilik, yılcılık ortaya çıkar. Ucuza ve kestirme değerlendirmeler yapar, keskin gözükür.

düren küçük burjuva sınıf karakterinin özellikleri ve ideolojisidir. Zaten siyasi çizgi olarak liberalizm ve sekterizm oportünizmin davranış biçimidir. Liberalizm ve sekterliğe kaynaklık eden özellikler, küçük burjuva sınıf karakterinin özellikleridir. Kendine güvensizlik, zorluklara ve fedakarlıklara katlanmama, sallantılı karakter, ani heyecanlar ya da karamsarlık bunların başlıcalarıdır.

Poütik Çizgi ve Örgütsel İlişkilerde Liberalizm ve Sekterizm Oportünizmde İfadesini Bulur

Savaş içinde bir örgüt, düşmana, onun her türlü yalan ve saldısına, burjuva, küçük burjuva ideolojisine, kendi saflarındaki sapma ve yanlış eğilimlere karşı liberal olmaz. Bu çözüme ve tükeniş anlamına gelir.

Liberalizme kaymış devrimci bir politik çizginin ulaşacağı nihai durak sınıf uzlaşmacılığıdır. Çünkü liberalizmin tutarı bir şekilde savunduğu kendi nesnel doğruları, ilkeleri yoktur, düşüncede güçlü değildir.

Aynı şekilde bir liberal, uzlaşsı, her-kesle iyi geçinerek, farklı düşünen çizgi ve insanlara dahi "özünde aynı düşünürüz" mesajı vermeye çalışır. Çatışmalardan kaçınarak, mücadele etmeden ve bedeller ödmeden bir şeyler elde etmeyi hedefler. Bu nedenle son derece ilkesiz ve kaypaktır. Her "somut durumda" bir kaçamak yolu bulup, teslimiyeti örgütler.

Ülkemiz solunda siyasi çizgi düzeyinde bunun somut, canlı örneklerini çok sık gördük, yaşadık. Liberalizm salt silahlı mücadeleyi reddeden revizyonist-reformist örgütlerde değil, silahlı mücadeleyi savunan ve bizzat uygulayan örgütlerde de görülebilir. Tüm keskinliklerine karşın 1980 öncesi THKP-C türevleri ya da bugün bazı Latin Amerika ülkelerinde gerilla örgütleri buna örnek.

Ülkemiz solunda siyasi çizgi düzeyinde bunun somut, canlı örneklerini çok sık gördük, yaşadık. Liberalizm salt silahlı mücadeleyi reddeden revizyonist-reformist örgütlerde değil, silahlı mücadeleyi savunan ve bizzat uygulayan örgütlerde de görülebilir. Tüm keskinliklerine karşın 1980 öncesi THKP-C türevleri ya da bugün bazı Latin Amerika ülkelerinde gerilla örgütleri buna örnek. Örneğin El Salvador'da FMLN'nin seçtiği liberal çizgi sonuçta bu yapıyı sınıf uzlaşmacılığına götürmüştür.

Yaşamın karmaşıklığı, koşulları dikkate alma, politika geliştirme ve bunun için siyasi bir esnekliğe sahip olma onun için geçerli değildir. Gücü, somut gerçekliği hesaba katmayışı, onun yaşanan somutlukta amaca uygun doğru çözümler, taktikler üretmesini engeller. Çünkü o olayların, olguların olumlu yanlarını yakalayıp, geliştirebilecek dinamiğe sahip değildir. Tersine karamsar ve gayri memnundur.

Kitlelere karşı tutumda yukarıdan verecek talimat ve sloganların kitlelerin hareketine geçmesi için yeterli olduğunu sanır. Kitlelerin o anki bilinci ve duygularını hesaba katmaz. Bu nedenle de kitleleri etkileyip, onların hareketine geçmesini sağlayamaz. İstenilen sonuçlara ulaşmaz. Bu kez de öfkelenir, eksiklik ve hatayı kendisinde arama yerine halka, çevresine kızar, sinirlerir.

Liberalizm ve sekterizmin kaynağı, devrimci hareket içinde varlığını sür-

la örgütleri buna örnek. Örneğin El Salvador'da FMLN'nin seçtiği liberal çizgi sonuçta bu yapıyı sınıf uzlaşmacılığına götürmüştür.

Sekterizm ise sol bir görünümde sahiptir. Sekterizme sapan devrimci örgütlenmenin en temel özelliği aşırı sloganı, keskin çıkışlar yapmasıdır. Esneklikten yoksun, mekanik ve hep belli kalıpla iş gören sekter çizgi, devrimin yasalının özünü anlayamaz. Onun için biçim her şeydir. Önemli olan devrimci ustaların yaptıkları ve dedikleridir. Çünkü onlar başarılı olmuşlardır! O halde yapılacak iş onları taklit etmektir.

On yıllardır Mao'nun feodal Çin'e ilişkin söylemlerini aynen uygulamaya çalışan, "ordular kurup, kurtarılmış bölgeler inşa edenlerin durumu bu açıdan oldukça çarpıcıdır. Amavutluk ve Enver Hoca taklitçiliği ile ömür tüketenler de daha farklı bir durumda değillerdir. Onca kes-

Devrimci kendisine liberal olmasa, başkasına da liberal davranmaz. O, mücadelesi gereği savaşıyor, örgütler, yaratır, büyütür, yenilmez olur ve kazanır...

kin deyişlerine, dışlarındaki örgütlere eleştiriler yağdırılmalara karşın, bu örgütlerin yaşadıkları kısırlığın temel nedenlerinden birisi siyasi çizgilerindeki ufuk darlığıdır.

Örgütsel ilişkilerde liberalizm, devrimci örgütlü savaşı bir özden yoksun kılar. Zaaflı-hatalı eğilimlere bile anlayış ve hoşgörü gösterilmesi nedeniyle örgüt içten içe gevşer, çözümler başlar. Örgüt içinde hesap verme-sorma ve denetim sağlama giderek zorlaşır. Çünkü yapılmayan her işin, her eksikliğin, her hatanın "mantıklı" bir nedeni, "nesnel" bir zemini vardır. O kadar ki, liberalizm, "farklı düşünce" savunucularının aynı örgüt içinde var olabileceğini bile savunur. Bunun örneği son yılların DY ve Kurtuluş çevresidir. On yılları bulan geçmişe rağmen, kimsenin kimseyi bağlamadığı, kendi ifadeleriyle "aynı soruları soran, ancak he-nüz aynı cevapları veremeyen" insan topluluğu gibi şekilsiz, iradesiz, düşünce ve örgütlenmede güçsüz bu tür çevrelerin oligarşi ve emperyalizme karşı kayda değer bir tavır almasını asla mümkün olmamıştır. Belli amaçlarla bir araya gelen ve ortak hareket eden insanlardan oluşan örgüt kavramına tümüyle ters bu düşünce liberalizmin mantıklı bir sonucudur.

Örgütsel ilişkilerde gündeme gelen sekteizm ise "örgüt, ideolojik birliğin, irade birliğinin ifadesidir" ilkesini yanlış kavrar. Örgüt içinde düşünce ve politika üretimi sürekli ve dinamik kılan düşünce zenginliğini ve çeşitli konularda farklı düşüncelerin olabileceği gerçeğini kabul etmek istemez. Her değişik düşünceyi hemen bir sapkınlık olarak adlandırır, ardından da ya bir ihanet, ya da art niyet arar ve buna göre tedbirler alır.(1) Bazı örgüt-

lerde görülen her yönetim değişikliği ardından "eskiler"in oportünizm ya da revizyonizmle mahkum edilmesi bu açıdan oldukça çarpıcıdır. Bu yapıyla sekteizm kendine güvensizliğin bir ifadesidir. Sekteizmin bir diğer önemli özelliği ise kitleye ve hiçbir dosta güvenmesidir. Kendi mekanik ilke ve kurallarına uygun olmayan herkesi tümüyle reddettiği için sekte çizgi devrimci güç ve eylem birliktir. Özüdeki en büyük engellerden birisidir. Sonuçta halk safalarını, devrimci safaları daraltır.

Görünüm biçimleri farklı olsa da liberalizm ve sekteizmin çıkış nedenleri çoğu kez aynıdır. Böyle olduğu için de liberalizm ve sekteizmin devrimci örgüte verdikleri zararlar çoğu kez birbirine karşı, nihai olarak düşmanın çıkarlarına hizmet ederler.

Liberalizm ve sekteizmin bir nedeni siyasi dar görüşlülük, Marksizm-Leninizmi kavrayamamak, kısıcılığı teorik yetersizliktir. Yanlış çözümlemeler yapma ve olayları tam kavrayamama sonuçta ya işleri olurluna bırakmaya, sürecin peşinden koşmaya, yani liberalizme ya da gerçekler ne olursa olsun kendi kurgularıyla iş yapmaya, ayakları havada suni "çözümler" üretmeye, yani sekteizme yol açar. Somutun diyalektik çözümlemesi yapılmadığında yenilenme, politika geliştirme, düşmanın saldırılarına karşı önlemler alma, taktik üretme mümkün olmaz. Geçmiş deneyimlerin taklit edilmesi çabası örgütü kısırlığa ve giderek sekteizme götürür. İşler sarpı sarıp, sorunlar büyüdükçe, söz konusu mekanik yaklaşım giderek panik içine düşer, sabırsız, kolaycı ve kestirme çözümlere yönelmeye başlar.

Kendine güvensizlik ise liberalizmin ve sekteizmin başlıca kaynağıdır. Kendine güvensizlik ya tepkiselliği, tepkisel çıkışı, ya da sorunlara kayıtsızlığı doğurur. Şablonculuğun da önemli bir nedeni budur.

12 Eylül sonrasında sağa savrulmanın, liberal görüşlerin alabildiğine yaygınlaşmasının temelinde solun kendine ve ideolojisine güvensizliği yatmaktadır. Keza bugün de faşizmin halka ve devrimcileri karşı saldırıları karşısında elini kolunu kıpırdatmayıp, sadece dergi köşelerinde yazıp-çizip, kendi dar dünyalarında tartışanlar için de durum farklı değildir. Kendine güven ve faşizm karşısında savaşma cesareti sorunun özünü oluşturmaktadır. "Yenilgi, ağır darbeler, düşmanın şiddetli saldırısı, küçük burjuva kökenli ve bu sınıfların hastalıklarını üzerinde taşıyan ülkemiz sonunda önemli bir kesimin inanç ve güvenliğini sarsmıştır. Bu durum yeni arayışlara yol açmış, kuşkuculuğu geliştirmiş, düşmanın ve her türlü gerici, oportünist, ideolojik saldırıların doğru olabileceği düşüncesini beslemiştir. Revizyonist, oportünist gruplar geçmişte savundukları görüşlerde "sıvı" noktaları törpülemeye girişmişlerdir. Bu her şeyde böyle olmuştur. Örneğin, geçmişin revizyonist-reformistleri eskiden "Macocu Bozkurt" deyip saldırılarda bulundukları siyasal gruplara bugün küçük burjuva radikalleri demektedirler. "Göşist" tabiri yerini küçük burjuva radikalleri veya devrimci-demokrat nitelemelerine bırakmıştır. Yine çarpıcı bir görüşüm de, eskiden bir türlü bir araya gelemeyen pek çok anlayışın, şimdi devrimcilere karşı pekala bir araya gelebilmeleri, aynı platformlarda yer alabilmeleridir.

Liberalizm ve Sekteizm Safalarımıza Zarar Veriyor

Örgütsel ilişkilerde alt-üst ilişkisini "amir-memur" ilişkisi şeklinde kavrayarak, her şeyi yukarıdan beklemek, bağışlamak ve inisiyatifli hareket etmemek, liberalizm ve sekteizmin bir diğer kaynağıdır. Çünkü yukarıdan gelen kararların içerdiği kavranmadığında ve bulunulan alanda nasıl uygulanacağı belirlenmediğinde mekaniklik kaçınılmaz olur. Her şeyi yukarıdan bekleyen anlayış aynı zamanda gelişen olumsuzluklara da müdahale etmez, edilemez. Memur anlayışı, devrimci yaratıcılığın üretkenliğini ortadan kaldırır. Bu anlamda devrim için enerjisini seferber etmez, liberal bir yaklaşımla üstleriyle "iyi geçinme", altlarına karşı sekteizm bu zihniyetin ürünüdür. Bu yapıyla memur anlayışı her iki zaafla da içinde barındırabilir. Mücadeleden yakınma, "niye olmuyor", "hareket bunu niye yapmıyor" şeklinde tavrılarıyla kendisini olayların dışında göme ve statülerini koruma, memur anlayışının neden ve sonuçları arasındadır.

Bugün zaman zaman savaşımızın gelişimini düşünme, olayları, gelişmeleri sorgulamama, üretmemek, alanın, birimin, yaşamın sorunlarını, eksikliklerini, çelişkilerini yakalayıp üstüne gidermeme, politika üretmemek gibi memur anlayışının bir kısım olumsuzlukları saydığımız zaaflar ve eğilimlerin örgütlülük safalarındaki sonuçlarıdır. Legalitenin alışkanlıkları, disiplin ve kural ihalleri, kitleleşmenin önemini anlayamama buna birer örnektir. Sonuçta yasalık ve rahatlık kaygısıyla legalitenin sınırlarına hapsolma ya da gel isememe, kendi içine kapanma, darbeler, kayıplar gündeme gelir.

Kendine karşı liberalizm, düzenle tüm

bağlarını koparmama, devrimci savaşa göre hazırlanmama, kendi zaaflar ve eksikliklerine karşı mücadele etmeme, onları aşamama, bunu bir olgu olarak kabul etme ve de "ben böyleyim" türünden yaklaşımlar liberalizmin en köklü biçimidir.

Keza yaygın biçimde eleştiri konusunu yaptığımız ve sıkça karşılaştığımız zaaflara karşı gerekçeler üretme, mazeret teorisi dediğimiz olgu bunun bir parçasıdır. Bu durumda her zaaflı davranışla ya da herhangi bir şeyin yerine getirilmesinde mazeretler hazırılır.

Genelde disipline tabi olmama eğilimi ki bu çeşitli biçimlerde kendini hissettirebilir. Örgütsel denetimi ve mücadelenin gereksinimlerini yeterince dikkate alma ve örgütsel ilişkide her türlü gevşek davranış biçimleri bunun sonucudur. Örgütsel-siyasal faaliyetlerde, programların, yöntemlerin belirlenmesinde hareketin ve mücadelenin ihtiyaçlarını değil, kendi istek ve eksikliklerini temel alma ve bunu örgütlülüğe dayatma örgütsel yaşamda karşılaştığımız bir zaaftır.

İkna olmama ve inat etme eğilimi, yoldaşlar arası ilişkilerde birbirlerinin hatasına göz yumma, üzerine gitmeme gibi yaklaşımlar; eleştiri-özeleştiri mekanizmasının kullanımında görülen eleştirileri dikkate alma eğilimi gibi eleştiriyi, değişime ve yenilenmeye ayak direme, kapalı olma, liberalizm ve sekteizmin

Kendine güvensizlik ise liberalizmin ve sekteizmin başlıca kaynağıdır. Kendine güvensizlik ya tepkiselliği, tepkisel çıkışı, ya da sorunlara kayıtsızlığı doğurur. Şablonculuğun da önemli bir nedeni budur. 12 Eylül sonrasında sağa savrulmanın, liberal görüşlerin alabildiğine yaygınlaşmasının temelinde solun kendine ve ideolojisine güvensizliği yatmaktadır.

çıkamazlardır.

Dişimizdaki sola karşı tutum konusunda da "bu adamlardan hayır gelmez, bunlarla ilgillemeye gerek yok" türünden, bu kesimin tabanını kazanmayı, birlikte yapılabilecek şeyleri reddeden sekte ya da kendi gücünü yeterince gömmeyen liberal yaklaşımlar halen safalarımızda görülebiliyor.

Yine hata ve zaafları dile getirmede konum farkı gözetmek, yukarıya iyi görünmek amacıyla yukarıdan karar ve hareketlerde var olan zaaflar ve yanlışlıkları görmezden gelmek ya da bunlara kayıtsız kalmak, öte yandan alt ilişkilere karşı sekte bir tutum izlemek; yönetici ve sorumlu insanlarda görülebilen, alta karşı otoritesini kabul ettirebilmek için otoriteyi doğal olmayan unsurlarla sağlamaya çalışmak... Bunlar liberalizm ve sekteizmin çarpıklıklarıdır, içinde yaşadığımız süreçte göze çarpan bazı zaaflar ve eksiklikler olarak sunulan öne çıkarılabilir.

Örgüt sorunlarına karşı duyarsızlık; küçük ve basit düşünme: Yalnız kendi görevimize dalıp, onları yerine getirmeyle tatmin olmaya başladığımızda

liberalizme kayma başlar, ister bir silahlı mücadele elemanı, ister bir yasal mevzide çalışan örgütlü olsun herkes bir bütünün parçasıdır. Örgütün tüm sorunlarıyla ilgilenmek, bunlar üzerinde kafa yormalıyız. Bunu yapmadığımız an karışmaz yerellik, darlık ve sıklık çıkacak, kendi işlerimizin dışındaki "işler" hayatı önemde bile olsa bizim için bir anlam ifade etmeyecektir. Bu olgunun sıkıntılarını sık sık yaşıyoruz. Örgütün bazı acil ihtiyaçları olduğunda dar-yerel düşünün insanlarımız hemen karşı çıkıyor; "tamam, genele bağli olmalıyız ama...", "bu insan, bu olanak bizden alınrsa burası yatar, buradan uzun süre iş çıkmaz" vb. demeye başlıyorlar. Bu tavır, savaşçı bir örgütün gereksinimlerinin bilincinde olan duyurlu bir örgüt adamının değil, sorunlara dar açıdan bakan, verilen savaşın çapını ve anlamını tam olarak kavramamış liberal bir devrimcinin tavrıdır. Örgüt sorunları üzerinde sürekli kafa yoran, genel bakabilen ve büyük düşünen bir örgüt adamının böylece liberalizme düşmeyeceği açıktır.

Daha carıcı bir örnek verelim. Örgüt ülerinin korunmasından yoldaşlarımızın yaşamına, hareketin prestijinden küçük bir maddi değerine kadar kayıplarımızı içinde hissetmeyen, bunların engellenmesi, giderilmesi için yarıp tutuşmayan bir insan gerçekte asla bir örgüt insanı değildir. Devrimci Hareket saflarında liberalizme alınacak en kararlı tavır örgütle özdeşleşmek mümkündür. Bu, örgüt insanı, dava adamı olmalıdır.

Örgütün olanaklarını hesapsızca kullanma ve onları göztememe: Verilen savaşın ciddiyetini tam olarak kavramamış bazı insanlarımız örgüt olanaklarını öylesine hesapsızca kullanıyor ki, şarışmamak elde değil. Örgütün elindeki olanakların nice zahmet ve emekle sağlandığı hiç düşünmeden kolayca birçok işi-olanakı harçur ediyorlar.

Alesıyla ya da kalılgı halk ilişkisiyle sorun çıktığında hemen işin kolayına kaçıp, daha ileri ve rahat bir ilişki devreye sokarak, böylece hiç olanakı olmayan arkadaşlarımızın sokaklarda ya da sağlıklı yerlerde kalmasına neden olması gibi davranışlara hala rastlayabiliyoruz.

Kendisine emanet edilen örgüt parasını ya da olanakları daimiyeden bir işte kullanma, uyanırlara rağmen sıkça görülen bir hata olarak karışmaz çıkıyor ve bu işin, yine bir örgüt işi olması yapılan hatayı affettirmiyor. Kendisine verilen pş- rayı hesapsızca ve yanlış kullanmanın da başka bir açıklaması yoktur.

Sakıncalı ev tutma, bozuk malzeme alma, eşyalan hor kullanma, evden taşıncıca depozit parasını alamama, ucuza alabileceği gereksinimleri fahiş fiyatta alma, tamir edilebilecek malzeme-eşyayla uğraşmama, hemen elden çıkarma vb. gibi örnekler bunun somut örnekleridir.

Önünü arkasını düşünmeden sürekli para-olanak isteme, kendiliğinden bir şeyler üretme-yaratmaya çabalamama, hatta gerekli para-olanak sunulamayınca küsup bir kenara çekilme vb. saflarımızda geçmişe göre az da olsa hala belirli düzeylerde varlığını koruyan ve aşılması gereken bir durumdur. Bir halk hareketinin insanları bu durumu ancak kitlelerle bütünleşip, onları örgütleyip, halkın olanaklarını hareketle geçirerek aşabilir. Ancak burada da halkın olanaklarına değer verilmesi, bunlar harçur edilmemelidir.

Örgütsel denetim konusunda zaafa düşme: Örgütsel hesap sorma ve hesap vermenin temel aracı olan rapor konusunda da liberal davranışlar görülebiliyor.

Altın rapor alamama bunun tipik bir

biçimidir. Bunun temel nedeni sorumlu insanın kendisinin düzenli rapor yazmamasıdır. Ve kendisinin yapmadığı bir iş için altına karşı zorlayıcı olamamaktadır. Zorlayıcı olmaya kalkıştığında ise bu, açık bir ilkesizlik olduğu için istenen verimi yine sağlayamamaktadır. Oysa çeşitli bahanelerle düzenli rapor vermemenin, sık sık rapor aksatılmasının bir gerekçesi olamaz.

Aynı şekilde raporları genel geçer bir şekilde yazıp, ne somut bilgi, ne de bir çalışma programı sunmama da özünde

Eksiklik ve zaafila mücadele ederken, soruna karşı duyurlu ya da uyanık olmayı tepkisellik ile karıştırmamalıyız. Eğer eksikliği gidermek, insanları kazanmak istiyorsak eleştiril-özeleştirli mekanizmasını devrimci bir tarzda işletmeliyiz. Hatalar siyasi eğilim ve iflah olmaz bir hantallık halini almış ve bize zararları oluyorsa gerekli örgütsel önlemleri almalıyız.

aynıdır. Altın gelen raporlara değer verne, onları yazmama, okuyup bir köşeye atma gibi örgütümüzde verdiğimiz değeri, saygıya ihtilirdir.

Rapor konusu dışında örgütsel denetimle ilgili olarak takınılan liberal tavrı da ise görülen hata ve zaafıların üzerine gitmeme, onları görmezden gelme, kendi kafasına göre olay hakkında yargıya varıp, bunu yukarıya iletmeye gerek duymama genel hatalar olarak karışımızda durmaktadır.

Acele, toptan ve kesin yargılara hemen varma: Özellikle kitle örgütlenmelerinde çalışan bazı arkadaşlarımız sabırlı, fedakar ve titiz davranmaktan kısa yoldan insanlarla ilgili kolay yargılara ulaşıyor. Bu arkadaşlara adeta insan beğendirilemiyor. "O işe yaramaz", "bundan bir şey çıkmaz", "şu çokzaafil", "düzenle bağlan çok güçlü", "henüz ona güvenemeyiz" vb... Bu sekte tutum aslında devrimci inançın zayıf ve devrimci coşkunun yetersiz olduğunun bir kanıtıdır. Düzenin yetistirdiği insanları dönüştürüp devrimci yapmanın nice emek gerektirdiğini bu arkadaşlar anlayamıyorlar.

Altta insanlara karşı buyurgan-amirane davranmak: Bazı sorumlularımız da hiç emek harcamadan her dediklerinin tikir tikir yapılmasını bekliyorlar. Altındaki insanlara ilet-yönetim sunmadan, onlara yardımcı olmadan "Ben anlamam bu yapılacak", "O senin sorunun, nasıl yaparsan yap." vb. diyerek sözümüne inisiyatif koymak yöneticilik değildir oysa. Böyle davranarak beraber çalıştığımız insanların coşkusunu köreltilip, iş yapma heveslerini yok etmekten, işleri daha dar bir çıkmaza sokmaktan başka bir şey elde edilemez. Burada önemli bir nokta da yeri ve zamanına göre gösterilen siyasal esnekliğin liberalizme karıştırılmaması ya da bir işin yerine getirilmesinde gündeme getirilen zorlayıcılığın sekteizm olarak değerlendirilmesidir.

Bugünkü koşullarda savaşçı içinde

hissetmemek, kayıpların eksikliklerini duyup, bunları gidermeye çalışmamak, düşmanı düşman gibi görüp, ona karşı gereken tavır almamak acı deneyimlerden ders çıkarmamak, ilkel, disiplinli yaşamamak, halk kitlelerini örgütlemeye sevincini, hazzını anlamayıp, yıkıcı, dağıtıcı davranmak, liberalizm ve sekteizm mücadelemize en çok zarar veren ve mutlaka aşılması gereken yanılardır. Mücadele bunların hiçbirisini beklemeyecektir. Ve devrimci savaş bunlar aşarak gelişecektir. Elbette bütün bunlar süreç sorudur, ancak gelişme, devrimci dönüşüm ve atılım devrimci savaşçı geliştirecek tek yasadır.

Özette, farklı farklı zamanlarda bir dğerine göre daha tehlikeli olabilse de liberalizmin de, sekteizmin de devrimci mücadeleye verdikleri zararlar çok farklı değildir. Her kişi de devrimci mücadeleyi, ilişkileri, örgütü yozlaştırır ve dejenere ederler. Bu iki uç birbirine zıt gibi görünse de özde aynıdır. Aynı kaynaktan, küçük burjuva sınıf karakterinden beslenirler. Birbirlerine dönüştürülür. Hayata ummadığından ve sorunları çözmediklerinden bir müddet sonra sekteizm de liberalizm savrulmaya mahkumdur. Keza liberalizm de sorunları çözmeyp, tersine birtikirdiğinden sekteizmi doğurur. Türkiye'nin çözümüne sekteizm, devrimci sekteizm de sorunları çözmeyp, tersine birtikirdiğinden sekteizmi doğurur. Türkiye'nin çözümüne sekteizm, devrimci sekteizm de sorunları çözmeyp, tersine birtikirdiğinden sekteizmi doğurur. Türkiye'nin çözümüne sekteizm, devrimci sekteizm de sorunları çözmeyp, tersine birtikirdiğinden sekteizmi doğurur.

LİBERAL VE SEKTER EĞİMLERDEN KORUNMANIN YOLU İKELİ ÖRGÜTSEL YASAM VE ÖRGÜTSEL HALKIN, DEVRİM ÇIKARLARINI DÜŞÜNMEKTR

Evet, bunun başka bir yolu yoktur. Her şeyden önce kendimizi ideolojik-teorik olarak donatmalı, sağlam bir dünya görüşüne sahip olmalıyız. Zira sağlam bir dünya görüşüne sahip olmadığımız sürece sorunları çözemeyiz.

Devrimci ilke ve değerlerden asla taviz vermeme, bu konuda duyurlu olmalıyız. Devrimci ilke ve değerler, bizi devrimci kılan, uğruna savaştığımız erdemlerdir. Savaşımızın, dünya görüşümüzün köşe taşlarıdır. Pratikten kopuk, ya da salt pratikle yetinen bir anlayış ve yaşam biçimini reddetmeli, teori ve pratik arasındaki baği doğru bir tarzda kurabilmeliyiz. Politikada yaşamadan kopmamak önemlidir. Her türlü şablonculuk ve mekaniklikten kaçınmalı, eleştir-özeleştirli mekanizmasını sağlıklı işletmeliyiz. Zira, bu mekanizma sağlıklı işlediği ölçüde bizi zaafardan koruyacaktır.

Hata ve zaafılara karşı savaşım vermek liberalizm ve sekteizme karşı en etkili yoldur. Hataları, zaafıları yaşanan koşullardan ayrı ele almalı, ama asla varlığını sürdürmelerine izin vermemeliyiz. Her sorunu, hatayı, zaafı kendi koşulları içinde dünya görüşümüzün ışığı altında çözümlenmeliyiz. Sorunların çözümünde sabırlı ve soğukkanlı olmalı, hiçbir sorunun atılarak çözümlenemeyeceğini bilincıyla hareket etmeliyiz. Her sorun iyi bir düşünme ve sabırlı bir gayret, biz devrimciler için de gerekli olan dönüşümleri gerçekleştirmeyi gerekli kılar.

Liberalizme ve Bu Eğilimlerden Etkilenen Davranışlara Karşı Tavrı ve Önlemler Alırken Sekterizme Düşmemek ya da Tersi Durumda

Liberalizme Savrulmamak Önemlidir

Bu noktada önce olumsuzluğun kendisini bir zaaf olarak tespit etmek, bundan gelenek için sorunun üzerine gitme kararlılığı göstermek ve de zaaf veya eğilimin niteliğine göre bir yaklaşım sergilemek esas olmalıdır. Yani politik bir çizgiden kaynaklanıp kaynaklanmadığını ya da kendine güvensiz bir kişilik yapısının veya siyasi yetersizliğin bir sonucu olup olmadığını bulup çıkarmalıyız. Bundan politik çizgiden kaynaklanan ve ideolojik bir sapma olarak, bir çizgi farklılığı olarak ortaya çıkan liberalizme değerlerinden daha farklı yaklaşmak, buna karşı alabildiğine radikal olmak, sapmaya karşı doğru politikalar üretmek ve gerekli örgütsel tedbirleri almak gereklidir. Eğer ideolojik-politik düzlemde böyle bir zaaf tespit etmişsek bu zaafın giderek örgütü sarıp sarmalamasını ve mücadelede güten düşürmesini istemiyorsak bu radikal tavır zorunludur.

Kişilik yapısından ya da siyasi yetersizlikten kaynaklanan diğer iki biçim ise daha çok günlük örgütsel yaşamda karışmaz çıkar. Ancak unutmamalı ki, bunlar da var olan liberal anlayıştan dolayı dolaysız ideolojik olarak bir sapma niteliği göstermeyen liberal zaaf ve eğilimler; kendine güvensizlik, siyasi yetersizlik, süreci tam olarak kavrayamama, burjuva ve oportünist düşüncelerden etkilenme vb... nedenlerden kaynaklanabileceği gibi, kişinin yapısından, yetisme ortamından da ileri gelebilir. Karşılaştığımız tespit ettikten sonra eksikliğin üzerine girmeliyiz. Eksiklik ve zaafila mücadele ederken, soruna karşı duyurlu ya da uyanık olmayı tepkisellik ile karıştırmamalıyız. Eğer eksikliği gidermek, insanları kazanmak istiyorsak eleştiril-özeleştirli mekanizmasını devrimci bir tarzda işletmeliyiz. Hatalar siyasi eğilim ve iflah olmaz bir hantallık halini almış ve bize zararları oluyorsa gerekli örgütsel önlemleri almalıyız.

Bütün bunlara basıyurken, kişinin bilinc düzeyi, örgütsel niteliği vb. dikkate alınmak durumundadır. Sorunun en can alıcı yanlarından bir siyasi eğilimdir, ideolojik-politik olarak devrimci anlayışı kavramak ve kavratmak; oportünizmi ve zaafıların iyi tanımak; olayların özgüllüğünü ve onun genele tabi olan yanını gözlemleyebilmek şeklindeki siyasi anlayışı doğru özümleyebilmek önemlidir. Pratik içinde özğüveni geliştirirken, bununla iç içe bir siyasi eğitimi uygulamak; özellikle oportünizmi çok iyi tanımak ve de liberal ve sekte eğilimler konusunda kendinizi zaman zaman sorgulamak gerekmektedir. Burjuvazinin ideolojik düzlemdeki etkileri, oportünist düşünceler, devrimci saflarda da farklı biçimlerde görülebilmekte, birçok unsuru etkilemektedir. **Kendimize karşı liberal olamamalıyız.** Bu bir yanıyla en önemlidir. Çünkü kendisine karşı liberal olmayan bir devrimci başkasına karşı da kolay kolay liberal davranamaz.

Son olarak, bugün içinde yaşadığımız koşullar bu tür hata ve zaafıları affetmemekte, değişmemekte, yenilenmemekte ısrar edenleri sürecin dışına atmaktadır. Her zaaf ve eğilim aynı zamanda süreç ve nesnel koşullarla birlikte ele alınmaya göre, saflarımızda liberal ve sekte tavrırlarla daha bilinci, daha güçlü olarak mücadele etmeli, bunların meşurlaştırılmasına izin vermemeliyiz. Liberalizm ve sekteizmin gerçek parzehir, eleştiril-özeleştirli mekanizmasını işletmek, hata ve eksiklikleri değerlendip, kendinizi yeni görev ve atılımlara hazırlamaktır.

VERGİ DEĞİL SOYGUN

Bir masalın içinde yaşayan masal kahrmanıydı... Aradan belki asırlar geçti. Belki de daha fazla... Yaptığı işler kulaktan kulağa anlatıldı, dilden dile dolaştı. Hatta "esin kaynağı" oldu. Kendisini tanımayan yok gibiydi. Adı Deli Dumrul'du. Onu bu denli meşhur eden ise, tuttuğu köprü başından her geçmek isteyen den uç ya da bes bir şeyler almasıydı... Köprüyü geçmek isteyen çaresiz Deli Dumrul'un gönlünü hoş etmek zorundaydı.

Deli Dumrul'un köprü başını tutmasından bu yana aslında fazla bir şey değişmedi. O zamanlar Deli Dumrul'un tek başına yaptığı "iş" şimdi daha örgütlü biçimde gerçekleştiriliyor. Günümüzde Deli Dumrul'un yerini kapitalist devletler aldı. Artık köprüyü geçmek isteyenlerden "alınanlar" da yasal bir statüye sahip... Şimdilerde bunun adına vergi deniyor.

Kapitalist devlette verginin yeri

Kapitalist düzende devlet, varlığını sürdürmek için gerekli olan parayı elde ettiği ulusal gelirden harcar. Ulusal gelirdeki aslan payını ise vergiler oluşturur. Devlet, toplum halinde ortaklaşa yaşamın zorunluluklarını yerine getirebilmek ve düzenli kuramların ayakta tabilmek için, gereksinim duyduğu giderleri işte bu vergilerden sağlar. Bu kuramlar geliştirilince, alınan vergiler de bu gelişmeye bağlı olarak artar. O yüzden de vergiler devleti ekonomik olarak ayakta tutan başlıca gelir kaynağıdır.

Devlet yaptığı hemen her işten vergisini alır. Vergi gelirleri kapitalizmde çok çeşitli başlıklar altında toplanmıştır. Bütün bunlar da kabaca dolaylı ve dolaysız vergiler olmak üzere ikiye ayrılır. Bu genel ayrım içinde de dolaysız yani doğrudan alınan vergiler belirleyici bir üstünlüğe sahiptir. Bunun anlamı ise ücretli ve sabit geliri kesimlerin vergi gelirlerinin "altın yumurtlayan tavuğu" olduğudur.

Kapitalizm bu gelirleri "sosyal harcamalar" için kullandığını, gelir dağılımındaki adaletsizlikleri bu biçimde düzelttiğini söyler. Bizdeki moda deyimle "ödene her kuruş vergi halka elektrik, yol, su vb. olarak döner". Ancak bütün bunlar ko- ca bir yalandan ibarettir. Emekçilerden ulusal gelirin ilk dağılımını takiben aldıkları ücretler üzerinden vergisini sektiirmeden alan devlet, ne bunları halka "geni" verir, ne de "gelir dağılımını" dengeler. Böyle bir düzende kapitalistler de vergi öder! Ancak onların vergi olarak verdiklerinden çok daha fazlası "hükümete karşı girişilmiş hizmet ve taahhüt ödentisi" şeklinde tekrar kapitalistlerin kasasına geri döner. Vergilerle sağlanan gelirlerin diğer bir bölümü, en başta da aynı kapitalistlerin çıkarlarını savunmayı üstlenen devlet aygıtını, orduyu vb. ayakta tutmak için ayrılmıştır. Bunun içinde ki, burjuva toplumdaki yalnızca dağılım değil, ulusal gelirin yeniden bölüşülmesi de sömürücü sınıfların çıkarına kullanılır. Çünkü egemen sınıflar bu gelirlerin üstüne üşşen bir akbaba sürsünden farksızdır...

Bu durum bizim gibi emperyalizme göbekten bağlı olan ülkelerde ise çok daha katmerli bir biçimde gelişir. Bizim gibi ülkeler vergi kaçakçıları için cennet, ücretli ve sabit gelirli içinse bir cennemden farksızdır.

Emekçiler devletin yegane geçim kaynağıdır

Ülkemizde devlet elindeki bütün olanakları ve kitle iletişim araçlarını kullanarak emekçi halka "vergiendirilmiş kazanç" ne kadar kutsal olduğunu anlatır. Hatta Diyanet İşleri Başkanları bile vergi vermenin çok önemli bir ibadet olduğunu söylerler. Bunlar bir demagogiden başka bir şey değildir. Bu söylevlerin tek amacı halkın elinde avucunda ne var ne yok yalayıp yutmaktır. Egemen sınıflar için ise bütün bunların anlamı "aptalıktır. Onlar için en kutsal ibadet "vergi kaçırmanın inceliklerini" bilmektir. Zaten devletin de onlardan ne vergi almak gibi bir niyeti vardır ne de bunu başarabilir. Onun gücü ancak yoksul halka yeter.

Yapılan bir araştırmaya göre, ücretli kesimden alınan vergi oranı 1967'de % 35 iken, bu oranın 1991'de % 51.5'e yükseldiği görülmüştür. Buna karşılık Türkiye'de toplam kaynakların yansını on milyon civarındaki insan kullanırken, geriye kalan yansını eli milyona yakın nüfus kullanmak zorunda kalıyor.

1980'den sonra milli gelirden egemen sınıflar % 70 pay alırken, ücretlilerin payı % 15'lerde kaldı. Buna karşılık ücretlilerin ödediği vergi oranı % 70.8 iken, oligarşi içindeki sınıfların vergi oranı % 70'lik gelir paylarına rağmen % 29.2 olarak

kaldı. (Basından) Sadece bu rakamlar bile devletin elinin halkın cebinden çıkmadığını, verginin hamallığını emekçilerin yaptığını göstermeye yeter.

Vergi adaletsizliğini ancak sosyalizm ortadan kaldırabilir

Kapitalizmde en büyük adaletsizlik örneği olan vergilendirme sistemindeki adaletsizlik ancak sosyalizmde ortadan kaldırılabilir. Sosyalizmde her şeyden önce ulusal gelir maddi üretim içinde yaratılır ve bu gelirin önemli bir bölümü de üretimin toplumun yararına yeniden geliştirilmesi için kullanılır. Yani bu gelir yeni işletmelerin kurulması, faaliyeti halindeki işletmelerin yenilenmesi ve büyütülmesi için finansman aracı olarak değerlendirilir. Ayrıca sosyalist ekonomide devlet bütçesinin ayrıt edici özelliklerinden biri de, halihazırda gelen gelir payının büyük olmayışındır. Sosyalist toplumda devlet bütçesi ulusal ekonominin atılımı sayesinde sistemli olarak büyük ve bütçe, giderlerin üstünde bir gelir fazlasıyla gerçekleştirilir.

Gelir dağılımındaki adaletsizliğin gerçekten düzeltilmesi ancak emekçi halkın iktidarında, kapitalizmden ayrılıp, sosyalizme yönelindiği zaman söz konusu olabilir. Bu aşamada, artık özel tasarruflar sermaye birikiminin temel kaynağı olmaktan çıkacağı ve yansına mekanizması da işlemeceği için, vergiler etkili bir adalet aracı olarak kullanılabilir.

Konut Fonu'ndan tefeciliğe Kısa günün kârı az olmadı

Devlet düşünüp taşıyıp karar vermiş ya da bir anda aklına esivermiş... Günlerden 11 Kasım 1986'da memurları, işçileri ve bunların emeklerini "konut sahibi" yapmak istemiş. Ne var ki, bütçesi buna elverişli... Ama devlet bu, "yılmamış". Üstelik azmin elinden bir şey kurtulmayacağı biliyormuş. Halkın "kaynak yokluğundan" evsiz kalmasına gönlü razı olmamış. Hemen 3320 sayılı bir kanun çıkarırmış. Bu kanunla ilerde "konut sahibi" yapılacakların aylıklarından 80'er bin lira kesilip Emlak Bankasının Toplu Konut Fonu hesaplarına yatırılmasını uygun görmüş. Bu paralar toplanıp birikecek, halk da "konut sahibi" olacaktı... İktidar- dakiilerin hesabı buymuş.

Ne var ki, devlet burada da avantajlı huyundan vazgeçmemiş. Allem etmiş kalem etmiş, bu kanunu da kendine "yontmayı" başarmış. Çünkü bir kez halkın sırtından kazanmayı, alın terini, el emeğini sömürmeyi adet edinmiş. Can çıkmayınca huyun da çıkmayacağını bir kez daha göstermiş. Bu kez de böyle olmuş. Emlak Bankası'nda toplanan trilyonlarca lira, her ay altı aylık ya da bir yıllık hesaplara ortalama % 60-65 oranında faizlerle yatırılıp kullanılmaya başlanmış. 19 Aralık 1989'da Bakanlar Kurulu'nun aldığı kararla da istenen koşulları yerine getirerek ev almak için kredi isteyen işçi ve memurlara ise öngörülen paranın % 4.67 faizle verilmesini "uygun görmüş". Böylece hem topladığı paraları "işletip" kazanmış, hem de "konut edindirmek" için aldığı paraları konut edinmek isteyenlere faizle satmış. Kıssadan hisse, devlet tefeciliğe soyunmuş. Tefeciliğin kanunlarda suç sayılması mı?... O kadar kurur her devlette bulunur...

Güleriz ağlanacak halimize

Ekonominin Sorumlu Devlet Bakanı Tansu Çillerin iktidarın süslemeye çalıştığı vitrindeki asıl görevi, toz pembe tablolar çizerek, iktidara olan umudun canlı kalmasını sağlamak. Tebessümünde de bu niyet gizli... "İtibarımız artıyor", "Enflasyon beklentisini kırıyoruz", "Dünya bize güveniyor", "Kredibilitemiz artıyor" sözleri de ona ait.

Enflasyonun halka rahat yüzü göstermediği, bütçenin 7 ayda kevgire döndüğü, küçük üreticinin kan ağladığı; ekonomik büyümenin gelişmeyle selamı sabahı kestiği, dövizin TL'yi "döve döve rezil ettiği", "care" olarak zaman zaman "24 Ocak" sinyallerinin verildiği, kamulaştırma borçlarının nam-ı diğer devletin vatandaşına ödemesi gereken paranın kısa sürede 2 trilyon liraya ulaştığı, üretimin yerinde saymaya bile hasret kaldığı bir ortamda ve tüm bunlara karşı da elden bir şey gelmeyince, Çiller gülmesin de kim gulsün...

Tansu ÇİLLER

6 KASIMA DOGRU

Öğrenci gençlik 6 Kasım boykotuna sahip çıktı

Öğrenci gençlik oligarşinin tehditleri-ne, gözdağına rağmen, boykot çalışmalarını tam kararlılıkla yürüttü. Gözaltılar, okul duvarlarının panolarının boykot çağrısıyla doldurulmasının önüne geçemedi. Afişler, duvar gazeteleri, duvar yazıları ve pankartlarla boykotun duyurusu yapıp talepleri dile getirirken, tüm üniversitelerde 80 bin il ilan dağıtıldı.

Öğrenci gençlik YÖK'te tartıştı

3 Kasım günü, Gençlik Örgütleri Koordinasyonu, YÖK'ün ve paralı eğitiminin tartışıldığı bir panel düzenledi. Panele Gençlik Örgütleri Koordinasyonu adına Boğaziçi Üniversitesi öğrencisi Erdem Karabaş, MU BYYO Öğrenci Derneği adına Merve Bayram ve Sevgi Erdoğan konuşmacı olarak katıldılar.

Konuşmada YÖK'ün, üniversiteleri iktidarın kârli işletmeleri haline getirdiği, bugün kâr etmek için bir vardiyanın yetmediği, onun için gece üniversiteleri adı altında gece vardiyası başlatıldığı anlatıldı. Panede öğrenciler YÖK'ü kendi kadrolarından ve işkencilerinden başka savunan kimse kalmadığını, okullarından YÖK'ün elini çektiireceklerini vurguladılar.

Olgarşı gözaltılarla 6 Kasım'ı engellemeye çalışıyor

Öğrenci gençliğin TÖDEF önderliğinde YÖK'e, paralı eğitim sömürsüne, üniversitelerde ve ülkedeki devlet terörü-ne karşı ilan ettiği 6 Kasım Genel Boykot kararını, iktidarın saldırılarıyla karşılaştı. Ankara, İstanbul, Malatya, Trabzon, Eskişehir'deki saldırılarda onlarca öğrenci gözaltına alındı.

Anadolu Üniversitesi'nde TBMM'ye telgraf

4 Kasım günü Anadolu Üniversitesi Yunus Emre Kampüsü'nde boykot talepleri arasında geçen paralı eğitimin kaldırıması için toplanan imzaları kampüs postanesinden TBMM Başkanlığına göndermek isteyen öğrencilere polis saldırdı. Saldırı sırasında 15 öğrenci dövülerek gözaltına alındı. Bu arada, olayı görüntülemek isteyen yerel ve sosyalist basın mensuplarının bazılarının da gözaltına alındılar, bazılarının ise filmlerine el kondu.

Ankara'da AYÖ-DER'lerin şenliğine saldırı

Öğrenci gençliğin genel boykot kararını üzerine, iktidar boykotu katılımı engellemek için saldırılarını diğer illerde de yoğunlaştırdı.

4 Kasım'da yapılan AYÖ-DER'lerin şenliği de bu saldırının hedeflerinden biri oldu. Cebece'de yapılan şenlik sırasında, önce salonun ışıklarını kesen polis, daha sonra salona baskın düzenledi. Aralarında muhabirimiz Bilgin Güneş ve Devrimci Gençlik dergisinin iki muhabirinin de bulunduğu 60-70 dolayında öğrenci gözaltına alındı.

Aynı gün, Ankara Üniversitesi'nden AYÖ-DER'li öğrenci Hayriye Keskin, okul çıkışında gözaltına alındı.

İstanbul'da gözaltılar

Polisin 6 Kasım sendromu İstanbul'da da yaşandı. 5 Kasım sabahından itibaren üniversitelerin girişinde öğrencileri arayıp

kimlik kontrolü yapan polis, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi girişinde Merkez Kampüsü ve İTÜ Ayazağa Kampüsü'nde öğrencileri aramaları tehdit etti. 10 öğrenci gerekçeyle gözaltına alındı. 6 Kasım günü ise, üniversitelerin önü ve çevresi tam polis ablukası altındaydı. Değil okullara yaklaşmak, çevresinden geçmek polis ablukasına çarpmak anlamına geliyordu.

6 Kasım'a destekler

Üniversite gençliğinin boykot çağrısı

Artık roller açık ve net hale geldi. Öğrenci gençlik geleceği kurarken, iktidar ve onun gsinlii saldırılarını YÖK'ü yavaşmaya çalışıyor. Gençliği bu kalıba sığdırmaları mümkün değildir.

çeşitli kesimler tarafından desteklendi. Liseli gençlik 6 Kasım boykotunu destekleyeceklerini, üniversite gençliğinin sesini kendi sesleri olarak gürdüklerini açıkladı. İstanbul DLMK tarafından yapılan açıklamada TÖDEF'in ülke çapındaki kampanyasına ve 6 Kasım Genel Boykotuna güçleri oranında katılacakları belirtildi.

Devrimci Mücadelede Sanatçılar da, 6 Kasım Genel Boykotunu desteklediklerini açıklayarak, duyarlı aydınları, sanatçıları ve bilim adamlarını TÖDEF'in direniş geleceğini desteklemeye çağırıldılar. ©

DEV-GENÇ boykot kırıncılarını uyardı

6 Kasım öncesi bir bildiri yayımlayan İstanbul DEV-GENÇ, boykot kırıncılarına sessiz kalmıyacağını açıkladı.

Boykot kırıncılarına, sivil faşist cetelere ve işbirlikçi muhbirlere seslenerek "Boykotu kırmaya yönelik dolaylı ya da dolaysız girişimlerini-ze öyle şiddetli yanıtlar vereceğiz ki, beyninizde patlayan küllübelerinize koyduğumuz bombalarımız numula arayacaktır. Yapacağınız her ihbarın, işkencilerle her görüşme ve işbirliğinin cevabını tahmin ettiğinizden daha kısa zamanda vereceğiz," denildi.

Öğrenci gençliğe de seslenen DEV-GENÇ, TÖDEF'in önderliğini yaptığı 6 Kasım boykotunu desteklediklerini belirterek, öğrenci gençliğe "Size karşı gerçekleşecek en küçük saldırı, karşısında gençliğin devrimci adaletini temsil eden DEV-GENÇ'i bulacak," sözünü verdi.

TÖDEF II. Kuruluş Kurultayına hazırlanıyor

12 Mart 1991'de merkezi demek temsilcilerinin İstanbul'da böyle bir süreçte birlik sorununa yaklaşımı nasıl ele alınmalı-kuruluşunu ilan ettikleri TÖDEF, bir buçuk yıldır gençliğin merkezi? Bu sorularla birlikte, gençlikle var olan dinamizmi açığa kezi-örgütülü gücü olma yolunda önemli adımlar attı. TÖDEF çıkmakta, harekete geçmekte, daha geniş kesimlere ulaş-Birinci Kuruluş Kurultayı 6 Nisan 1991 günü 15 il den gelen 41 makta karşılaştığımız sorunlara cevap aranmalıdır. öğrenci delegesi ve 11 il den gelen gözlemcilerin katılımıyla Yaygınlaşma, kitleselleşme ve yeni gençlik önderleri çıkar-yapılmıştı. Birinci Kuruluş Kurultayı'nda seçilen federasyon ma önmümüzde duran görevlerdir. Ve bunları tartışmak, sadece yönetimi İYÖ-DER, AYÖ-DER, UL-DER, AUÖD, KYÖ-DER ve tartışmakla bırakmayıp çözümlerini üretilebilmek, öğrenci KAYÖ-DER delegelerinin listesiyle oluşturulmuştur.

Kurultuğu günden bugüne geçen kısa sürede öğrenci ikenlere taşınmanın gözle görülür adımları olacaktır. gençlik mücadelesine önemli kazanımlar ekleyen TÖDEF'in Gençlik hareketi olarak akademik ve demokratik alanda ih-bugün ülke genelinde örgütülü bulunduğu il sayısı 40'ı aşmıştır. İkinci tiyaylara cevap veren çok yönlü kurumsallaşmalar yaratmak, ko-Kuruluş Kurultayı'na hazırlanan TÖDEF, geride kalan bir buçuk lektif çalışmayı örgütülü bulunduğumuz her ile, birme indirmek yıllık süreçte gerekli yapılan oluşturdur ve var olan ör- ayrıca öğrenci gençlik hareketinin gündeminde çözüm bekle-gütlenmelerini daha işlevli hale getirdi. Bu gelişim TÖDEF'in yen sorunlar arasındadır. Birim demeklerden, merkezi örgüt-DEV-GENÇ' geleceğinden aldığı kararlı ve kesintisiz mücadele lülüğün en üst organı federasyona kadar üreten, birbirini ta-geleneğinin sonucudur.

Son yılların en kapsamlı kampanyaları ve boykotlarında iktidar ve iktidarklıktan aşacak ilişkiler yaratmak zorundayız. TÖDEF'in imzası ve damgası vardır. 10 Nisan ve 6 Kasım genel TÖDEF'in İkinci Kuruluş Kurultayı'nda öğrenci gençliğin tem-boykotları, Rehberlik ve Dayanışma çalışmaları, 1. Gençlik silicilerini bu gündem maddeleri bekliyor. Kurultayı TÖDEF'in organize ettiği ve öğrenci gençliğe mal olan Gençlik hareketi, iktidarın üniversiteler üzerindeki tüm baskı başlıca kampanyalardandır. Ama bugün geriye bakıp ba- ve terör politikalarına rağmen, sınıflar mücadelesinin ateş hat-şardıklarıyla avunmanın zamanı değildir. Ülkemizde sınıflar tına kadro kaynağı olmaya devam ediyorsa, bu 23 yıllık DEV-mücadelesinin seyrine uygun bir gençlik hareketi yaratmak GENÇ' geleceğinin ve çizgisinin ısrarlı savunucusu olmanın devrimci hareket yeni sızramaların eşindeyken daha da acil-sonucudur.

Bugün öğrenci gençlik hareketinin eksikliğiyle, geldiğiyle, gelebilecek halk hareketinin daha güçlü bir cephesi olabilmek, ye yaptıkları-yapamadıklarıyla TÖDEF etiketi taşıması artık dost-daha güçlü bir sızrama için hazır olabilmek.. İşte TÖDEF'in ikinci düşman herkesin kabul ettiği bir gerçeklik haline geldi. TÖ-Kuruluş Kurultayı'nda gençlik bu sorulara cevap arayacak.

TÖDEF'in İkinci Kuruluş Kurultayı'nda öğrenci gençliğin fazla uzun olmamıştır. Bu durumu övgünün de ötesinde, TÖ-gündemi doludur. Ve gençliğin akademik-demokratik mücade-DEF ve merkezi demekler üzerindeki görev ve sorumlulukla-lesinde, çalışma biçimlerinde eksiklikleri duyduğu şeyler ve es-rın artması olarak yorumlamak gerekir. Bugün öğrenci gençlik liyen, ömrünü dolduran yönetimler yeniden gözden geçirilmelidir. hareketinin demokratik alanındaki bütün yükü TÖDEF'in üzerin-Halk hareketinin cepheleşme eğilimine bağlı olarak bunun dedir. Ve akademik-demokratik mücadelede Türkiye çapında gençlik hareketine yansımaları nasıl olacaktır? Gençliğin yarattığı örgütüllüğü ve merkeziği ile TÖDEF bu sorumluluğu başarmak zorundadır.

Belediye-İş Kongresi'nde şatafat ve suskunluğa karşı Mücadeleci delegeler işçinin sesini yansıttılar

Belediye-İş Merkez Kongresi belediye günde kongreyi izlemek isteyen işçiler leri mücadeleyle Belediye-İş'in sarı sendikal işçilerinin direniş, mücadele, dayanışma içeri sokulmayınca İstanbul 1 No'lu Şube bankatni yer yer aşıklarını söyledi. Son 2-3 yıllık süreçte Yenikapık katilama karşı eylemler, Zonguldak maden- işini yürüştüne yönelik destekle, Paşabağçe direnişçilerinin yanında, Kartal yet raporları üzerine görüş ve tartışma- larla bozuldu. İlk konuşmayı İstanbul 1 kongrenin 2. günü netlik kazanmıştı. minde, geçtiğimiz yaz hak eylemleri ve No'lu Şube Başkanı Şükrü Kartal yaptı. Ş.Kartal'ın içinde yer aldığı alternatif grevlerinde yer alan belediye işçileri ken- Belediye-İş mevcut yönetimine karşı al- leriinden uzak, kendilerine yabancı bir lernatif yönetim mücadelesinde oldukları- etmede, sorgulamada, hesap sormada etkili bir beliren Ş.Kartal, belediye işçilerinin bir politika izlerken, kendine devrimci kongre yasadılar.

200'ü aşkın delegenin katıldığı kong- Kongrenin 1,5 günlük sessizliği faali- yönetim listesi, alternatif yönetim listesi ve reye çeşitli ülkelerden de ne için getirildiği Belediye-İş'in 3 yılını ortaya koydu. "Zon- faşistlerin oluşturduğu listenin yarışacağı pek belli olmayan çok sayıda sendikacı guldak, Paşabağçe, Mağla Deri, Kartal, kongrede tek laf etmedi. Kürt halkının davet edildi. 3 günlüğüne Çakıl Gazinosu Kağıthane direnişlerinde Belediye-İş yö- katliamlarla susturulmaya çalışıldığı bir kiralananarak kongre için 3,5 milyar neticlerini yanınızda görünüp mü?" so- süreçte ve kongrede "bölücülük yapmayalım", harcanan işçilere bile haliyle bile yabancı rırsunu sordurduğunda salondan "görmedik" "ünter devletten yanayız" diye konuşan sağ olan ve kapısı da polislerle sıkı kontrol yanıtı yükseldi. Zaten belediye işçilerinin kafalar karşısında bir "yurtsever" delegesi altında tutulan kongrede, san sendikacılar dayanışma eylemleri ve direnişlerine 261 susmayı, tercih etti. Kürt halkının özel olarak devletiye göndermedikleri sayfalık çalışma raporunda ancak 2 sayfa mücadelesine ve varlığına yönelen bu tür Ankara delegelerine ve işçilere ise yeri yer verilmişti. Ş.Kartal belediye işçilerinin ideolojik saldırılar karşısındaki göz kapama geldiğinde utanmadan "Siz misafir bile yanında olmayan bir Belediye-İş'in bu tavı, konuşursam tepki alırım kaygısı on değilsiniz." gibi sözler sarfedebildiler.

Kongrenin ilk 1,5 günü başka ülkeler-den gelen sendikacıların karşılıklı övgü

yorum... yorum... yorum...

sözleri ve plaket alışverişisi ile geçti. 2

İşçiler iş güvenliğini kendileri sağlayacaktır

İşçi sınıfı çok yoldu saldı ve yoğun ekonomik baskı karşısında güvenli bir çalışma hakkını çoktan kavbettiler. İş güvenliğini hiçbir garantisi bulunmuyor. Mevcut yasalar baştan sona işçilerin işsizleştirilmesini, direnişlerin kırılmasını kolaylaştıran maddelerle donatıldı.

Bugün patronun fabrika kapatarak tüm işçileri koşulsuz kapı önüne koyması yasal bir hak. Şimdi özelleştirme, tasarruflaştırma adı altında işçi sınıfına karşı her yerde hızla sendikalaştırma ve loyım operasyonu sürdürülüyor. Hak almak için direnen ve kazanmaya kadar sürdürmeye kararlı olan işçilerin grevi bu kez iktidardan grev kırıcılığı ile yüz yüze kalıyor. Patronların dış geçiremediği direnişlerin karşısına, başta devlet olmak üzere bir dizi grev kincisi çıkıyor. Daha ötesi patronların dayanışmasını teşvik eden hatta destekleyen devlet, işçilerin dayanamazı suç sayıyor, dayanışma grevine, hak grevine yasak koyuyor. Biryak işkolundaki yüz binlerce işçi, haklarını çiğnemesine karşı savunmasız ve grev silahından yoksun bulunu- yor. İşçilerin haklarını savunacak hiçbir "hakem" veya "hakim'e tahammül edemeyen düzen, onların haklarını gaspetmek için onlerine bir de Yüksek Hakem Kurulu adında resmi bir tahakküm kurumu çıkarıyor. YHK ne verirse, o hak oluyor.

İş yasasının 13. ve 17. maddeleri yıllardır işçilerin tepesinde sallandı durdu ve yüz binlerce emekçiyi işinden attırdı. Buna karşın işçilerin iş güvenliğine ilişkin istekleri gündeme geldiğinde tekelci patronlar öylesine bir kıyamet kopardılar ki, DYP-SHP hükümeti kendi sözlerini bile yalanlama pahasına yasa tasarımları onların istediği gibi düzenleyip onlerine sundu.

İşçiler katliamlarda, işçi kıyımlarında, hak alma direnişlerinde geleneksel sendikacıları hiçbir zaman yanlarında görmediler. Yasaların ve çıkar mekanizmalarının finyesinde salatan süren sarı-uzlaşmacı sendikacılar işçilerin götünde inandırıcılıkların çoktan yitirdiler. Bugün tehdit, rüyet ve entrika faaliyetleri içinde cürüyen bu kesim, işi direnişlerinin kırılmasında da rol oynuyor. Öylesine cürüdüler, işçilerin önünde öylesine bir engel haline geldiler ki, namussuzluk yaparken bile namus ve şeref sözü veriyorlar. Ne çağdaş sendikacılık yalnızla sınıf uzlaşmasını savunan DISK'in, ne de "bir işçi atılırsa kafalarını kırarım, gerekirse genel grev yığırım" diyen Türk-İş yöneticilerinin şeref ve namusu bir değer taşıyor.

İşçiler de kendi kolluk güçlerini oluşturmalıdır

Artık onur, hak, adalet, yaşamını ve işini savunma işçilerin

bileğinin gücüne, kendi iradeleriyle oluşturacakları örgütüllüklerle kalmıştır.

Eğer yüzlerce işçinin atılması bir patronun veya bir müdürün iki dudağı arasında çıkan "sizi atıyorum" sözüne bağlıysa, bu ağız açacak cesareti kurmak da işçilerin hakkıdır. Yasalardan, tüzüklerden yana korkacakları bir şey olmayanlar, her çıkış kağıdına imza atarken işçilerden korkmaldırlar. İşçileri işinden, emeklerinden edenleri, her gün sokakta-ışyerinde çevresini kuşatan sayısız öfkeden daha fazla korkutacak başka bir güç yoktur. Madem iş güvenliği için hiçbir güvence kalmamıştır, o halde işçiler kendi iş güvenliğini kendileri savunmalıdır.

Düzen işçi hakları ve özgürlüklerinin önüne her noktadan bariyerler örüyor. Hiçbir çıkış yolu bırakmamak için iktidardar ellerinden geleni yapıyorlar. Asıl terör budur ve terörün sözülük anlamına bakanlar karşılığının "yıldırımak", "sindirmek" olduğunu görebektedirler. Gerçekten de diktatörlük gülenirse düzenin işçileri sıkı tutmak istediği nokta çaresizliktir; çaresizliğe düşen işçileri mücadeleden, direnişten soğutmak, kendi sorunlarına duyarsızlaştırmaktır.

İşçileri yıldırma çalışanları yıldırmak da işçilerin görevidir. Hiçbir yasa, hakları gaspedilen, işinden atılan, onursuza yaşamaya zorlanan emekçilerin öfkesi kadar halkın vicdanında onay bulacak bir meşruiyete sahip değildir. İşçi sınıfı mücadele tarihinde buna çokça tanık oldu, halkın sevgisini ve sempatisini yanında buldu. 1976'da fabrikalarını işgal edip çatışan Profilo işçilerine çevre halkı iki gün boyunca destek verdi. Tarih direniş çevredeki gecekonduların direnişiyle ve bütün halkın desteğiyle güçlendi. Ülker direnişinde halk, kapıları parçalayan panzerlere lanet okudu.

Muhbirlerden, işbirlikçilerden nefet eden halkımız grev kırıcılarını da hiçbir zaman sevmeydi. Grev kırıcıları işçiler arasından daima dayak yiyerek atıldılar. 15-16 Haziran'da yürüten işçi kitleleri kendilerine kurşun sıkma cesareti gösterenlerle karşılaştıklarında, arkalarında bunlardan birkaçının oracıkta can veren bedenlerini bıraktılar.

Bugün patronlar, hatta işçi diğnami sarı sendikacılar kendi kolluk güçlerine, grev kırıcı ekiplerine sahipler. İşçilerin de kendi kolluk güçleri, haklarını ve direnişlerini savunacak ekipleri olmalıdır. Bir muhbiri, işçilerin haklarına saldıran bir patronu işbirlikçilik yapan sarı sendikacıları ancak en iyi bu şekilde örgütlenen işçilerin gücü vazgeçirebilir.

Devrimci işçiler, tüm işçileri "Kongrelerin bir eğitim alanına döndürülmesi, yeni oluşumlara ışık tutması amacıyla alternatif yönetim olarak demokratik sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışıyla birlikte olmaya, birlikte mücadele etmeye" çağırıldılar.

ka tüzüğünde yer alan "sendikaya üyelik için Türk olmak" şartına karşı, devrimci işçi delegelerinin verdikleri önerenin görüşülmesi ve oylamasında da ortada görmediler.

Çalışma raporu üzerinde görüş bildiren devrimci işçiler, tüm işçileri "Kongrelerin bir eğitim alanına döndürülmesi, yeni oluşumlara ışık tutması amacıyla alternatif yönetim olarak demokratik sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışıyla birlikte olmaya, birlikte mücadele etmeye" çağırıldılar.

3. gün yapılan oylamada merkez yönetimdeki Fuat Alan'ın listesi seçimi kazandı. Ancak asıl başan devrimci işçilerindi. Tahminlerin üstünde oy almanın yanı sıra sarı-uzlaşmacı sendikacıları teşhir etmede etkili olmanın başarısı ile kongreden çıktılar.

Akkanat Tekstil işçileri kapı önünde

40-50 bin tekstil işçinin çalıştığı Merter'de işçi kıyımlarına bir yeni daha eklendi. Akkanat Tekstil Fabrikasında keyfi ve fazla çalıştırılmaya karşı çıkan işçilerin bir kısmı işten çıkarıldı.

2 Kasım'da 11 işçiyi, işten atıldıkları bildirilerek işbaşı yaptırılmadı. Onların ardından, arkadaşlarının işe alınmasını isteyen 23 işçi de işten atıldı. İşten atılan 34 işçi bunun üzerine fabrika önünde direnişe geçtiler. Akkanat işçileri, "İş yasasının bizlere tanıdığı hakkı kullandık ve 3 saatin üzerinde mesai yapmayı reddettik. Gece 24'e kadar mesainin sümesini isteyen patron Mehmet Akkanat ise karşı gelenleri işten attı. 5 hatta 6 saat fazla mesaiye zorlanıyoruz." dediler.

Akkanat işçileri şimdi emek ve alın- terlerini direnişe döküyorlar. Her şey kazanmak için, her şey direnişi kazanmaya kadar sürdürmek için... Diğer iş- kollarındaki arkadaşlarına "İşçiyiz Halkıyız Kazanacağız" mesajıyla sesleniyorlar. Varsın patron onları şikayet edip polis getirsin. İşçiler bu tür tehditlerin de üstesinden geleceklerdir. Haklarının karşısına polis ve benzeri türden tehdit araçlarını çıkaran işverenlere boyun eğdirmek işçilerin boyununu borcudur.

Polis, cop, panzer, işten atmalar, öfkeli bakışlar, sıkı yumruklar karşısında ne yapabilir ki...

Birlikte mücadele için varız

Devlet terörünün giderek arttığı bir süreç yaşanıyor. Devlet kendisinden olmayan herkese karşı düşmanca politikalar uyguluyor. Demokratikleşme vaadiyle iktidar olanlar, demokratik hak ve özgürlüklerini isteyenlere saldırıyor. Kendi bileklerinin hakkıyla örgütlenen ve kendilerini fiilen dayatan memur sendikalarına yaklaşımı da farklı değildir. Sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışı temelinde yükseltilen grevli-toplu sözleşmeli sendikal mücadelenin karşısına devlet güdümli, faşist kadrolardan oluşan sendikalarla birlikte baskı, yasak ve sürgünü engel olarak çıkıyor. İşte böyle bir ortamda haklara sahip çıkıp mevzileri genişletmek, hem de devletin saldırılarına karşı koymak için birlikte hareket etmek daha fazla önem kazanmıştır.

İstedığımız birlik, mücadeleden yana bir birliktir. Halkın mücadelesinin bir parçası olan ve kağıt üzerinde, masa başında kalmayan, içi dolu, tutarlı bir birlik istiyoruz. Sağlıklı, kalıcı ve güvene dayalı bir birlik için memur sendikaların geçmişlerinin bir muhasebesini yapmalı, olumsuzlukları noktasında kendini sorgulamalıdır. Bu olmadan ne gelecek için memuru mücadeleye daha çok katabilme ve ne de ona güven verme sağlanamayacağı gibi kalıcı ve sağlıklı birlikler de oluşturulamaz.

Birlik platformunda demokrat ve devrimci kimliği taşımanın bir gereği olarak eylem kınıcı tavırlar içine girilmemelidir. Bu konuda geçmişte yapılan eylem kınıcı tavırlara ilgili özveştiri verilmelidir. Ayrıca eylem kınıcı bir tavır durumunda, bunu bir sendikamız şubesi ya da merkezi yapmış da olsa bu konuda birbirlerini bağlayıcı olmalıdır. Tek tek sendikaların birlik platformu dışında aldığı eylem kararına karşı saygılı davranılmalı, böyle bir eylem desteklenmiyorsa bile kırmaya kalkılmalıdır.

"Sendikalarla siyasal yapımız" gibi siyaset yasağı getiren anlayışın karşısında olunmalıdır. Emekçilerin hakim olduğu sendika, dernek vb. kurumların siyaset yapmaya, politik görüş açıklamaya-en az TÜSIAD,

TOBB kadar hakkı vardır. Siyasete daha sıkı sarılmamalı, tabana yaygınlaştırılmamalıdır. Şu siyasetin sendikası", "bunlar örgüt" gibi ihbarcı ve anti-siyasetçi davranışlar terk edilmelidir. Kararlama, dedikodu ve kafa-kolla üye kazanmak birliğe ve mücadeleye zarar vericidir. Demokratik rekabet, ideolojik-politik zeminde ikna egemen kalmalıdır.

Memurlar idareci ve bürokratların çıkar ve çelişkilerine alet edilmemelidir. Sendikalar buna karşı çıkmamalıdır. İdareci ve faşist sendikacılara karşı memurlar işyerlerinde ortak hareket etmelidir. Birbirini karalamaktan ve kullandırmaktan kaçınılmalıdır.

Her türlü mücadeleye açık olunmalı, en pasifinden

en aktifine kadar emekçilerin eylemli olduğundan yana davranılmalıdır. Sürece uygun mücadele biçimlerine ragbet edilmelidir.

Alınan kararlar ve kazanılması gereken haklar konusunda uzlaşmacı bir tavır içine girilmemelidir. Birlik platformunda eylemlerin tüm yönleri ve olasılıkları hesap edilerek tavır belirlenmeli ve bu kararlara mutlaka uyulmalıdır.

Memurlar emekçiler ve demokratik bir ülke mücadelesinin önemli bir parçasıdır. Faşizmin gözaltında kaybetme, infaz, işkence, Kürt halkına yönelik katliamlarına, zorla göç ettirme politikalarına karşı duyarlı olunmalı ve tavır geliştirilmelidir. Bu noktada halkların birlikte mücadelesi her şeyden üstün tutulmalı, sendikalarla birliği zedeleyecek yaklaşımlara izin verilmemelidir.

Emperyalizmin ve IMF'nin halkımızı yoksulluk ve sefaletle hapseden politikalarının ve her türlü ilişkisinin karşısında olunmalıdır. Ücretlerimizin belirlenmesinde temel rol oynayan enflasyon ve zamların doğrudan sonuçları emperyalizm ve IMF'ye karşı ülkemizin bağımsızlığı istenmeli, halkların düşmanı emperyalist talebin varlığına, ikili anlaşmalara karşı çıkılmalıdır.

Ülkemizin halklara karşı kullanılan emperyalist bir üs obasını istemiyoruz. Halklara karşı olan bize de karşıdır. "Emekçinin emekçiden, halkların halklardan başka dostu yoktur" anlayışı temelinde, diğer emekçilerin her türlü mücadelesinin yanında olunmalı, dayanışma, dostluk eli esirgenmemelidir.

Bağımsız bir ülke için,

Demokratik bir ülke için,

Grevli-toplu sözleşmeli sendikal haklarımızın, demokratik hak ve özgürlüklerimizin kazanımı için,

Emekçilerin birlikte mücadelesi için, Türk, Kürt ve tüm milliyetlerden halklarımızın birliği ve kardeşliği için emekçi halkların yönettiği bir ülke için birlik istiyoruz.

Nebioğlu "Sabrımız tükeniyor" diyor

Sizinki sabır değil teslimiyet

Egemenlerin saflarında politika adına halka karşı açılan savaş vardır. İşkenceler, infazlar, kayıplar, katliamlar, işçi kıyımları, memur sürgünleri vardır. Yerini egemenlerin yanında belirleyenler için buna katilma dışında bir politika tercihi söz konusu değildir.

"Sabrımız tükeniyor". 2 Kasım tarihli Cumhuriyet'te yayınlanan demecinde DISK Genel Başkanı Nebioğlu böyle söylüyor.

Bu sözler işçilerin ve kamuoyunun yabancısı değil. İşçiler bu söz, Türk-İş Başkanı Şevket Yılmaz'ın ağzından defalarca dinlediler. Ancak Şevket Yılmaz'ın sabrının taşıdığı hiç görülmüdü. Ama bu sözler 12 Eylül'den bu yana her toplu sözleşme dönemi öncesi ve her zam sağanağı sonrası yinelenirdi durdu.

12 yıllık aradan sonra bugün artık DISK yöneticileri, kimliklerini burjuva partilerin politika sahasında kaybeden sendika tellallarına benzediler. Muhalefeti bile Türk-İş'ten alınma yöntemlerle yapmaya başladılar. DISK açışından bu ya-

na önüne tek bir amaç koydu: Oligarşiye güven vermek. Yerini de buna göre belirledi.

Bugün egemen sınıfların kafalarında üretilecek politika kalmamıştır. DISK'in açmazı da bu noktadadır. Oysa egemenlerin saflarında politika adına halka karşı açılan savaş vardır. İşkenceler, infazlar, kayıplar, katliamlar, işçi kıyımları, memur sürgünleri vardır. Yerini egemenlerin yanında belirleyenler için buna katilma dışında

ledikleri hükümet, destekledikleri politika işte budur.

Bugün örnek aldıkları Türk-İş "rüşvetini" 12 Eylül'leri destekleyerek kanıtladı.

DISK, 12 Eylül'den geri kalmayan, halka karşı savaş açan bir iktidarı destekleyerek aynı şeyi yapmaya çalışıyor.

İşçilerin, halkımızın yeni bir Türk-İş'e ihtiyacı yoktur. Sabn tükenen tüm işçilerdir, halktır.

bir politika tercihi söz konusu değildir. Nebioğlu muhalefet ediyor görüldüğü noktada bile bir "yanlış anlama" ol-

için ekliyor, "Hükümete desteğimiz devam ediyor." Destek-

PİL-SA patronu sendikasıylaştırmak için yeni bir oyuna başvurdu

Adana'da Sabancı Holding'e bağlı PİL-SA fabrikasında örgütlü bulunan Laspetkim-İş Sendikası'na PİL-SA yetkilileri tarafından 3 Kasım'da toplu sözleşme yetkisinin feshedildiğine dair bir yazı gönderildi. PİL-SA patronu gerekçe olarak kapsam içi personelin, kapsam dışı personelden az olduğunu ileri sürmekteydi. Bu gerekçe ile sendikaların işyerinde % 511K toplu sözleşme yetkisinin altına düştüğünü iddia ediyordu.

Konuyla ilişkin olarak, Laspetkim-İş Adana Şubesi Başkanı Mustafa Kaçmaz, "Sendikamız 1.1.1991 tarihinde toplu sözleşmeye oturdu. Toplu sözleşme bitiminde koltuk imalat, tekstil ve boru konfeksiyon bölümlerinin kapatılmasıyla burada çalışan işçilerin iş aktilleri feshedildi. Boru ve enjeksiyon bölümlerinden de işçi çıkarılması üye sayımız 132'ye düştü. İşveren sendikaya toplu sözleşme yetkisini vermemek için üretimde bulunmayan, hatta müdürlerin evinde çalışanları bile (bahçıvan, şoför, temizlikçi vb.) sendikası çalışanları arasına soktu." derken bu oyuna sessiz kalmayacaklarını ve altı gün içinde itiraz edebileceklerini, kabul edilmezse, eylemlere başlayacaklarını belirtti.

Daha önce de PİL-SA patronu işçilerin günlük tek öğün yemeklerinden etli yemekleri azaltarak, işçinin en basit beslenmesine dahi gözücü dikmişti. Şimdi ise yeni bir oyuna, sendikasıylaştırmaya karşı karşılıyor. Böyle bir oyuna ancak işçi sınıfının kararı ve tutarlı bir mücadelesi sökülüp atacaktır.

12 Temmuz Davası

12 Temmuz'da 10 Devrimci Sol savaşçısının katledilmesiyle ilgili açılan davanın 5. duruşması, duruşmalar ille-diçe katillerin korkularının büyüdüğünü gösterdi.

Korkuyorlar. Devrimcileri katlediyorlar. Ama katlettiklerini itiraf edemiyorlar. Katlettikleri devrimcilerin ailelerinin açtıkları davalara gelemiyorlar.

3 Kasım'da yapılan 12 Temmuz katliamını gerçekleştirenlerin "yarğılandığı" duruşmada da siyasi şube polisleri yoktu. 4'ü sanık, 12'si tanık 16 polisin gelmesi gerekiyordu bu duruşmaya. Ama bir teki bile yoktu.

İşkence ve katliam söz konusu olduğunda "mazaret" bulmaya gerek duymayanlar, mahkemeye gelmediklerini ve gerekçeleri duruşmaya gelmediklerini ve davanın bilinci olarak uzatıldığını söylediler.

Korkuyorlar. Devrimcileri katlediyorlar. Ama katlettiklerini itiraf edemiyorlar. Katlettikleri devrimcilerin ailelerinin açtıkları davalara gelemiyorlar.

Mahkeme heyetinin gelmeyen polisler hakkında bir şey yapmaması ve du-yarsızlığı, şehit ailelerinin tepkisine neden oldu. "Bu dava neden açıldı?" diye heyete soran aileler polislerin uzun süredir aynı gerekçeleri duruşmaya gelmediklerini ve davanın bilinci olarak uzatıldığını söylediler.

"...Reddine"; Mahkemenin

Değişmez Kararı

Göstemeleik olarak açılan her mahke-

mede olduğu gibi 12 Temmuz katliamı mahkemesinde de heyet "yarğılananları" aklamak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Avukatların dinlenmesini istedikleri tanıklar reddediliyor. Araştırması için verilen dosyalar adliyenin bürokrasisi arasında kayboluyor.

Avukatların, operasyon olduğu aşam oradan geçerken polis kurşunlarına hedef olan ve gözaltına alınan İbrahim Göksan'a adanarak mahkemeye dinlenmesi yönündeki talepleri reddedildi.

12 Temmuz'da katledilen Devrimci Sol'culardan İbrahim İlici ve Bilal Karakaya'nın öldürülmelerine ilişkin yürütülen ve "kayıp" olan soruşturma evraklarının mahkemeye araştırılarak bulunması ve dosyaya dahil edilmesi istemi de reddedildi.

"Onlar direndiğiçe biz de sertleşmek zorunda kalıyoruz." Elazığ Cezaevi Mü-

direnler listesine dahil oldu. Kamu adına dava açan savcıyla sanık polislerin avukatı "bu istemlerin mahkemeye reddi" talebinde birleştiler. İddia makamıyla sanık vekillerinin aynı tarafta olması TC'nin bağımsız yargı mekanizmasında pek rastlanan bir olay değildi. Ama bu farklı bir davaydı. "Sanık" sırasındakiler işkenceci katil polislerdi.

Sanki dava 12 Temmuz katliamı için değil, başka bir şey için açılmıştı. 12 Temmuzla ilgili tanıklara, kanıtlara, araştırmaya isteklerine ilişkin taleplerin reddedilmesi de bunu gösteriyor.

Hiçbir duruşmayı kaçırmayan şehit aileleri tüm bunlara karşın adaletin yerini bulacağından eminler. O duruşma salonlarından çıkınca da, hakim kendi masasının adaletinden eminler. O

Cezaevi müdüründen itiraf:

Elazığ Cezaevi

Cenazelerin gözaltı cesetlere işkence

Halka karşı açılan savaşın kirliliği yüzü, şehitlerin cesetlerine ve cenazelerine yapılan saldırılar da tüm çıplaklığıyla açığa çıkıyor. Cesetlere ve cenazelere saldırı yalnızca İstanbul'da, yalnızca Kürdistan'da değil, her yerde yaygın, sistemli bir politika haline dönüşürdü.

Gaziantep'te 16 Gözaltı

Kiliste sınırda katledilen TKP-ML Hareketi mensubu altı devrimcinin cenaze törenlerine de polis saldırdı. Cenazelerin Kilis'ten Gaziantep'e getirilişlerinde işlerinde Emegün Bayrağı Gaziantep temsilcisi de olmak üzere 5 kişi gözaltına alınırken, polisin saldırısı Gaziantep'te yapılan törende de sürdü. Toplam 16 kişi gözaltına alındı.

Katledilen 6 devrimciden üçünün cenazesi Ankara, Maraş ve Antep'te, diğer üçünün cenazeleri de İstanbul'a getirilerek Karacaahmet ve Gazi Mezarlıklarında toprağa verildi. Karacaahmet'teki töreni izlemek üzere mezarlığa giden muhabirimiz Murat Yaşar girişte polisler tarafından gözaltına alınarak bir süre tutulduktan sonra serbest bırakıldı.

Adana'da Cesetlere İşkence

İşkencecilerin sahip olduğu hiçbir değer yok. Olgarşının saldırısı halkın tüm değer ve geleneklerini ayaklar altına alıyor.

Şaban Budak'ın teşhisine avukatların girmesine izin verilmedi. Çünkü çatışma anında katledilen Budak'ın vücudunda işkence izleri, omuzlarında ve kalçasında kırıklar vardı. Ailesi "Üzerinden 30 kurşun çıktı, sağ elinin ortaparmağı kesilmişti ve işaret parmağı yarıktı" diye anlattı gördüklerini. Yaralı da olsa sağ olarak yakalanmış ve infaz edilmişti.

Remzi Basal'ın avukatları da otopsiye alınmadılar, cenazesi polis tarafından kaçırıldı. Ancak otopsiye girebilen ailesi Remzi Basal'ın vücudunda işkence izlerini bulduğunu ve dilinin kesilmiş olduğunu gördüklerini belirtti, işkencecilerin yaptığı direnen bir devrimci karşısındaki kesin çaresizliklerinin itirafıdır.

Yine Aynı Senaryo: "Elbiseler Yok"

Ailesi Şaban Budak'ın üzerinden çıkarılan ve elbiselerini almak için Adana Cumhuriyet Savcılığı'na başvurduğunda "Elbiseleri çöpe attık" yanıtıyla karşılaştı. Şaban'ın babası Hatil İbrahim Budak ilk konuşmalarında savcının "bize çöpek geldiği" dediğini ancak ısrar etmesi üzerine "elbiseleri çöpe attık" açıklamasında bulunduğunu söyledi. 12 Temmuz'da, 16-17 Nisan'da vb. operasyonlarda olduğu gibi bu kez de katledilenlerin elbiseleri kayıp, çünkü elbiseler onların suç belgesi. Yağmacı, talan katiller Şaban'ın yüzüğü ve cüzdanını da vermediler.

Devrimci Sol'dan Bombalama

31 Ekim'de Adana'daki Ziraat Bankası Denizli Şubesi TİKB üyesi iki devrimcinin katledilmesini ve ordunun Kürdistan'daki operasyonunu protesto etmek amacıyla Devrimci Sol tarafından bombalandı.

Suçlarını örtbas edemeyenler, cenazelere saldırırmakla kurtulacaklarını sanıyorlar. Öyle pervasızlar ki, Adana'da 4 yaşındaki Aysel Aydeniz'i dahil gözaltına almaktan çekinmediler.

"Onlar direndiğiçe biz de sertleşiyoruz"

düru mevcut baskı ve kısıtlamaları böyle açıklıyor. Açık grevi öncesinde tutsakları polise teslim eden kendi idaresi değilmişesine demagojiye başvuruyor.

Elazığ Cezaevi'nde açık grevi sürüyor. Çünkü henüz, cezaevinden emniyete alınma uygulamasına son verilmesi, tutsakların haklarının tanınması konusunda somut adımlar atılmış, güvenceler verilmiş değil.

Sorumlu Adalet Bakanı

2 Kasım'da Elazığ İHD Başkanı Avukat Metin Can, Diyarbakır ve Malatya İHD yönetim kurulu üyelerinin oluşturdukları heyet, süren açık grevle ilgili

olarak Cumhuriyet Başsavcısıyla görüştüler. Heyetteki Av. Metin Can görüşmeye ilişkin gazetemize şu bilgileri verdi: "Cumhuriyet Başsavcısı 'Açık grevinde olan Elazığ Cezaevi'ndeki siyasi tutsakların taleplerini kabul edemeyiz. Çünkü bu konu bizi açıyor. Adalet Bakanlığı'nın yeni düzenlemeler yapması gerekiyor", diyor. Cezaevi Müdürü ise çözümsüzlükte ısrar ederek haklarını vemedem açık grevini kırmaya çalışıyor."

Tutuklularla görüşmelerine izin verilmeyen avukatlar durumu protesto ederek cezaevinden ayrıldılar. Savcı ve Cezaevi Müdürü bu tavırlarıyla çözümsüzlükte, sorunların hala sürüyor olmasında "en az" Adalet Bakanı kadar sorumlu olduklarını ortaya koydular.

Sezai Ekinci'yi saygıyla anıyoruz

TİKB önder kadrolarından Sezai Ekinci, 30 Ekim akşamı İstanbul'da geçirdiği bir trafik kazası sonucunda yaşamını yitirdi. Sezai Ekinci'nin cenazesi 3 Kasım'da Karşıyaka mezarlığına gömülmek üzere Ankara'ya getirildi.

Cenaze sırasında çevreyi adeta ıgal eden polis, topluluğun kararlı tavırları karşısında dağıtma girişiminden vazgeçti. Mezarlığın kapısında alınan cenaze, sloganlarla omuzlarda taşındı. Ankara ÖZGÜR-DEK'ilerin de katıldığı cenaze töreninde Devrimci Sol Güçler "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" yazılı bir çelenk taşıdılar.

Sezai Ekinci kırmızı beze sarılı tabutuyla saygı duruşu ve sloganlarla toprağa verildi.

Mücadeleyle emeği geçen tüm devrimciler ortak değerlerimizdir. Saygıyla anıyoruz.

SSK'nın borç kamburu işçilerin sırtında

Yer Okmeydanı SSK Hastanesi. Ama yerin önemi yok, çünkü hangisine gitseniz karşılaşıacağınız manzara aynı.

Hastanede gözünüzü nereye çevirseniz bir kuyruğu görürsünüz. Kuyrukta dert yükü, öfke yükü.

SSK'LILAR ORTADA

Emekli eşi Ayşe Sanoğlu anlatıyor: "Muayene için 13 bin lira alıyoruz. 13 bin lira'yı ödemek için ayrı bir kuyruğa girip bir de onun için bekliyorsunuz. Sabah 7.00'den beri buradayım, 73. numarayla verdiler bana.

İki ay önce çocuk rahatsızlandı, getirdim Okmeydanı SSK'ya. Başlarından atıldılar, Çapa'ya gönderdiler. Çapa bakmadı. Sigorta Çapa'ya para ödemiş, muayene bile etmediler. Biz kabul etmiyoruz dediler."

Sonunda korkulan oldu. Aldığı ücretin 1/3'ünü SSK'ya veren işçiler, emekliler ve onların yakınları bir gün içinde tedavi için yattıkları fakülte hastanelerinden kabaca dışarı atıldılar. Her ay çalışanlardan kesilen paralarla kasasına yüz milyarlarca para gimesi gereken SSK, ne fakülte hastanelerine, ne de ilaç şirketleri ve eczanelerine borcunu ödemeyince işçiler, emekliler, dul ve yetimler sokak ortasında bırakıldı.

SSK'nın hazinesi yenilence sağlığa dönük elle tutulur tek bir yatırım yapılmadı. Son 10 yılda SSK'lıların sayısı 50 bin artmışken SSK'daki personel sayısı %10 azaldı.

SSK KİMLERE "BAKIYOR"

Dursun Çavuşoğlu emekli. Eşi için kuyrukta. "Önceki gün geldim, hala bir tarihli yaptırmadım," diyor. "Eğim kanser, izmitten geliyorum her sefer. Bu hükümet geldiği günden beri daha bir kötü oldu." Murat Tunç'un babası da emekli işçi. Kuyrukta beklerken seçim dönemini anımsıyor. "Yeni hükümetin vaatlerinin hepsi yalan. Yeşil kart dedikleri de kırmızı karta dönüştü. Hepsini menfaatleri için seçim öncesi vaatlerde bulundu da bulundu. Hepsini de geldi, hepsini gördük."

3.5 milyon sigortalının aylık alınterini, yaklaşık 17 milyon emekli, dul ve yetimin aylık ekmeğ parasını siyasi iktidarlar ve patronlar yediler. Taner Kaptıma'nın patronu Ömer Tanver gibi binlerce patron işçiden kestiği si-gorta primini ödemedi. Bakanlar, hayali ihracat patronları bu kaynakları beslediler. SSK'lıları hastane kapılarında, emekli kuyruklarında ölüme mahkum edenlerin başında Narin Tekstil, Tekfen Holding geçiyordu.

SSK'ya borç ve ödeme çıkmazına sokanların kimler olduğu resmi yetkililerce de tiraf edilmesine rağmen,

Sosyal Sigortalı. Ancak bugün sigortalı olmak sosyal hak değil, angarya niteliğinde.

SSK borç kamburuyla birlikte yine sigortalıların tepesini bindi. "SSK'nın alacaklarını alacağız, emekliyi çileden kurtaracağız" diyenler, sigortalının muayenesini paraya bağladı.

Murat Tunç anlatmayı sürdürüyor: "Muayene olmak için 13.000 TL. ödüyorsunuz. Tekrar para alsınlar diye için iki gün sonraya aktarıyor. 2 gün sonra geldiğinde dosyanı tekrar alıyor, tekrar iş alıp ödüyorsunuz." Yetersiz hizmet, yetersiz tedavi yanında aldığı ilaca belli oranda para ödeyenler Ekim'den bu yana bunun birkaç mislini ödüyorlar. Çalışanlar dışında, çalışanların yakınları ve diğer sigortalıların hastanede daha önce ödedikleri 1.000 liralık muayene ücreti 13.000 liraya çıkarıldı. Bu konuda her gün hastane personeli ile tedavi için gelenler arasında kavgalara varan tartışmalar yaşanmaktadır.

YEDİRENLERİN SORUMLULUĞU YİYENLERDEN AZ DEĞİL

İşçinin alınterinin aktarıldığı SSK'nın yönetiminde bir işveren ve iki kurum yetkilisine karşı 'işçileri temsil' bir sanı sendikacı bulunuyor. Türk-iş SSK'daki olumsuzluklara karşı tehditler savunmasa karşılığ bu konuda sessiz ve tavırsız kaldı. SSK'da yaşanan olumsuzlulardan siyasi iktidar-patronlar kadar Türk-iş de sorumlu. Gerek Türk-iş'e bağlı sendikaların gerekse diğer sendikaların işçilerin alınterinin çarçur edildiği bu kurumun işlerliği ve denetimine yönelik net bir politika ve programları yok. Bu konuda görüşmek istediğimiz sendika yetkililerinin olup bitenden pek haberleri olmadığı gibi, "Bu süreçte kongrelerle meşgulüz," demekle yetindiler.

Bir sempozyum ve düşündürdükleri

İstanbul'da, İşkence Kurbanlarının Rehabilitasyonu Uluslararası Konseyi, Türk Tabipler Birliği ve Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın düzenlediği "İşkence ve Tıp Mesleği" konulu sempozyum evlere şenlikli. Sağlıkçılar Cezaev'inde tutuldu bulunan 7 hemşire, 4 doktor, 2 sağlık memuru ve 2 tıp öğrencisinin sempozyuma iletildiği mektuba sansür kominasından tutun da, Diyarbakır Tabip Odası Başkanı'nın konuşulmamasına kadar birçok olumsuzluklar yan yanaydı. İşkenceye karşı geniş halk kesimleriyle ve insan hakları örgütleriyle amuz ama mücadele etmek gerektiğini vurgulayan mektup "Doğru hedefler ve politikalar belirlenmenin ilk koşulu bilgi kaynağıdır. sorunu yaşayanların oluşumudur." diyorau. Ancak mektubun genel söylemlere uyan bölümleri okundu. Sempozyumu düzenleyenlerin ve katılanların büyük çoğunluğu tıp mensubu olduğu halde, her biri yoğun işkencelerden geçiren

len 15 tıp mesleği üyesinin yaşadıklarını, gözlemlerini ve düşüncelerini engelleyerek sözde 'işkencede hekimlerin rolü'nü, 'işkence kurbanlarının rehabilitasyonu' nu tartıştılar(!). Diyarbakır Tabip Odası Başkanı Mahmut Ortakaya da TTB'nin kendi konuşma süresinin bir bölümünü ayırması ile Kürdistan'da 'işkencenin her gün yaşanan bir olay haline geldiğini ve bölgede yaşama hakkının tehlihte altında olduğunu' söyleyebilirdi. Aynı sempozyumda "gazanz mübarek olsun" sözleriyle katliam emri veren, işkencecileri koruyup kollayan İçişleri Bakanı Sezgin'in mesajına zaman ayrılmıyor, tarihe "infaz seyrenden İnsan Hakları Bakanı" olarak geçen Mehmet Kahrman'ın himayesi kabul edilebiliyordu.

"Silde, Uruguay'da, Arjantin'de, Filistin'de, Filipinler'de uygulanan işkence yöntemleri aynen ülkemizde de uygulanmaktadır. (...) Ve işkence yöntemleri tek merkezden ihraç edilmektedir. Bunun

için işkencecilerimiz ABD'de eğitim görmekte, Paul Hanzé gibi CIA şefleri ülkemizde seminerler düzenlemektedir." Mektubun okunmamasının nedeni bu satırlar mıdır yoksa? Ya da işkence ile ilgili çalışmaların sözde olduğunu ve bunların işkenceyi önleme mücadelesinden kopuk olduğunu sorgulanması mıdır?

"Rehabilite Edilecek Olan Nedir?"

Sempozyumu düzenleyenlere gerçekten işkenceyi önlemek noktasında ne kadar kararlı olduklarını ve hangi somut adımları attıklarını da sormak gerekiyor.

"Bütün işkence ve baskılara rağmen düzenin tüm pisliklerinin dışında kalarak herkesin insanca yaşayacağı özgür bir toplum yaratma kararlılığını gösteren siyasi tutsaklık tadesi, bilinci, sağlığı, insanın en önemli gücüdür. Yoğun işkence sonrası her türlü hak ve özgürlükten mahrum olarak cezaevlerinde ilkel koşullarda yaşanan siyasi tutsakların ruh sağlığına, psikolojik durumları ve moral değerleri toplumun diğer kesimleriyle karşılaştırmak mümkün değildir. Buna rağmen işkence kurbanlarının rehabilitasyonu kavramı neyi ifade etmektedir. Rehabilite edilecek olan nedir?" Bu ifade edilenler devrimci tutsakları biraz olsun

İlaça zam

Dolara endeksli sağlık

• Kasım ayından itibaren ilaçlara %20 zam yapılacağı açıklandı. Seri zamlar sürüyor. Aralık '84'te yürürlüğe giren ilaç fiyat kararnameyi tekliflere fiyatları düşüldükleri gibi belirlenme imkanı veriyor. İlaç endüstrisinde 100'e yakın firma var ve bunlardan ilk 10'u pazar payının %70'ini ellerinde tutuyorlar.

• Tekeller bu arada zamları perdellemenin yöntemlerini de devreye sokuyorlar. İlaç fiyatları dolara endeksleniyor. Ekonominin, siyasetten sonra halkın sağlığı da gö-beginden dolara bağlanmış olacak. Tedavi için dolardaki düşüş beklenemez!

• SSK'ya zam, ilaca zam, muayene ücretlerine zam. İşte koalisyunun sağlık politikası. İşte yeşil kart! İktidar surda burda 50-60 yaşlı kart dağıtarak demagogisini sürdürmeye çalışıyor. Ancak insanlar hasta ne kapısından, eczane kapısından içeri adımını attığı an vaatler dışarda kalıyor.

• İktidar siyasal planda, kongreçilerin önünü açarken, ekonomide de politikası tekellerin önünü açarak şekilleniyor. Tekeller istedikleri gibi işçi çıkarıyor, devletten istedikleri gibi krediler, teşvikler alıyorlar. İstedikleri kadar kâr etsinler. Ekonominin tüm açılan emekçilerin cebinden kapatılmaya çalışılıyor. Halkın sağlığı bütünüyle bir kâr kapısı haline dönüştürülüyor. İnsan hakları bir yerde yaşamak demektir. Sağlıklı yaşamak herkesin hakkıdır. Düzem paran varsa yasa diyor. İnsan hakları da parayla kullanılabiliyor. Bir de mücadeleyle.

Sağlık=Para+Dolar. Paran yoksa, insanca sağlık koşullarını da yok demektir.

tanıyanlar için çıplak birer gerçektir.

İşkencecilere Alet Olmayalım

"İnsanı yıkamayan her şey ona güç katar". Temelde insan kişiliğini parçalamayı hedefleyen işkencenin direnerek etkisizleştirilebileceğini ve egemen sınıfların ortadan kaldırılmasıyla son bulacağını görmek ve işkenceye bu açıdan yaklaşmak insanlık onurunu ve meslek ahlakını korumanın en tutarlı yoludur.

Meslek ahlakını korumak isteyenlerin dostu ve düşmanı iyi tanımalıdır. Gerekçektir. Ülkemizin son 12 yılında bakıldığında hekimlerin meslek onuruna en çok sahip çıkanların devrimciler olduğu. TAYAD'ın, İHD'nin, ÖZGÜR-DER'in Hipokrat Yemini uyuşması için ne kadar çok çaba sarfettikleri görülmektedir. Devrimci tutsakların suç duyuruları, dilekçeleri ve savunmaları bu konuya ayrılmış sayfalarla doludur. İlerici, yurtsever, meslek onuruna sahip tüm hekimlere ve sağlık emekçilerine devrimci sağlık emekçilerinin çağrısıyla sesleniyoruz. "İşkencecilerin hiçbir yaptırımına alet olmayalım. İşkenceyi kolaylaştıracak her türlü sistemi reddedelim. Hep birlikte mesleğimizin insanlık tarihinin en iftrench suçuna alet edilmesini engelleyelim.

Polis hala Küçükarmutlu'da.

"Kadınlara bulaşmayın"

Orada olmasın orada ama, her gün her saat halkın öfeli bakışlarıyla, çeşitli biçimlerde direnişleriyle karşı karşıya kalıyor.

Okulun açılış günü yaşadıkları bunun bir örneğidir. Anneler çocuklarını alıp okula geldiklerinde polisin hala okulda olduğunu gördüler. Oysa müdür daha önce okullar açılınca polisin güdeceğini söylemişti. Bir kadın, oradaki ailelere çocukların polis denetimi altında okutulmasına karşı çıkılmasını, polislerin çocuklara kötü örnek olduğunu, müdürün yalan söylediğini anlatmaya başlar. Kadın dinleyen polisler, öfkelenerek "Çıkınca görüyorsunuz" diyerek tehdit savururlar. Kadın onlardan çekinmez.

Çocuklarını alan kadın biraz ötekide inşaatın bir kenarına oturur. İnşaatın diğer yüzündeki polisler kadını fark etmezler ve komiserin diğer polislere nasihat-ı fıkra karşını konuşmasına kulak misafiri olur. "Ben size buranın kadınlara bulaşmayın demedim mi? Onlarla uğuşmayacaksınız demedim mi? Çocuklara şirin gözükeceksiniz demedim mi?" sözleriyle sürekli tekrarlanır. Biraz önce okulda kadını teh-

dit eden, yağış türüven polislerden eser yoktur. Sadece duyulan "Ben size buranın kadınlara bulaşmayın demedim mi?" sözleridir.

KÜÇÜKARMUTLU'DAN DEĞULON

Yine Küçükarmutlu, yine polisin "başbelası" çocuklar. Tek başına gezen bir polise iki çocuk "faşist polis" diye bağırma-ya başladığında polis tedirginlikle ne yapacağını şaşırır. Polis çocukların ellerinden tutarak evlerine götürür. Eve vardıklarında anneleri polise hisşılma-ya başlar. "Bırak çocuklarımı el-lerini!" Polis daha fazla dayanamaz ve "Siz herkesi bir biliyorsunuz. Ben faşist polis değilim. İsteyerek burada görev yapmıyorum. Zorla görevlendirildim. 750 polis istifa dilekçesi vermiştik. Kabul etmedikleri gibi bizi buraya, sizle karşı karşıya getirmek için gönderdiler. Ben diğerleri gibi değilim." demek-ten kendini alamaz.

Bu psikoloji altında Armutlu'da görev yapan polisin halka yapabileceği fazla bir şey yoktur. Halkın düşmanlığını altın-da her gün daha fazla eziliyor ve kendilerini işgalci ve haksız

En hakiki sarı sendikacı kim?

Kim olacak, tabii ki Türk-İş... Ama bu günlerde Türk-İş bu unvanını kaybetme telaşıyla feryat fğan ediyor. Teşkilatlandırma Sekreteri Mehmet Barmacı'nın açıklaması bunu yansıtıyor. "Barajın kalkmasıyla (% 10-b'n) sendika seçme özgülüğü geliyor, diyorlar. Ancak bu aynı zamanda işverenlerin işçi adına sahte ve sarı sendikalar kurma özgülüğünü de getiriyor. (...) Barajın kaldırılması durumunda işverenlerin kurduracağı sarı sendikaların önüne nasıl geçilecek? (...)"

Bu ülkede her şey 12 Eylül'den sonra böylesine altüst oldu ki, Türk-İş'çiler de ne yapacağını ne söyleyeceğini şaşırıyor. En keskin solcu geçişçiler Demirel'in demok-ratiliğini keşfedelerse, DISK kalkar TUSİAD'ın savunmaya geçer, işverenlere destek sunarsa, tabii Türk-İş de kalkar sarı sendika olmadıçını rahat rahat söyleyebilir.

İstanbul'da polislik zor meslek

Geçtiğimiz günlerde Şişli'de bir işyerine molotof kokteyli atıldığı haberi üzerine olay yerine gelen ekiplerden biri merkezi "Evet efendim, konu doğru, molotof atılmış, ancak kaldırım düştüğü için herhangi bir hasar yok" şeklinde bilgi veriri Tecrübeli amirler derhal araya girecek "Yine mi Samsung Bilgisayar Şirketi'ne atılsalar?" diye sorar. Olayın faillerini yakalamak için tüm yollar tutulur, "biinen yaş grubundan" herkesin gözaltına alınması için talimatlar verilir. Fakat bir süre sonra yapılan incelemede, kaldırma düşerek yanan cismisi dükkân tepesinde bulunan bir spot olduğu ve aşın ısındığı için düşerek yandığı anlaşılr.

Dün dündür, bugün bugündür...

Demirel: "6 ayda enflasyon %28'e gelmiştir. Memura, işçiyeye rahat götürdük demiyorum. Ama enflasyona ez-dimediğ diyorum." (19.8.1992, Milliyet)
Demirel: "Yıllardır enflasyonla yaptığ güreşte 'rug' olan işçi, memur, emekli, köylü bu yıl aldığı beraberlikte na-sıl tatmin olsun? Bunun için zaman gerek." (7.9.1992, Milliyet)

Günümüzde kitle iletişim araçlarını elinde tutan egemenler için önemli olan "bilgilendirme" değil "propaganda"dır. Bu yapıyla bakıldığında metropol ülkelerde düzenin "4. kuvveti" sayılan basın, bizim gibi ülkelerde düzenin "4. aygıtı" haline gelmiştir. Onun için de ülkemizde basının kendi deyimleriyle "tarafsızlığı", "objektifliği" çöpe atılmıştır.

İşte size bir örnek: Yurtsever harekete karşı TC ordusunun Kuzey Irak'ta düzenlediği operasyon için konuşan Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, cephe'deki basın mensupları için "gazeteci Mehmetçikler" ifadesini kullanmak ihtiyacını duy-muştur. Bu çürümüş, kokmuş düzenle-rinin başlarına yıkılacağından korkanların paniğiyle "düşman"la birlikte kurşun sıkı-yorlar. Onların kurşunu da "kılıçtan kes-kin kalemle" oluyor tabii.

Düzenlerin çıkarı için cepheye sür-dükleri gençcek insanlardan sahte kah-ramanlar, sahte semboller yaratma göre-vini canla başla üstleniyorlar. Amaç halkı topyekün bir savaşta motive etmektir.

Bugünlerde televizyon ve basını kah-ramanlık humması tuttu. Atalarımızın ya-rın kılıç, doludüzen düşman üstüne yürü-yen hatıraları yeniden depreşti. Ve burju-va basın ve televizyon devletin bölünmez bütünlüğü, milletin birliği adına yeni kah-ramanlar yaratma sevdasına düşmüştür. Karnı aç, sırtı açıkta da olsa Mehmetçik böyle zanosların adamıdır.

İçti boş, kof kahramanlık edebiyatını

Burjuva basın halka karşı kılıç kuşandı...

Ülkemiz burjuva basın ve televizyonu kadar kaba ve beceriksiz yapıyor ki, insanın "bu kadani da olmaz" diyeşi geli-yor. Onların kahramanlık vecdeleri, yay-garaları kargaları bile katılarak güldürü-yor.

Emperyalizmin popüler kültürü toplu-mun tüm hücrelerine şırınga edilirken, hayran olacaksın Tom Cruise'e, müzik dinleyeceksin Mega Star Michael Jack-son'ı (bugünlerde her şeyin Mega'sı makbul), dizi film seyrediceksin ucuz Brezilya dizileri, savaşçı olacaksın Ram-bo gibi olacaksın deniyor. Yeni dünyanın kahraman tiplmesi böyle olunca "Meh-metçik'in" bundan aşağı kalması şanına yakışmazdı. TC ordusunun son Kuzey Irak operasyonuyla birlikte, emperyaliz-min rambolarına göre biraz cılız da olsalar gazete sayfalarını süsleyen yerli ram-bolar türedii. Dünnün "Fakirin ekmeği umut, ve Mehmet ye" denilerek kaderine terk edilen gariban Mehmetçik'inden, bu-gün "kahraman rambolar" diye söz edili-yor. Ve burjuva basının satılmış kalemie-ri gözyaşartıcı bir içtenlikle Mehmetçığe methiyeler düzyorlar.

"Ne yağmur gibi yağın kurşun, ne sinsiz bekleyen mayına alınıyorlar."

"Mehmetçik'i tezkeresine iki gün kala ne günlerce aç-bilaç dolasmak, ne de so-guktan tiritir titremek etkiliyor. Jandarma

Asayiş Bölge Komutanı Korge-nal Necati Özgen'in emri var. 'Tezkereci askerler cepheden geri çekilecek.' İlk defa verilen emre karşı geliyor Mehmetçik. Ve 'bu iş bitmeden tezkere yok' diye konuşuyor."

"Gece yapılacak baskın için tim komutanlarına emir verili-yor ve gönüllü isteniyor. Bütün tim gönüllü. Komutan 'hayır mevzileri de korumak lazım' deyince o zaman 'gönüllü topla-mayıp, siz seçin' diyor Meh-metçik."

"Irak'a daldık, dağları aldık"
"Eşkiyayı doğduğuna piş-man edeceğiz"

Burjuva basın ve televizyon son günlerde sadece "Mehmetçik'in" kahramanlığını hatırlamakla kalmıyor. Burjuva basının cunta günleri depremiş ve paşam sözcüğü yine gazete sayfalarında televizyon ekranlarında, en fazla telaffuz edilen kelimelerden biri olmuştu. Şimşak kahramanı Mete Sayar aldığı "İstiklâl başın" madalyasından son-ra şimdi de Kuzey Irak'ta gerçekleştirdiği bir dizi talan ve katliam için "paşa" unva-nı alıyor. Mete Sayar ve onun gibiler "Irak fathi", "paşa" unvanı alırken Meh-metçığe düşe düşe "Irak gazisi" unvanı

İsmet Sezgin ne yapısın. gelen gecede görevli me-

Beceriksiz polisler

"Kahramanları" bir tür murların "Hangi beledi-ri derslerini ezberleyemi-yedensiniz?" sorusuna yorlar. 26 Ekim günü verdikleri cevapta dersle-

BEM-SEN'in üçüncü yılı rini iyi çalışmadıkları an-gencesine gelen polisler, başladı. "Avcılar Belediye-niç de "kahramanlığa" si'nden" deydirdiler. Ve yakışmayacak potlar kur yakayı ele verdiler. Çün-dülar. Ortalığı "çaktırma kü Avcılar'da belediye-dan" kolan etmek için yoktu. Soruyu soran me-gürevlendirilen Uç polis murların "Sabeden mi?" salona girdiğinde BEM- sorusu karşısına iyice SEN'li memurlar tarafı şaşran polisler ne diye-dan karşılandılar. Her çeklerini bilemediler, bir-gelen misafire olduğu gi birlerine bakıp kızarır-bi yakatlarına BEM-SEN larken yine imdatlarına ruzetleri takıldı. Hızaz soruyu soran memurlar edemediler. Edecek da yettişi. "Kıçilekçemce-rumda da değillerdi. Belediyesi'nin Avcılar Çünkü durumlarını Şubesi'nden misiniz?" "çaktırmamaları" gere-sorusuna "evet evet" ce-kiyordu. vabıyla rahat bir nefes

Bu kadaria kurtula-cıklarını sandılar ama, larının çakıldığını candıkları çok gecme-samalarının rahat bir-den anladılar. Yanlarına solduklamışydı.

Dünnün "hittli plyadesi" bugün K.Irak'a gidince burjuva basın onu "rambo"luğa terfi ettirdi.

düşüyordu.

İnsanlarımız beş kurusuk değer ver-mediklerini her fırsatta milletin gözünün içine baka baka söyleyenlerin insanlık-tan, kahramanlık ve yurtseverlikten bahsetmeleri koca bir yalandan ibarettir.

Bu somurtu, talan, baskı düzenini "va-tan, millet, sakarya" teranesiyle alayıp, pullayıp Türkiye halklarına pazarlamaya çalışıyorlarsa, boşuna uğraşıyorlar. Çün-kü onların vatan diye savundukları başka hesaplarıdır, gayri menkulleridir.

ABD Kıbrıs'ta çözümü dayatıyor

Ne Vasilu, ne Denktas, ne Türkiye, ne de Yunanistan... Görünüşte Kıbrıs'ta söz sahibi olarak bunlar sahnenin öndesidir. Çözüm pazarlıklarında bunlar baş yer tutar ve sözleri geçer. Ama siyaset sahnesinde rolleri fiğüran olmaktan öte gitmez. Çünkü hepsi sonuçta ABD'nin ne diyeceğine bakarak siyaset rotasını belirlerler. Ve ABD'nin istemlerinin yansıdığı bir karar karşısında boyunları kıldan incedir. Gerçekte Kıbrıs sorununun çözümünü BM aracılığıyla ABD üretiyor. Sorun Kıbrıs'ta değil Beyaz Saray'da, Başkannın danışmanlık odalarında çözülüyor.

ABD istiyor, BM onaylıyor ve Kıbrıs sorununun çözümü Vasilu ve Denktas aracılığıyla Kıbrıs halklarına dayatılıyor. Kıbrıs sorununun çözümünde bu noktaya gelinmiştir. ABD "Artık bu iş bitirin, bitirmesenziz bitiririm." tehditlerini açtından savuruyor.

Kıbrıs sorunu ile ilgili New York'ta yapılan Denktas, Vasilu ve BM Genel Sekreteri B.Gali'nin katıldığı 3. tur görüşmeleri BM'nin görev ve işlevini bir kez daha gözler önüne seriyor. BM'nin ABD'ye nasıl hizmet ettiğini, sıradan bir ABD görevlisinin "pot kıran" BM Genel Sekreterini nasıl azarladığını ve B.Gali'nin "pofunu ABD'nin istediği biçimde nasıl düzelttiğini göstermesi bakımından Kıbrıs görüşmeleri çarpıcı bir örnek oluşturun.

Artık BM'ye, açık ifadesiyle Birleşmiş Milletler demek yerine Amerika'nın Birleşmiş Milletleri demek daha uygun düşüyor. ABD Korfez savaşından bu yana BM'yi pamağında oynatıyor. ABD, BM'de isteklerini karne haline getiriyor ve kendi çıkarlarını uluslararası planda onaylatıyor.

Ne Güvenlik Konseyi'nin, ne Genel Kurul'unun, ne ilkelere ve kuruluş karar maddelerinin, kurum ve kuralın fazlası bir önemi yoktur. Sonuçta BM'de her kapı Beyaz Saray'a açılıyor. BM, MGK'nın kararlarına park mak kaldıran bizim parlamenteriya çok benziyor. BM'le ki hemen tüm organlarda yapılan oylamalarda birkaç istisna dışında parmaklar ABD'nin istekleri ve çıkarları doğrultusunda kaldırılıyor. Ve karar haline getiriliyor.

İsrak'a ambargo, abluka ve arkasından savaş kararı, Irak'ın kendi uçaklarına kendi hava sahasında uçma ya-

sağı koyan karar, petrol gelirine el koyma ve Libya'ya ambargo-abluka kararı da doğrudan ABD'nin isteklerini yansıtır. ABD kim kendisine kafa tutuyor, isteklerine boyun eğmiyorsa ona karşı BM'yi de arkasına alıp ambargodan ablukeya, sabotajdan darbeye ve açtından işgale kadar her yola başvurma hakkını kendisinde görüyor. Bölgele ve ülkelere göre planlar çıkarıyor, kimilerini uzlaşmaya, silah bırakmaya zorluyor. Kimilerini sınırlarını çizdiği "barış" masasına oturtmaya çalışıyor. Kimilerini de kendisiyle anlaşma yapmaya ve birlik olmaya çağırıyor. Bütün bunların odağında ABD çıkarları, her seve hükmetme ve imparatorluk kurma rüyası yatıyor. İşte BM böyle bir işlev ve görev için kullanılır hale getirilmiştir. Temsilciler, genel sekreterler de bu görev ve işlevleri yerine getirecek usak ruhlu kimselerden seçiliyor. Butros Gali Kıbrıs görüşmelerinde buna uygun davranarak ABD'nin isteklerini harfiyen yerine getiriyor. 26 Ekim'de yapılması planlanan Kıbrıs görüşmelerinde kullanılan bir belgede Vasilu'yu Kıbrıs Cumhurbaşkanı olarak göstermesi B.Gali'nin başını çok ağrıttı. Buna karşı çıkan Denktas ve ekibini yatıştırmak için ABD temsilcileri devreye girdi. Gali'yi sert bir şekilde uyararak ABD Özel Koordinatörü John Maresca ve Lefkoşe Büyükelçisi Robert Lamb kendi istediklerini yaptırma gecikmediler ve işi 'tatliya bağladılar'. ABD'nin çözümü dayattığı bir aşamada bu tür "poflara tahammülü yoktu ve Gali hemen hizaya gelecek işi düzeltti.

Genel Sekreteriyi, kurumlarıyla BM ABD'nin oyuncu haline getirilmiştir. Ne Vasilu'nun, ne Denktas'ın ABD planını cebinde taşıyan Burtos Gali karşısında yapabilecekleri fazla bir şey yoktur. Beyaz Saray'da oluşturulan Kıbrıs çözüm planı neyi emrediyorsa, ne kadar sert tartışmalar yapılsa yapılsın, uzlaşmaz tutumlar takınılrsa takınılsın, "savaşsız" gibi tehditler savrulursa savrulsa üzerinde yitirdikleri yol emperyalizmin çözümüne açılıyor.

Vasilu ve Denktas sadece ayrıntıları tartışıyor, taviz veriyor görünümünü yaratmak için işi biraz ağırından alıyor, ne kadar tavizsiz olduklarını göstermeye çalışıyorlar. Emperyalizm çözüm planını onlara da çoktan ka-

yorum... yorum... yorum...

Kıbrıs, çıkarlar, masası. Masanın tek hakimi emperyalizm. Diğer oyuncular onun "evet efendim"çileri...

bul ettirmiş bulunuyor. Bu planı ne Vasilu, ne Denktas, ne Türkiye, ne de Yunanistan değiştirmeye muktedirler. Emperyalizmle içli dışlı olanların ve Beyaz Saray'dan gelen telefonla bakanların bu plan karşısında yapabilecekleri fazla bir şey olmaz. Bu plan bozacak olan yalnızca Kıbrıs halklarıdır. Kıbrıs'ın kaderi üzerinde emperyalizm söz sahibi olduğu sürece her çözüm daha büyük çözümsüzlükleri bağrında taşıyacaktır. Çözümsüzlük daha da karmaşılaşarak sürecektir.

"Uyuşturucu öldürüyor mücadele yaşıyor"

İsviçre (Mücadele)- Avrupa halklarının ve Avrupa'da yaşayan yabancı halkların korkulu rüyası olan uyuşturucu kullanımı salgın bir hastalık gibi gelişiyor. Özellikle Türkiye'nin gençlerin de içinde bulunduğu bu hastalıktan kurtulma, uyuşturucuya ve uyuşturucu politikasına karşı çıkma, karanlık güçlerin aleti olmama ve kendi kültürümüze sahip çıkıp birlikte mücadele etmek için başlatılan "Uyuşturucu Öldürüyor Mücadele Yaşıyor" kampanyası İsviçre'de de diğer Avrupa ülkelerinde olduğu gibi, yoğun bir çalışma temposuyla sürdürüldü. Avrupa Halk Kültür Demekleri Platformu'nun çıkarmış olduğu bildiri, broşür ve afişler en geniş çevrelere ulaştırıldı.

30 Ekim 1992 Cuma akşamı saat 19'da Zürich'te uyuşturucu trafiğinin en yoğun olduğu Kreis 5 diye bilinen semtte bulunan Baugewerbliche Berufs Schule'nin (meslek okulu) kantininde "İnsanca ve Onurlu Yaşam İçin Uyuşturucuya Karşı Birlikte Mücadele" şenliği yapıldı. Okul müdürünün destek konuşmasıyla başlayan gecede, bu şenliği destekleyen Zürich ve Çevresi Kültür Demekleri'nin Çocuk Müzik Grubu, Esinti Halk Oyunları Ekibi etkinliklerini sergilediler.

Onur Tiyatro Grubu'nun oynadığı seçer kitleye neşeli anılar yaşattı. Onur Halk Oyunları Ekibi, oynadığı oyunlarla kültürümüzden ve geleneklerimizden örnekler sergilediler. Almanya'da bulunan, adını 12 Temmuz direnişçilerinin anısına "Grup Temmuz" olarak değiştiren "Grup Yel" şenliğe direniş türkülerine coşku kattı ve halk türkülerine katipleri hâlâya davet etti. Hep birlikte halaylar çekerek dayanışma ve mücadele azmi en coşkun şekilde yaşandı. Şenliğe yaklaşık 200 kişi katıldı. Şenlik bitiminde okul müdürü yaşanan bu coşkudan dolayı teşekkürlerini sundu.

Emperyalizmin krizi derinleşiyor

Londra (Mücadele)- İngiliz emperyalizmi tarihinin en ciddi ekonomik kriziyle karşı karşıya.

İktidardaki Muhafazakar Parti ekonomik krizin faturasını çalışan kesime çıkartma gayretleri içerisinde. Birçok işyeri son aylarda kapanmış ve on binlerce işçi sokakla atılmıştır.

Yine önceki bumundaki Major hükümeti 13 Ekim'de aldığı bir kararla, ekonomiyi ayda 750 milyar lira zarar verdiği gerekçesiyle, 50 kömür ocağından 31'ini 5 ay içerisinde kapatmağı açıkladı. Bu karar gerek ülkede gerekse İktidar partisi içinde büyük tepki topladı. Bu kararın yürürlüğe girmesiyle 25 bin

maden işçisi ve 5 bin yönetici bir anda işsizler ordusuna katılacak.

Bu karara karşı 1984 madenci grevini örgütleyen Ulusal Madencilik Sendikası'nın (NUM) kamuoyunda mücadeleciliğiyle tanınan lideri Arthur Scargill, işçileri bu karara karşı mücadeleye çağırıyor.

1984'te yapılan madencilik grevi de yine böyle bir karar nedeniyle yapılmıştı. '84'te British Coal'ın 20 ocağının kapatılması ve 20.000 işçinin işsiz kalmasını protesto amacıyla Mart '85'e kadar İngiltere işçi sınıfı tarihinin en uzun grevi örgütlendi.

İktidarı aldığı son kapatma kararını İngiltere'de son yılların en

büyük siyasi krizini yarattı.

Kamuoyundan gelen yoğun tepkiler sonucu hükümet geri adım atmak zorunda kalarak kapatılacak ocağların sayısını düşürdü. Kapatma kararı hükümet içinde de görüş ayrılığına yol açtı. Bu durum muhafazakar hükümetin ömrünün azaldığı gösteriyor.

Hükümetin maden ocağını kapatma kararı başta Ulusal Madencilik Sendikası (NUM) olmak üzere toplumun çeşitli kesimlerinde de protesto edildi.

21 Ekim'de Londra'da sendikalar önderliğinde yapılan yürüyüşe işçilerle birlikte çeşitli kesimlerden 100 bin kişi katıldı. 25 Ekim'de Londra'da yapılan ikinci bir yürüyüşe yine yoğun bir ilgi ve destek vardı. 200 bin kişinin katıldığı bu gösteride hükümetin kararı protesto edildi ve greve gidileceği belirtildi.

Yoğun bir ekonomik ve siyasal kriz yaşayan İngiliz emperyalizmi bu krizinin faturasını emekçi kesimlere çıkartma doğrultusunda politikalar geliştiriyor. Ama emekçilerin bunu kabul etmeye ve boyun eğmeye hiç niyeti yoktur.

Ve gelecek günlerde İngiliz emperyalizmi toplumsal çalkantılarla, grev dalgalarıyla, direnişlerle sarılmaya gebe görünüyor.

Her devrimci sanatçıdır

"Dağlarda yanan ateş
Kentlerde yükselen ses
Özgür yarınlar Ve sadece
insanlığa gebe
yarınlar"

Bütün devrimler bir sanat harikasıdır. Le Duan bunu "devrim bir imgelemdir" diyerek açıklıyor. Gerçekten de hangi devrimi ele alırsak alalım, estetiksel-sa-natsal gücünü görmemizden gelemeyiz. İşte büyük Ekim Devrimi ve yarattıkları; işte Vietnam çangallarında doğup büyüyen Vi-etnam destanı. İşte altı yüz milyon Çinliyle kucaklaşan "Çin mucizesi" ve işte her şeyiyle göz kamaştırıcı Küba devrimi.

Bütün devrimler de bu sanatın yaratıcıları olarak birer sanatçıdır. Çünkü o yarattığı tablonun her fırcasında yer almış, adım adım halkları biçimlendirip tablonun unutulmaz renkleri olarak yer etmesini sağlamıştır. Bütün

sinde doğup büyüdüğü gibi, tüm bunları geliştirmiş ve büyüttüştür. Ülkemizde de farklı değil. Tarihsel anlamıyla önemli dönemeçleri yaşadığımız bugünüremiz, adım adım yaratılan sanat eserinin temel taşları olarak şekilleniyor. Bunu şekillendiren ise devrimci, cephenin en önünde savaşanlardır.

Devrimci duyarlıdır. Devrimci var olanı değiştirmek arzusuyla, başta kendisi olmak üzere halklarımızın tüm duyguyu ve düşüncelerini değiştirip onları gelecek insanın ruh haliyle kuşanmasını sağlar. Ama önce kendisi kuşanır. O bu ülkede yaşamaktadır. Yakınında ve uzağında yaşananları ve kendi gerçeğini hissederek ve bunu değiştirmenin adımını atar.

"Kararımı verdim
Ne olursa olsun
bir daha dönmek geri hayatın
boş dakikası yok benden
umut bekleyen

devrimlerin yaratılmasında önemli bir pay sahibi olan devrimcilere baktığımızda hepsinin şu veya bu oranda sanat ve kültür cephesiyle yakın ilişkisi olmuş ve hatta bizzat eserler ortaya koymuşlardır. Nikaragua devrimine "Ozanlar devrimi" denilmesi boşuna değildir. Che'nin şiirleri devrimlerden ayrı düşünülemez. Ho Anç'ın dörtlükleri Vietnam devriminin motive edici silahları olup çıkmıştır.

Devrimci sanatçıdır. Çünkü o onur, kavga, sevdâ, coşku, güzellik, daha nice erdemlerin içeri-

insanlar var
onlara yüz çeviremem
önünde aydınlıklar var o
aydınlık olmasa bile ben
aydınlıklar
yaratmalıyım." der
ve devrimci yaşama atılır.
Artık onun için "Yaşamak
gölümsemektir güneş gibi
dünyaya ve And'lar gibi
asice tebessümdür"

Bir yandan mermi sıkarak düşmana, bir yandan idealini adım adım ör. Artık sanatçıdır o da. Şiirleri matarasında suya ve silahında mermiye dönüşmüştür. Makbule Sürmeli'den söz ediyoruz. 28 Eylül 1992'de kuşatıldığı evde ölümü elde silah savaşarak karşılayan Devrimci Sol savaşçısı Makbule Sürmeli'den.

O yaşamı boyunca acı tatlı birçok olayla yüz yüze gelmiş ve emekçi oluşu onu kavganın içine çekmiştir. Tercihi gönüllüdür. Çünkü onun şiirlerinde mutlaka devrimci olacağı ve cephenin ön saflarında yer alacağı yazılıdır.

(...)
"aç gözlerini ufukta bir kızılık
yeni doğan bir gün
bütün sadeliği ile bir gök
(...)
yılıktır seni buna iten

Makbule SÜRMEİ

"aç gözlerini iymser düşün
düşün yaşamın güzelliğini
düşün özgürlüğün varlığını"
(1985)

Her dizesi onu büyüttü, şekillendirmiş ve bugüne taşımıştır. O yaşadıkları ve gördükleri karşısında üzülür, sevinir, umutlanır.

"Diyorum ki, bu yeni doğan
daha kaç günlük olduğunu
bilmediğim bebek
büyüsün çarçabuk açılıp
hastalıkla doğduğu gün karşı
karşıyaydı savaşın diyorum ne
de olsa açığı biliyor korkmuyor
da"

O her şeyiyle kavganın öğrencisi ama aynı zamanda öğreticidir. Savaşırken de, şir yazarken de yapılması gerekeni söyler. O kendinden öncekilerin açtığı yolda emin adımlarla ilerler. Sevdiklerine, dostlarına el uzatır. Onları bu pisliğin içersinden kurtarıp almak için uğraşır durur.

"Elbette gerçekleşecek
düşlerimiz
(...)
Nedenlere, niçinlere cevap
bulacağız
unuttuğumuz güzel şeyleri
anımsanız
Ancak biz de girmeliyiz
Sen de olmalısın
bu kovalamacanın içinde"

Evet, devrimci bugün insanları biçimlendirmeye, değiştirmeye devam ediyor. Her devrimci kendi sanat harikasını yaratarak ilerliyor. Bir yanda ölüp kaybolan "sanatçılar" ve eserleri, diğer yanda Makbule Sürmeli gibi geleceği şekillendiren sanatçı devrimciler. Ve diyor ki onlar:
"İnsaniz umudumuz var
yitirilenleri geri bulacağız diye
kitaplarımız da çıkacak
duymayacağız, o suçluluk
duygusunu
yakışmıyor o bana, güzelim
umut, yaşamak, mücadele
yaraşıyor
yapmalıyım güzelim insan için
bir şeyler vermeliyim."

GÜN İZİ

"Faşizmin peruğu"na yapacak bir şeyiniz yok

Elif Sumru GÜREL | "Halktan kopuk 'aydınlar', aydın geçinenler, emekçi kitlelerle faşist devlet arasındaki çelişkilerin derinliğini görmezden gelerek akıllarına her iki tarafın çıkarlarını uzlaştırmaya çalışırlar. Bunu başaramadıklarında ise savaş sürdürdükleri ve halkı 'kabalık'la, anlayışsızlıkla, 'teröristlik'le suçlarlar. Sömürü gurtlağa dayanmış, ülkede kan gövdeyi götürmüş onlar için önemli değildir. Bugün bu türden aydınların halkımız nezdinde hiçbir saygınlığı, hiçbir siyasi etki gücü kalmamıştır. (...) Artık mücadele edenleri, hakını arayan emekçileri, Kürt halkı aydınca teoriler değil mevcut çelişkiler ve zamanlanmanın üzerinde yükselen radikalizm ve silah-h mücadele motive etmektedir."

Aydınlar bu gerçeği görerek, kimlik mücadelesi veren bir halkın uçakların, helikopterlerin, ağır topların hedefi haline gelmesine, sürüklenerek katledilmesine karşı çıkmalıdır. Emekçilerin mücadelesi içinde yerlerini almalıdırlar. Devrimcilerin direniş mevzilerinde yakıldığı ışık onların içini aydınlatmalı, o ışığı eserleriyle başka yüreklerle taşımali, başka bilinçlerin birarlaşmasına yardımcı olmalıdırlar.

Aydınlar bu sınavda başarısız. Yaşanan onca katliama ve azgınca sömürüye karşı adeta süs pus olmuş, seyrediyorlar. Hiçbir şey yapmayan aydınlar ülkesine döndü Türkiye. Nerede bazen büyük sözler söyleyerek, ortalığı toza dumana boğanlar? Bu ülkede yaşamıyorlar mı artık?

Hayır. Kusa bir süre önce yine ortaya çıktılar. Aralarında Can Yücel ve Arif Damar'ın bulunduğu bir grup aydın, Peru Komünist Partisi, Aydınlik Yol Lideri Abimeal Guzman'ın yakalanarak cezaevine konmasını protesto etti. Kaleme aldıkları bildiride "Guzman'ın cuntacılar tarafından tutuk edilmesini kınıyor ve faşizmin peruğunun düşmesi için rüzgar olarak başlattığımız bildirinin bir kasırgaya dönüşmesini istiyoruz." diyorlar. Duygulanlık doğrusu. Belki de tersten başladılar. Uzak görüşlü, engin bakışlı oldukları için kendi ülkelerinden önce Peru'yu gördüler. Belki de zaman içinde bu ülkedeki katliamları, sokak infazlarını, kontrgerilla cinayetlerini, kayıpları da görecekler.

Halkın onların güçlü soluklarına, haykıran soluklarına ihtiyaç duyduğu dönemler ortalıkta görünmemişlerdi. Cuntalara karşı boyunları kırık, ayakları halsiz yüzleri solgundu. Katledilen devrimci sanatçılar A. Nî Ergen ve Aysel Gülen için imza veremeye bile çekinmişlerdi. Bilinen birkaç onurlu sanatçının dışındakiler mahkeme kürsülerinde faşizmi yargılayan Grup Yorum'a destek vermemişti. Konya DGM'deki mahkeme ve katılmayanların, hatta gıyabi tutuklama kararından ve duruşmadan onca çabaya karşın haberi bile olmayanların, şimdi dayanışmayı Peru'ya dek uzatması ne kadar inandırıcı olabiliyor?

Guzman'a sahip çıkalım. ABD'nin ve faşist Peru cuntasının onu katletmesine izin veremeyelim. Ancak Yusuf Eniş'i de soralım. Hüseyin Toraman'ı da. Tuğrul Özbek'i kaybedenlerin üzerinde olsun gözümlüz. Yeni kayıplara izin vermemek için mücadele edelim. Aydınların da peyi olsun bu insanlık mücadelesinde.

Bir dönem sosyalizmden ve mücadelemizden etkilenerek halk için, devrim için ürünler veren sanatçılar kursunlar üzerlerindeki yalınlığı, karamsarlığı. Umut için her şey hazır, her şey var. Daha güzel bir dünya için ellerinde silahları, dillerinde sloganlarıyla ölümlü kucaklayanlarımız var. İyiye, güzele ve doğruya, acıları ve sevinçleriyle yürüyen bir halk hareketi var. Kardeşçe hayatın yaratıcıları sizin de umudunuz olsun. Onlardan öğrenin, onlarla öğrenin ve yaratın.

- Devrimci, ilke ve değerlerden asla taviz vermeden, bu konuda duyarlı olmalıdır. Devrimci ilke ve değerler, bizleri devrimci kılan, uğruna savaşığımız erdemlerdir, savaşımızın dünya görüşümüzün köşe taşlarıdır. Devrimci, pratikten kopuk, ya da salt pratikle yetinen bir anlayışı ve yaşam biçimini reddet-

Liberalizm ve sekterizm mücadeleden kaçmak, örgütlülüğü içerden kemirmektir

meli, teori ve pratik arasındaki bağı doğru bir tarzda kurabilmelidir.

- Politikada yaşamdan kopmamak önemlidir. Devrimci her türlü şablonculuk ve mekaniklikten kaçınmalı, eleştiri-özgeleğin mekanizmasını sağlıklı işletmelidir.
- Liberalizme ve sekterizme karşı en etkili yol, hata ve zaafıya karşı savaşım vermektir. Devrimci her sorunu, hatayı, zaafı kendi koşulları içinde ve dünya görüşünün ışığı altında çözümlemelidir. Bunu yaparken, sabırlı ve soğukkanlı olmalı, hiçbir sorunun atlanarak çözümlemeyeceğinin bilinciyle hareket etmelidir. Her sorun, iyi bir düşünmeyi ve sabırlı bir gayreti, gerekli olan dönüşümleri gerçekleştirmeyi zorunlu kılar.

YÖK'e, paralı eğitime, devlet terörüne hayır

6 Kasım genel boykotu

ÖĞRENCİ GENÇLİK,

-Üniversiteleri emniyet müdürlerinin, işadamlarının, generallerin değil, kendilerinin, öğretim elemanlarının ve üniversite çalışanlarının yönetmesi için,

-Gençlikten, yani halktan alınan har(a)çlarla işkencecilerin, katillerin beslenmesi, halka karşın sığınması için,

-Özgür bir üniversite, özgür bir gelecek için

YÖK'e, PARALI EĞİTİME ve DEVLET TERÖRÜNE karşı 6 Kasım'da okulları boşaltarak iktidara ve kamuoyuna gençliği taleplerini haykırdı. 6 Kasım'da 41 ilden yükselen ses onların sesiydi.

6 Kasım öncesi yüzlerce güzaltıyla, okullarda estirdiği terörle boykotu engellemeye çalışan iktidar bunu başaramadı. Çünkü karşısında bugünü ve geleceğine sahip çıkan bir gençlik var. Çünkü karşısında DEV-GENÇ geleneğiyle yetişen, devrimci hareketin önderliğinde mücadele eden bir gençlik var. Çünkü zorbalığa hiçbir zaman boyun eğmemiş, yıldırılmamış, adalet ve özgürlüğe tutkun bir gençlik var.

Gençlik susmuyor. Onlar geleceğimizi mühdelyor, yüzümüzü ağartıyor.

Belediye seçimleri

Verilecek oyumuz yok, sorulacak hesabımız var

DEVİRİMCİ SÖZ, K. Çakırcı Belediye'nin belediye başkanlığına adaylığını açıkladı.

- Kısmi belediye seçimlerinin sonuçları üzerinde iktidarla muhalefet fırtnalar kopuyorlar. Oysa halkın yarısı sandık başına gitmedi. Eskilerinden olduğu gibi yenilerinden de halk bir şey beklemiyor. Biliyorlar ki, belediyeler artık yalnızca birer arpalıktır. Rüşvetle, yalanla, dolandırıcılıkla "iş" görüyorlar.
- Özelleştirme, tasarruflaştırma, işçi kıyımı, gecekondu yıkımı... Belediyelerin yaptığı işler bunlar. Parklar, renkli kaldırımlar tüm bunların üstünü örtmeye yetmiyor. Çakırcılar, Büklüler halka karşı belediyeçiliğin ustaları.
- İşçilerin, konduluların, şehir emekçilerinin, düzen partilerinin belediyelerine verecek oyları, ödeyecek vergileri yok; soracak hesapları var. Bu hesap, işçi direnişlerinde, işçi millislerinin, devrimci hareketin eylemlerinde soruluyor. Kıyımların, yıkımların mimarlığını yapan belediye başkanları da artık işkencecilerle dostluklarını geliştirebilirler. Geliştirmek zorundalar. Çünkü halktan dostluk yok onlara.